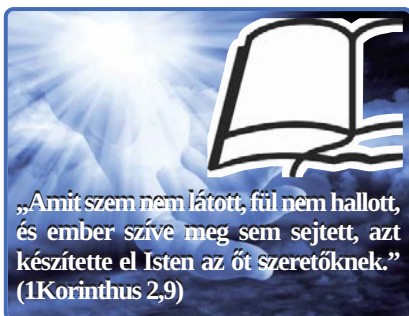

Áldás, békesség!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja
X. évfolyam 4. szám

2021. július-augusztus

„Amit szem nem látott, fül nem hallott,
és ember szíve meg sem sejtett, azt
készítette el Isten az őt szeretőknek.”
(1Korinthus 2,9)

A TARTALOMBÓL

12

GYERMEKTÁBOR
2021

15

KÖZÖTTÜNK
SZOLGÁLTAK
Szikszai Béniné

24

JONI EARECKSON:
OTTHONUNK A MENNY

A MENNYBE VEZETŐ ÚT

Miről szól Jézus tanítása?

Arról, hogy Isten Fia, Aki a mennyből jött, itt van, hogy megmutassa a mennybe vezető utat, a helyet, amit előre elkészített nekünk, és a dicsőséget, ami a világ kezdete óta az Ővé. Megtanítja nekünk az örök élethez vezető igaz ösvényt, a királyi utat az Isten országába.

Ez az egyetlen igaz út, nincs más. Minden egyéb csak a pusztulásba visz. Maga a hírnök személye biztosít minket arról, hogy tudtunkra adta Isten teljes és tökéletes akaratát. Egy cseppet sem beszélt sokat, csak amennyit az Atyától kapott – de nem beszélt túl keveset sem –, nem késlekedett Isten teljes akaratát ki-

hirdetni. Nem mondott semmit rosszul, vagy úgy, hogy az ellentmondana Isten akaratának, aki Őt elküldte. Minden tekintetben igazak és helyesek az Ő szavai, és örökre fennmaradnak.

★

„Akinak Krisztus lakozik a szívében, az mindig magával hordja a mennyországot, mindegy, hogy éppen hol van.” (Charles Wesley)

„Ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát” [...] „Mert úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz Őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (János 3,3. 16)

(John Wesley: A szeretet mindenekfelett) ■

„Aki Krisztussal együtt uralkodni akar a mennyben, annak hagynia kell Krisztust uralkodni szívében itt a földön.”

John Wesley

NYÁRYPÁL

A MI ORSZÁGUNK MENNYEKBE VAN!

Filippi 3,20. A mi országunk mennyekben van, honnét a megtartó Ur Jézus Krisztust is várjuk.

A mi országunk mennyekben van. Ez a föld nem igazi hazánk. Sok ember elszomorodik e szavak hallatára. Hiszen olyan jól érzi magát ezen a földön, mintha egyenesen az ő számára lenne teremtvé a világ. Bőségben, kényelemben, egész életének minden törekvését, tudását e földi létre irányozva, hallani sem akar arról, hogy egyszer itt kell hagynia mindezt. És míg idegenkedik amaz igazi ország gondolatától, el is veszti azt, arra nem készül elő, s ha egyszer véget ér földi pályája, akkor áll igazán előtte nagy vesztesége.

De ne higgyétek, hogy sokan vannak, kiknek olyan meglepő életet ad e földi haza. Mennyi a szenvedő ezen a világon! Hány nehéz beteg vágyik ismét elköltözni, hány elhagyatott szegény várja a sokaktól rettegett követet: a halált! Hány lélek ujjong e hitben: Ez a föld nem igazi hazánk!

Mire való hát e földi élet? Előkészület ideje. De hát készülünk-e valóban? Előkészület-e az, hogy időnkint megjelenünk itt, Isten ígé-
nének hallgatására? Bizonyára nem!

Ha a mi hazánk mennyben van, akkor mi mennyi polgárok vagyunk. Egy idegen ország polgára, ha csak meg nem tagadja honát, mindig megőrzi hovatartozandóságának tudatát. Bármilyen kedves legyen is neki az idegen ország, az ő hazája mindig előtte lebeg. Érti, hogy ahol él, ott nincsen otthon. Drága neki minden hazai hír, kedves minden honfitárs, örömmel üdvözölt minden levél, minden tárgy – legyen az bármily jelentéktelen –, ha hazulról jön. A különböző országok fővárosaiban vannak egyesületek, hol ugyanazon nemzet tagjai találkoznak és ápolják a honfitúti érzést, és ébren tartják hazájuk iránt való érdeklődésüket.

Így jönnek össze Isten gyermekei is. Csodálatos dolog, hogy bármennyire elválasztják is őket a hívás, a műveltség és anyagi körülmények korlátai, Isten gyermekei mindenütt megtalálják egymást és ápolják, ébren tartják az igazi, a mennyi hazába tartozás tudatát. Közistentiszeleteinknek is ez az egyik magasztos célja. Vannak, akik

annyira magánügynek tartják a vallás dolgát, hogy azt csak bezárt, magános szobájukban kívánják elintézni, s mások előtt hallgatnak róla. Hát, K. H! (kedves híveim – a szerk.) aki igazi lelki életet él, az nem tud hallgatni arról. A szívnek teljességéből szól a szája. Ha szíved a földdel van tele, természetes, hogy beszédeid is földi dolgokról szólnak; de ha a mennyi dolgaival foglalkozik lelked, akkor lehetetlen, hogy élő szóval is ne kívánj bizonyosságot tenni lelki világodról!

Sokan azzal vádolják a határozott keresztyéniséget, hogy nem nevel jó hazafiakat; míg a mennyi hazába tekint, a földivel nem törődik... Hát e vádnak bátran a szemébe nézünk! Igaz, hogy a szájhazafiságtól tartózkodunk; de mondjátok csak, melyik a nagyobb hazafi? Az-e, kit ott találsz minden hazafias ünnepélyen, minden hazafias lakomán; ki tele szájjal éljenez, politizál, és ezzel ki is meríti honfitúti voltát; vagy az a keresztyén, kinél a felebaráti szeretet nem csak üres szólam, hanem valóság; midőn óvja felebarátját minden gonosztól, midőn tiltakozik a nők megrontása, minden ledérség, részegség, tékozlás bűne ellen, midőn a Jézusban nemcsak a túlvilági üdvösség, hanem a földi életet is megszentelő tökéletes erkölcs forrását kínálja oda honfitársainak... Melyik a nagyobb hazafi?

Én azt hiszem, K. H! hogy akkor, amikor e szegény haza teste oly sok sebből vérzik, azért kell imádkoznunk, vajha az Úr minél több ilyen hazafit támasztana e sokat szenvedett földi haza javára!

Mennyi polgárok vagyunk, K. H! Megszereztétek-e már ezt a polgárjogot? Ne feledjétek: erőszakkal nem vitetünk a mennybe!

Mennyi polgárrá Jézus tehet egyedül. Akik Őt bevéve, azoknak adatott arra hatalom, hogy Isten gyermekeivé legyenek. Csak Isten gyermekei lehetnek a mennyi polgáraivá!

Vajha megértenétek e nagy igazságot, s vajha Jézusra bízhatok magatokat ti is mindnyájan!

(Részlet az IGEHIRDETŐ – Egyházi beszédek gyűjteménye, 1911. májusi számában megjelent prédikációból)

MILYEN LESZ A MENNYORSZÁG?

Gondolkoztál már azon, hogy miként fog kinézni a mennyország? Egy szóval: leírhatatlan. Még annak a Pál apostolnak is nehéz volt leírnia, aki az Újtestamentum legnagyobb részét írta: „Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek.” (1Kor 2,9).

Most egy megtört bolygón élünk. Semmi sem tökéletes rajta, mégis sok szépség van benne. Képzeld el, hogy milyen lenne egy teljesen tökéletes helyen lenni tökéletes látnivalókkal, hangokkal, illatokkal. A mi TV-változatunk a mennyről: a térdünkig ködös, angyalszárnas és fehér mindenhol. Viszont ez csak halvány hasonlata az Isten által ígért valóságnak. A mennyország nem lesz unalmas.

Minél több fájdalmat, szomorúságot, bántalmazást, erőszakot és sérelmet látunk a földön, annál jobbnak látjuk a mennyet. Már nagyon várjuk.

Az egyetlen ok, amiért várhatjuk, az Jézus húsvét reggeli tette. A feltámadás ad nekünk reményt. A feltámadás nélkül esélyünk sem lenne a mennyországra. Pál első levele a Korinthusiakhoz 15. fejezetének a 17–20. versig azt mondja: „Ha pedig Krisztus nem támadt fel, semmit sem ér a ti hitetek, még bűneitekben vagytok. Sőt akkor azok is elvesztek, akik Krisztusban hunytak el. Ha csak ebben

az életben reménykedünk Krisztusban, minden embernél nyomorultabbak vagyunk. Ámde Krisztus feltámadt a halottak közül, mint az elhunytak zsengéje.”

Teljes bizonyossággal tudom, hogy az örökkévalóságot a mennyben töltöm. Ebben reménykedhetek, mert Jézus megbocsátotta minden bűnömöt, amit a múltban követtem el, és amit a jövőben fogok elkövetni. Jézus megfizette a bűneimért járó büntetést, ezért nem kell többet aggódnom azért, hogy mi történik velem, amikor meghalok. Ugyanez igaz rád is. Jézus ezt betakarja: „Az én Atyám házában sok hajlék van; ha nem így volna, vajon mondtam volna-e nektek, hogy elmegyek helyet készíteni a számotokra? És ha majd elmentem, és helyet készítettem nektek, ismét eljövök, és magam mellé veszek titeket, hogy ahol én vagyok, ti is ott legyetek.” (János 14,2-3)

Hogyan szerezhetsz örök életet és bizonyosságot a mennyről? Hinned kell, hogy Jézus Krisztus meghalt a bűneidért és ajándékba kapta a bocsánatát. Ez egy ígéret minden ember számára, vallástól, fajtól, helytől és múlttól függetlenül. „De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az Úr nevét.” (ApCsel 2,21). Ez a legjobb ajándék, amit valaha kínálnak neked. Ne várj egy másik napra, hogy elfogadd!

Rick Warren

NYÁRY PÁL

A MENNYBEN
OTTHONOM

A mennyben otthonom, hol nincsen szenvedés,
Hol gond és fájdalom, s halál nem ismerős.
Hol béke vár reám, s vihar nem ostromol,
Ahol szegény szívem megnyugodol.

Ó szép hazám, dicső hazám,
Hol öröklét derül reám!
Ahol nem lesz sírás,
Elválás, búcsúzás,
Csak fény, s megújulás,
Ó szép hazám.

Ott túl idők ködén, dicsőség fényiben,
Révpartod int felém, és látja már hitem.
Mit véred ad nekem, mit életfád terem,
Ott csendbe, boldogan élvezhetem.
Ó szép hazám...

Gondolt az Úr velem, hajlékot alkotott,
Szent vérén énnem örök üdvöt adott.
Ott túl a fényben én szent arcát nézhetem,
S az üdvösség enyém lesz teljesen.
Ó szép hazám...

(370. Hallelujah ének)

JÉZUS KRISZTUS
KÖZELSÉGE

Boldog remény, visszatérsz majd,
nem hagysz árván idelent,
hamarosan új éneket
zeng majd ajkunk odafent.
Szívünk tiszta kívánsága
lesz életünk boldogsága!

Ott már nem lesz nyomorúság,
nem lesz sírás, fájdalom.
Krisztus áldott közelsége
a legdrágább nyugalom!
A szívekben boldogság:
az Örökkévalóság!

Imádattal énekel majd
Isten minden gyermeke:
Krisztus vérén megváltott nép:
hívők boldog serege.
Ennél nagyobb öröm nincs:
amit Ő ad, drága kincs!
(franciából)

FRIEDHELM KÖNIG
Ó, ÖRÖKKÉVALÓSÁG

Ó, örökkévalóság, te csodálatos szó,
kard, mely átszúrja a lelket,
vég nélküli kezdet!

Ó, örökkévalóság, időtlen idő,
talán már holnap, vagy még ma
kezdedbe esem.

„Legyen hitetek Istenben!”
(Márk 11:22.)

LEGYEN!

Márk 11:20-26.

Az evangéliumok között a Márké a legrövidebb. Valószínűleg Kr. u. 64-69. között íródott Rómában az ottani keresztyének kérésére, akik ismerni akarták mindazt, ami számunkra egybekötve, naponta kézbe vehető és olvasható – ismert. Márk szinte távirati stílusban írja le a történeteket, tömör, s éppen ezért lényegre törő a fogalmazása. Ugyanakkor látható, hogy egy-egy eseményt mégis részletesebben ír le. Ilyen ez a 11. fejezet, s benne a fügefá története. Éppen ezért fontos, hogy a 12. verstől leírtakat is olvassa el ismét mindenki a mostani igeszakaszhoz. S ha megtettük, hálát kell adjunk Istennek, hogy Nála és így a mi életünkben is van múlt, jelen és jövő. Azaz van haladás, tehát van élet.

Azonban éppen az ige kapcsán kell látnunk azt is, hogy van halál! „Józan”, világ formálta gondolatainknak nehéz elfogadnia, mert a bűntől megrontott elméje gátolja benne, hogy nem a pillanat, s nem az idő behatárolt volta az, ami a valóság – mert igenis van örökkévalóság! S van Ő, az Örökkévaló Isten! Így írja a 90. Zsoltár 2. verse: „*Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten.*” Ezek Mózes szavai, akinek életén láthatjuk a fejlődést – van az életében múlt, jelen és jövő.

Legyen! – mondta az Örökkévaló, és lett. Bibliánk első lapját újraolvasva szembesülhetünk az isteni szó erejével, s aztán a továbbiakban is – míg végigjárjuk a választott nép vándorlásának útját – látnunk kell a cselekvő Isten munkáját, melyet bármennyire is akar kicsinyíteni az ördög, ma is létező valóság. Kikutathatatlanok az Ő utai, de a hívő ember számára láthatók és halálra indítók.

Igeszakaszunk Jézust állítja elénk, Aki a János evangéliuma 14. fejezetében így szól magáról: „*A beszédeket, amelyeket én mondok néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat. Higgyetek nekem, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van; ha pedig nem, magatokért a cselekedetekért higgyetek nekem.*” (10-11. vers) Az isteni, a jézusi szó teremtmény szó, mely a nem létezőből alkot létezőt, a semmiből a valamit. A szavakkal lehet játszani, de amiről próbálunk beszélni, az mind látható a teremtettségben, és csodálható. Az Atyáéval egy Jézus szava, teljes isteni erővel és hatalommal!

A történeteket most nem fogom részleteiben taglálni, mert a lényeg életünk minden eseményében az, hogy a minket megváltott Isten uralmát, örökkévaló mivoltát lássuk meg. Ma, amikor írom e gondolatot, a Kalauz szerinti olvasnivalóban a tenger lecsendesítése volt az ige, ahol a 41. versben a tanítványok – pedig már jó ideje Jézussal járnak – azt kérdezik: „*Kicsoda hát ez, hogy mind a szél, mind a tenger engedelnek neki?*” (Márk 4:41.) Testvérem, hány éve, netán évtizede követed Jézust? Saját és mások életében is láttad a csodákat, az emberileg nézve megoldhatatlan dolgok megoldását, emberek „kutyából szalonnává” válását, hihetetlen gyógyulásokat, és ott állsz életed mostani szakaszában kételkedve, kétségeskedve, talán aggódva, talán félve: mi lesz, hogy lesz, vagy: nincs emberem! S ez nem más, mint egy alkonyati lelkiállapot, amikor a világosságot az éjszaka erői elfedik, s az ember a 77. Zsoltár tanúsága szerint: „*...szavaimat Istenhez emelem... és sóhajtok... elmélkedem... Avagy mindörökké elveté az Úr? és nem lesz-e többé jóakaró? Avagy végképen elfogyott-e az ő kegyelme?... Oh Isten, a te utad szentséges, kicsoda olyan nagy Isten, mint az Isten?*” Tehát az ember a kezdeti kérdések, vádak(?) után eljut a felismerésig, amit Pál apostol így fogalmaz meg: „*Mert megbánhatatlanok az Istennek ajándékai és az ő elhívása.*” (Róma 11:29.) Jézus pedig – maga az Isten – sok ígérete között azt is mondta: „*ímé én titeket vagyok a világ végezetéig*” (Máté 28:20.)

Péter másnap a nappali világosságban lát. S Jézus elé állva megvallja neki hitetlenségét. Nem gondolta volna, hogy Jézus szava ad életet – hiszen látta –, és hatalma van arra is, hogy elvegye. Jézus nem feddi, de rámutat, hogy akkori állapotából hogyan fog kijutni: „*Legyen hitetek Istenben!*” (Márk 11:22. vers)

Hol tartasz? Este van? De tudd, Ő felhossa az Ő napját és lesz világosság!

Hidd, hogy Ő nem változott, Ő most is az, Aki volt! Életét adta, hogyne adna minden más fontosat most is. Azonban csak Ő tudja, hogy mi az életsükséglet – én csak azt hiszem. Ő a mi nádszál hitünket nem töri el, de megkarózza, megerősíti Szentlelkével, igéi segítségével, s mi megállva a hitben teljes elfogadással mondhatjuk, énekelhetjük: „Mind jó, amit Isten téssen, szent az Ő akaratja...” Ezért legyen áldott az Ő szent neve!

Pap Lászlóné lelkipásztor

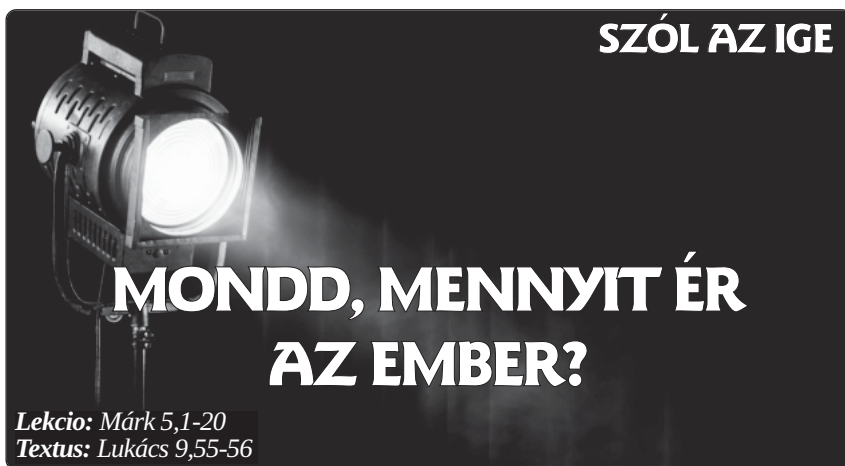
Kedves testvérek! Isten Igéjéhez közelítve sok olyan kérdés ötlök fel bennünk a gadarai megszállott meggyógyítása, megváltása kapcsán, amelynek néhány részletére igyekszem most felhívni a figyelmet, de nem állíthatom, hogy mindenre ki fogok tudni térni, vagy a mai istentisztelet végére minden kérdést meg fogok tudni válaszolni.

A történet előzménye, hogy Jézus tanítványai egy olyan dolgot tapasztalnak meg, amely az evangélisták nagy részét, Márkot, Lukácsot és Mátét is mélyen megindítja, amikor is Jézus a viharos tengeren megparancsolja a haboknak: „Hallgass el, némulj meg!” A tanítványoknak istenélménye, istentapasztalása van. Egy részük edzett hajós, halászember, akik amikor rájuk tör a vihar – ahogy az elmúlt időszakban ránk is rátört a vihar –, ezek a profi halászember az mondják: „Elvesztünk! Nincs tovább!” És Jézus – miután felébred – rendbe teszi a dolgokat. A vihar is elnémul, az emberek élete is megcsitul, békeség lesz bennük. Nem csoda, hogy azt kérdezik a vihar lecsendesítése után a tanítványok, hogy: „Kicsoda ez a Jézus?” Ma is sok ember felteszi ezt a kérdést: Kicsoda Jézus Krisztus? Sokféle feleletet kapunk rá.

Ebben a történetben is Jézus a főszereplő. Amikor a gadarai megszállott meggyógyul, akkor is Jézus van a középpontban. Jézus jelenléte rávilágít a mi személyes életünkre.

Rávilágít először is arra, hogy milyen a megszállott ember. Ebben a történetben most egy rémisztő képet látunk. Van olyan megszállottság, ami nem ennyire rémisztő, talán még mosolyra is fakasztó. Őrszentmikulson van egy férfi (majdnem azt mondtam, egy fiú), úgy hívják, hogy Pityuri. Ez a Pityuri már több mint hatvan éves, gyerekkora óta az örbottyáni Juhász Zsófia Otthonban él, de még mindig egy 12-13 éves gyermek szintjén éli az életét. A környéken mindenki ismeri. Pityuri egy cingár, vékony fiú, aki kicsit szétdobálva hordja a lábait, és ilyen nyári időben csokibarnára sülve, hatalmas napszemüveget hordva jár-kel. A megszállottsága az, hogy elmegy a veresi piacra, de nem a kirakodóvásár kedvéért, hanem az autók antennáit gyűjti össze. Húszat, harmincat. Amikor jelentik a piaccal szemben lévő rendőrségen, hogy leszedték az autókról az antennákat, akkor becsönget a rendőrség az Otthonba Görcsös Éva nagytiszteletű aszszonyhoz, és azt a kb. ötven antennát, amit megtalálnak Pityuri szekrényében, elviszik, és mindenki válogathat belőle, melyik kié. Ezen mosolygunk, mert azt mondjuk: „Hát igen, ilyen ez a Pityuri.” Egyébként szeretik őt. A cukrászdában mindig kap süteményt, ismerik őt, vendége minden vendéglősnek, de nem él vele vissza. Csak akkor megy be, ha éhes. Pityuri ilyen.

De ebben a történetben egy rémisztő kép jelenik meg előttünk. A megszállottságnak egy olyan képe, amelytől idegenkedünk, amelyben benne van az agresszió, benne van a félelem. Azt olvassuk erről a gadarai megszállottól, akinek nem tudjuk a nevét, nem ismerjük, apját, anyját, falujának nevét, nem tudunk róla semmit, hogy ön- és közveszélyes. Amikor megjelenik, mindenki fél tőle. Megpróbálták gúzsba kötni, kötelekkel megkötözni, de elsza-

kította a köteleket. Megpróbálták láncra verni, de összetörte a bilincseit. Ráadásul nem az életből érkezik, hanem a szó szoros értelmében a halál szagát hozza magával, hiszen azt írja a Szentírás, hogy a sírboltokban lakott. A korabeli Izraelben a sírokat sziklába vájták, így nyilvánvalóan ilyen üres sírboltokban lakott, ott élte az életét. (Ilyen volt Arimátiás József sírja is, amiben még nem feküdt senki, de már kivájták a sírboltot, ezért tudták oda helyezni halála órájában Jézus Krisztust.) Nem is a mindennapi életből, nem is a falu közösségéből, nem is a gyülekezetből érkezik – magányos ember. És nemcsak másokra veszélyes, hanem önmagára is. Nagyon fájó és szívszorító ez a kép, elég volna ebből csak egyet is hallanunk: önmagát vagdossa kódarabokkal.

Ez az ember a reménytelenséget képviseli. Mondhatnám úgy is, hogy halmozott dolgok, amelyeket mi társadalmi értelemben bélyegként látunk valakin. Akiről mindenki lemondott, akit mindenki magára hagyott. Bizonyos értelemben ez az ember szánalmas ember is, mert nem tudja önmagát irányítani. Nem tud önmagán uralkodni. Pusztítani akar. Ő, de könnyű ezeket az embereket kiszorítani a mindennapok világából, megbélyegezni, és azt mondani, hűh, de jó, hogy mi nem ilyenek vagyunk! Ő, de könnyű azt mondani, hogy a reménytelen emberek nincsen reménye!

De ha jól belegondolunk, kedves testvérek, azért mégis csak van egy apró megjegyzése ennek a személyiségnek: az a kérdés, hogy ki irányítja a mi életünket? Ez a kérdés az emberi élet autonómiájának nagy kérdése.

Sokan úgy gondolkoznak az életről, hogy abban három út létezik. Az egyik út az, amelyen ez a megalkodott, közveszélyes ember él. Az istentelennek az útja. Oda is tesszük, hogy ennek a végállomása: a pusztulás, az örök halál. A másik út végén ott van az örök élet: Jézus Krisztus. Ez két világos út, csak hogy az emberek zöme közibe akarna menni. Megközné a kettőt. Az egyik túlságosan kegyesnek, túlságosan vallásosnak tűnik, a másik meg túlságosan rémisztőnek. De az a helyzet, kedves testvérek, hogy a kettő között nincsen út. Ez a valóság. Akkor is ez a valóság, hogy ha ez rémisztőleg hat. Mert az üdvösség és az elveszettség között nincsen arany középút. Sehova nem vezető út nem létezik. Nem véletlenül mondja Jézus, hogy ti (és most már nekünk mondja)

„Nem tudjátok, milyen lélek lakik bennetek”. Könnyű erre a megszállott emberre azt mondanunk, hogy hát ő valóban démonikus alkat, mintegy öt-hatezernyi (légiónyi) tisztátalan lélek van benne; ez egy megalkodott, elveszett ember. Róla könnyű kimondanunk, hogy rossz úton jár.

Csak hogy Jézus éppen ezért az elvesztettért jön. Azt mondja, hogy Jézus azért jött, hogy az elvesztettet megmentse. Jézus azért lépett Gadara földjére, hogy a tisztátalan tisztává tegye. Azért jelent meg Jézus, hogy az élet elutasítóinak életet adjon, hogy a megszállottat megváltsa. Jézus jön, segíteni akar, mert tulajdonképpen Jézus Krisztus az emberi élet segítése. Itt, ebben a történetben is, és a vihar lecsendesítésének történetében is Jézus lesz az a pont, ahol megfordulnak a dolgok.

Milyen furcsa: amikor az Isten segítségével kínálja Önmagát, akkor avval találkozunk, hogy azt mondja a megszállott ebben a történetben, akit gyötör a lélek, hogy „ne gyötörj engem!” Ilyen az ember! Ezt mondja az Istennek: „Hagyj engem békén! Menj el tőlem!” Tapasztaltatók már ezt? Isten közeledik felénk, Isten valami ajándékot, valami nagyot szeretne adni, de az ember mégis azt érzi, hogy az Isten jelenléte gyötör. Holott az Isten jelenléte megoldás az ember életének. Jézus szavát idézzük: „Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.” Ez Isten ajándéka az embernek. Ez Isten ajánlata Jézus Krisztusban: Övé minden hatalom mennyen és földön.

Ezt egyébként ez a tisztátalan, gyöttrő lelkektől megszállt ember is tudja, mert leborul előtte. Térdre esik Jézus előtt. Csak csendben jegyzem meg, hogy amikor Máté evangéliumában a missziói parancsot olvassuk, akkor a feltámadott Jézus Krisztusról azt mondja az ige, hogy leborulnak előtte a tanítványok, mások pedig a földre esnek. A leborulás önkéntes hódolat. A régi időkben egészen a földig hajoltak, és megcsókolták az uralkodó lábát. Ez volt a *proskynesis*, az imádatnak, a hódolatnak, a teljes alárendelésnek a jele. De azt olvassuk, hogy aki a feltámadott Jézus Krisztus előtt nem hódol meg, az összeesik, térdre rogy félelmében. Ez a *distadso*, amikor az ember elveszti az egyensúlyát, ha megremeg a föld. Amikor jön hozzánk kedves állatorvos testvérünk, Török doktor úr, hogy beadja az oltást,

a félős kutyánk mindig bebújuk előle a házába. Ilyenkor megmozgatja egy kicsit a kutyaólat, mert a kutya fél a földrengéstől, és akkor kijön. Hát ez a distadso. Amikor megrendül körülöttem minden, amikor úgy érzed, hogy elveszted a lábad alól a talajt. Mindenki térdre esik. Nem véletlenül mondja Pál apostol az ő himnuszában, hogy Jézus nevére minden térd meghajol.

Ebben a történetben világossá válik, hogy aki segíteni tud, aki segíteni akar, akinek hatalma van: az Jézus Krisztus. Milyen lélek él Jézusban? Olvassuk megkeresztelésének történetében: és rászállt Istennek Szentlelke. Maga az Isten lakik Jézus Krisztusban.

Azt is látjuk, hogy ha Isten beavatkozik az ember életébe, bármennyire is ágál ellene, ott rend lesz. Azt szoktam mondani, hogy a megtért embernek a szívében is, meg az otthonában is rend lesz. Steinbach püspök úr szokta mondani, hogy a megtért ember íróasztalán is rend van, meg a belső dolgaiban is rend van. És amikor Jézus beavatkozik ennek a reménytelen embernek az életébe, akkor – szinte észre se vesszük – ott áll ellőttünk felöltözve, békességben, nyugalomban az, aki korábban a sírokból ordított, akitől féltek, rettegtek. Ott van Jézus mellett megszabadultan.

Végezetül még azt kell megvizsgálnunk, hogy milyen volt a fogadtatása annak, hogy ez az ember meggyógyult. Szörnyű. Szörnyű az emberek reakciója. Hazamennek, és elmondják a Tízváros környékén élőknak, hogy mi történt. „Képzeltétek el – mondják –, hogy volt Gadarában az a holdkóros, akit kerültünk, akit már leírtunk, és a benne lévő démonok beleköltöztek a disznókondába, az meg belefutott a tengerbe. Kár ért minket.” Ez a történet rávilágít arra a kérdésre, amit persze más összefüggésben énekeltek meg annak idején: Mondd, mennyit ér az ember? Rávilágít arra, hogy ha rendeződik egy emberi élet, akkor mi másféleképpen számítunk. Rávilágít arra, hogy milyen lélek lakozik a gadaraiakban. Rávilágít arra, hogy nekik többet ér egy konda disznó, mint egy ember. És bizonyos értelemben ránk is rávilágít az ige, hogy mi mit tartunk fontosnak, miben látjuk az értéket ebben a világban.

Ismeritek a történetet: Egy édesapának egy gyönyörű, drága autója van. Állandóan ápolja, gondosan szervizeli, minden hétvégén rendbe teszi, takarítja, lemossa, megtankolja,

kántorunk mondaná, mindig menetirányban áll – szóval mindene az az autó. Egyszer csak azt veszi észre, hogy a kisfia egy szöggel karcolja az autó oldalát. Az apa felkap egy fadarabot, azonnal odafut, és hatalmasat csap a gyerek kezére, eltöri a csuklóját. A gyerek keservesen sír, az apa elrángigálja az autótól, és távolabb egyszer csak meglátja, mit írt a kisfia: „szeretek apa”.

Mondd, mennyit ér az ember? Mennyit érnek a gyerekeid, mennyit ér a férjed, feleséged, mennyit érnek a szüleid?

Keservesen ránk világít és figyelmeztet ez a történet, hogy meglássuk, milyen lélek van bennünk. Mert könnyű a megszállott gadarait leírni, azt mondani, hogy mi polgári emberek vagyunk, ilyen nem történhet meg velünk. De amikor a mi polgári mázunkba karcol bele valami, akkor kiderül, hogy milyenek vagyunk. És úgy, mint ahogyan ennek a megszállott embernek, úgy a Gadarában élőknak is szükségük volt Jézus Krisztusra. Nekünk is szükségünk van arra az ígére, amit hallottunk és mondtunk, hogy Jézus Krisztus azért jött, hogy életet adjon, megmenten bennünket, hogy megmenten téged. Azért jött, hogy ezt hirdessük minden reménytelen helyzetben, minden reménytelen életnek, minden időben. Nemcsak akkor, amikor viharok vannak az életedben, hanem ma is, amikor úgy érzed, hogy reménységre van szükséged, de nincs kitől megkapnod. Ma az ige arra bátorít téged, hogy Jézusnál megtalálhatod.

Ámen.

(Az igehirdetés elhangzott 2021. augusztus 1-jén a pomázi református templomban) ■

ÉRFALVY ZSOLT DICSŐSÉG

Szívünk mélyén tiszteletre,
dicsőségre vágyunk,
Az általános megbecsülés
felső fokán álljunk.

Fizikai, szellemi eredményünk,
teljesítményünk alapján,
Glória övezze fejünk,
a dicséretnek hallatán.

De az igazi dicsőség,
nem lehet olyan,
Amit mellünkre tűznek,
vagy nyakunkra fűznek.

Mert az belülről fakad,
ahol Isten lakik,
Ahonnan beragyogja lényünk,
hogy világítson fényünk.

Egyedül Istennél van a dicsőség,
Amit Jézusért megoszt velünk,
A megerősítést azért ne embertől,
Mindent Teremtőnkől, az Úrtól vegyünk.

Mert amit kerestünk nem lehet,
Tettek és erőlködésünk kudarca,
Csak a hozzá tartozásunk örök,
Végtelen ragyogásának jutalma.

LÉLEKMENTŐ

Az élet viharos tengerén hányódik
Életünk hajója, mint lélekvesztő.
Benne pihen a világ ura,
Vánkosán alszik a lélekmentő.

De csak ha felébreszted és kéred,
Mentsen meg szorult helyzetedből,
Akkor lesz nyilvánvaló, hogy ki is Ő,
S kihullik a kormány görcsös kezedből.

Az Úr parancsol,
S elnémul minden,
Pusztító vihar,
Probléma már nincsen.

Nincs többé rettegés,
Már szabadon élünk,
Jézussal az élet örömteli,
Soha nem kell félnünk.

Kedves testvérek! Egyik legkedvesebb zsolnárom igeversét hoztam el közéték útravalóként. Azért útravalóként, mert úgy gondolom, hogy az életünk hasonló egy úthoz, melynek vannak állomásai, mérföldkövei, nagyobb eseményei. Hogy csak egy párat említsek: megszületünk erre a világra, iskolába kezdünk járni, konfirmálunk, felsőbb iskolákba megyünk, elkezdünk dolgozni, ha úgy adatik, házasságot kötünk, gyermekünk, gyermekeink születnek, unokáink jönnek a világra, de ilyen nagyobb események a családi ünnepek, melyeket együtt tölthetünk: karácsonyok, húsvétek, születésnapok. Ezekre a mérföldkövekre, állomásokra jó visszaemlékezni, elmerengeni rajtuk, ott vannak bennünk.

A felolvasott igeversünk azonban első sorban arra akar megtanítani bennünket, hogy nemcsak a nagyobb események mögött, hanem a hétköznapi életünkben is vegyük észre az élő Isten jelenlétét, az Ő szeretetét. Ő ott van a hétköznapi életünkben is, utunk minden szakaszán velünk szeretne lenni. „*Bölcsész teszek, és megtanítalak, melyik úton kell járnod. Tanácsot adok, rajtad lesz a szemem*” – mondja nekünk az élő Isten.

Ezt a zsolnárt Dávid írta le, aki – gondolom – sokunk számára az egyik legkedvesebb bibliai hős, hithős. Nagyon jól ismert a neve. Nagyon sokat tanulunk tőle nemcsak az ő személyén, hanem életútján keresztül is, méltó arra, hogy pár mondattal megemlékezzünk róla.

Dávid soha, semmilyen körülmény közepette sem felejtette el, hogy ő Isten tulajdona, a Mennyei Atya gyermeke. Gyermekkoráról tudjuk, hogy még a bárányokat terelgette, legeltette, de már akkor az Úrban bízott Isai nyolcadik fiaként. Nem feledkezett el az Úrról akkor sem, amikor Tőle kért erőt, hogy legyőzze a filiszteus harcost, Góliátot, aki becsmérelte Izrael Istenét. Nem feledkezett el Istenéről az üldöztetések során sem, amikor Saul, Izrael első királya bizony sokszor az életére tört. Amikor pedig hatalmat kapott, és egy egész ország ügyei, dolgai voltak rábízva, akkor sem feledkezett el, hanem gondolt az ő Istenére. Sőt, amikor a kísértésben elbukva, Náthán próféta emlékeztette bűnére, hogy megölte Uriást és feleségét elvette, Dávid akkor is Istentől kérte a bocsánatot. Ő mindenben példa a számunkra, és ez a zsolnárt is.

Dávid nagyon sok zsolnárt írt, a zsolnárok kétharmada az ő nevéhez fűződik. Nemcsak leírta rímekbe szedve a verseket, hanem meg is zenésítette, és pengetős hangszer kíséretével játszotta. Sajnos ezeknek dallama nem maradt fenn az utókor számára, de tudjuk, hogy hangszerezes kísérettel énekelte ezeket a zsolnárokat.

A 32. Zsolnárt bűnbánati zsolnárt, által nagyon sok mindenre akar Isten megtanítani minket. Ma mégis a bölcsesség útját keressük Dáviddal együtt.

Csodálatos számunkra, hogy nemcsak arról szól ez a zsolnárt, hogy Isten bűnbánatot

BÖLCSSZÍVVEL KRISZTUS ÚTJÁN

Lekcio: 32. Zsolnárt
Textus: Zsolnárt 32,8

kér Dávidtól, hanem hogy Isten válaszol neki, mintegy ajándékként, hogy a bűnbánat után bölcsé teszi őt. Keressük most együtt, milyen is az Istentől való bölcsesség! Mert úgy gondolom, ez a világ nagyon sok álbölcsességet, látszatz bölcsességet kínál. Elég, ha bekapcsoljuk a tévét vagy a rádiót, olyanokat hallunk, hogy elborzadunk tőle, és gyakran meglepődünk, hogy tudnak ilyen gondolatokban hinni és azokat követni tőlünk nyugatabbra, más országokban.

Nézzük együtt, milyen az a bölcsesség, amelyről a Biblia szól! Erre kell most odafigyelniünk!

Ez a bölcsesség mindig az Isten szeretetének a bölcsessége. Nem lehet bölcsé az ember szíve, ha nem szereti az Urat. A legelső, amit tudunk és követniünk kell, hogy Őt kell szeretniünk. Ahogy a Példabeszédek könyve is írja: „*A bölcsesség kezdete az Úrnak féltelme*”. Csak az Úrtól jöhet ez a bölcsesség. Nem függ a diplomák számától. Amikor fiatal voltam, a teológia elvégzése után friss diplomás, mentem kicsi falvakba prédikálni. Csak néhány ember hallgatta az ige hirdetéseket lent Baranyában, Zselicben vagy Somogyban. Ezek nagyon kis gyülekezetek voltak, mégis úgy éreztem, hogy azok az egyszerű népek, akik végighallgattak, sokkal több bölcsességgel rendelkeznek, mint én, aki több éven keresztül tanultam a teológián a hébert

és a görögöt, és én tiszteltem bennük ezt a bölcsességet.

Az Istentől jövő bölcsesség – hitem szerint – nem a diplomák számától függ, nem egy elméleti tudás, nem információk gyűjteménye. Az Istentől való bölcsesség gyakorlatias. Az élet bölcsessége, az Úr szeretete. Amikor mindazt, amit a Bibliából megértünk, átültetjük az Ő Lelke által a mindennapokba. Mert hitem szerint egyedül ebből a könyvből, a Szentírásból jöhet az igaz bölcsesség, ami

nem álbölcsesség, nem látszatz bölcsesség, hanem az élő Úr tanítása nekünk és a mai kor emberének is.

Jakab apostol így ír erről a bölcsességről: „*A felülről való bölcsesség először is tiszta, azután békés, méltányos, engedékeny, irgalommal és jó gyümölcsökkel teljes, nem részrehajló és nem képzetadó.*” És nem születik meg magától a szívben: meg kell harcolnunk, és kérni kell az Urat, hogy adja nekünk ajándékba, mert az Ő tanítása nélkül, az Ő Igéjének ismerete nélkül nem születik meg magától.

Olyan ez a bölcsesség, mint egy iránytű, ami segítséget ad ahhoz, hogy ne tévedjenek el a hajósok viharokban, sötét felhők alatt hanykolódva vagy az éjszakában.

Vagy olyan ez a bölcsesség, amit Isten ajándékba akar nekünk adni, mint a mai világban a GPS, amit ha bekapcsolunk, akkor is megmutatja a jó utat, ha mi egészen máshová keveredtünk. Segítséget nyújt a mindennapokhoz.

A legfontosabb, hogy nem vagyunk egyedül. Erre akar a Szentírás bennünket megtanítani. Hogy van Urunk, van Istenünk, aki szeret bennünket, szeretetével közeledik. Azért születünk a világra, hogy ezt megértve, mi is közeledjünk Őhozá. És hogyha Jézusban megtaláljuk az Isten Fiát, aki szabadítani jött bennünket, hogy az életünket teljessé, tisztává, örömtelivé, egyenessé és igazzá tegye, akkor már jó úton vagyunk, akkor már a bölcsesség irányába közeledünk. Ezek a bölcsességek a legfőbb hitigazságok, amit nemcsak a fejünkkel kell ismernünk, hanem amit át kell tegyünk a gyakorlatba, a mindennapi életünkbe,

minden cselekedetünkbe. Ebben szeretne segíteni az Isten.

De ehhez az is hozzátartozik, hogy tudjuk, nemcsak szeret bennünket az Isten, hanem Neki akarata is van, amit meg kell ismernünk. Olyan akarata, amit szeretne nekünk elmondani, megmutatni. Sajnos mi ezt sokszor magunktól nem látjuk. Úgy születünk erre a világra, hogy el vagyunk szakítva ettől a csodálatos világosságtól, és a saját fejünk után akarunk menni, a magunk életét akarjuk élni. A bűn nem azt jelenti,

hogy rosszat teszünk, hogy az ember lop, csal vagy hazudik, az őszövétség nyelvén a bűn *céltévesztettséget* jelent. Rossz irányban vagyunk, Isten nélkül vagyunk, nem vagyunk a jó oldalon. Ő azt szeretné, hogy ezt megértve, megváltozzon a mi életünk. Azért jött el hozzánk Jézus Krisztusban, hogy megszabadítson.

Dávid zsolttára így kezdődik bűnvallással. Mert Dávid ezt megértette, pedig ő még az Őszövétség gyermeke volt. Megértette, hogy az Istenre van szüksége. És azt is megértette, hogy nincs olyan mélység, ahonnan ne lehetne kiáltani az Istenhez. Nagyon jól leírja ez a zsolttár a bűn állapotát: „*Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim, egész nap jajgatnom kellett. Mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed, erőm ellankadt, mint a nyári hőségben.*” De amikor kiáltott, és kérte az Ő segítségét, megváltozott az élete, megváltozott a lelke állapota, és dicsérte az Istent.

Ez a szabadulás. Tulajdonképpen itt kezdődik az az út, amikor az Isten már jelen tud lenni az életünkben, hogy keressük az Ő akarát és az Ő bölcsességét. A szabadulásra azonban szükségünk van.

Hogy egy képpel éljek, hogyan szabadul egy emberi szív, ha Istenhez fordul, egy nagyon régi történet jutott eszembe. Olyan 12-13 éves lehettem, amikor egyszer meglátam egy kis fecskét, amelynek a feje az utcán beleszorult egy autó elülső sárhányójába. Kirohantam, hogy segítek ennek a kis madárnak. Nagyon óvatosan kivettem onnan. Csodálatos élmény volt a törekeny kis testét egy pillanatra a markomban tartani. Nem sérült meg a feje, és elröpült a kezemből. De nem ment el azonnal, hanem még kétszer körözött fölöttem, mintha meg akarta volna köszönni. Hát valahogy így szabadul meg a lélek, és nagyon szép, ha utána megköszöni ezt az Istennek.

Egy másik képet is hadd hozzak ide, amit nemrég láttam a tévében egy kis tengeri vidráról. Megsérült a mancsa, egy horog belement a bőre alá, amit észrevettek a kutatók. Szegénynek teljesen megdagadt a kézfeje. Kivették a horgot, és három hónapig ápolták, antibiotikummal kezelték. A gondos kezelés hatására meggyógyult ez a kicsi állat. Amikor visszavitték a tengerbe, itt is az volt látható, hogy nem úszott el azonnal, hanem először megfordult, mintha megköszönné azoknak, akik meggyógyították, és csak azután iramodott neki a tenger szabadságába. Valahogy így szabadul a lélek, amikor a bűnből Istenhez kiált, és jön az Áldott Orvos, Aki minden körülmény között is segít nekünk.

Isten megadja azt a bölcsességet, ha kérjük, hogy Ő vezessen bennünket. Na, de hogyan? Ezt sokszor kérdezik tőlem az iskolában a diákok, hogy hogyan érthetjük meg Isten vezetését? A döntéseinkhez szükségünk van az Ő vezetésére, csak úgy tudjuk a jó utat választani, csak úgy tudunk a jó útra lépni. De hogyan történik ez? Hogyan halljuk az Isten hangját? – szokták kérdezni a tanítványaim. Halljuk, hogy egyszer csak azt mondja nekünk: „Na, ma ne menjél az iskolába, maradj inkább otthon”? Biztos, hogy ez nem fog megtörténni!

Hitem szerint az a kulcsa, hogy Isten szavát halljuk és értsük és ezt a bölcsességet a gyakorlatba átgyűjük, hogy nem adjuk fel a Biblia olvasását. Mert ez nehéz feladat. Nem mindig van az embernek kedve, ereje, ideje olvasni, de szánjunk rá időt! Ha ezt megharcoljuk magunkban, hogy reggel úgy ébredünk fel, hogy kézbe vesszük a Szentírást, és olvasunk egy igét, egy igeszakaszt, akkor belemélyedünk az Isten szavába, és ezáltal vezetve leszünk, mert jobban meg fogjuk ismerni az Ő hangját. Ahogy időszódunk, gyengül a hallásunk, de ha Isten Igéjének a jelenlétében élünk, akkor javul a belső hallásunk, és jobban megismerjük a dön-

tések, próbatételek előtt az Isten hangját. Halljuk magunkban. Ő úgy rá tud világítani egy mondatra, egy igeszakaszra, hogy az személyesen nekünk szól. Ez a Szentlélek csodálatos munkája, ezáltal tud egy életet át bennünket vezetni, alakítani, formálni. Ezek nagy ajándékok a hitünkben, amelyeket mindannyian megélhetünk.

Nemcsak magunk miatt van erre szükség, mert nagyon sok álgazság, álbölcsesség jön ebbe a világba, és emiatt azok is veszélyben vannak, akik fiatalabbak, vagy még nem ismerik úgy a Bibliát. Nekünk velük is törődnünk kell. Kell az az erős alap, amit ha ismerünk, tudunk nekik tanácsot adni, segíteni nekik. Ezért áldott dolog figyelni az Igére.

Így válhat valóra, amit a 32. Zsoltárban hallottunk: „*Tanácsot adok, rajtad lesz a szellem*” – mondja az Isten. Ő tanácsol bennünket, és ez nemcsak a nagy mérföldköveknél van így az életben, hanem a hétköznapiak láncolatában is, a mindennapok döntéseiben. Szabó Magda mondta, hogy az ember nem léphet egyszerre két irányba. Hát ezért van szükségünk erre a tanácsra. Mint egy fáklya, segíteni akar bennünket az Úr, rávilágít a jó döntésekre. Sokszor le kell győznie bennünk az indulatot, a haragot, a türelmetlenséget vagy a félelmet, de Ő tanácsot tud adni – ezért csodálatos az igei vezetés.

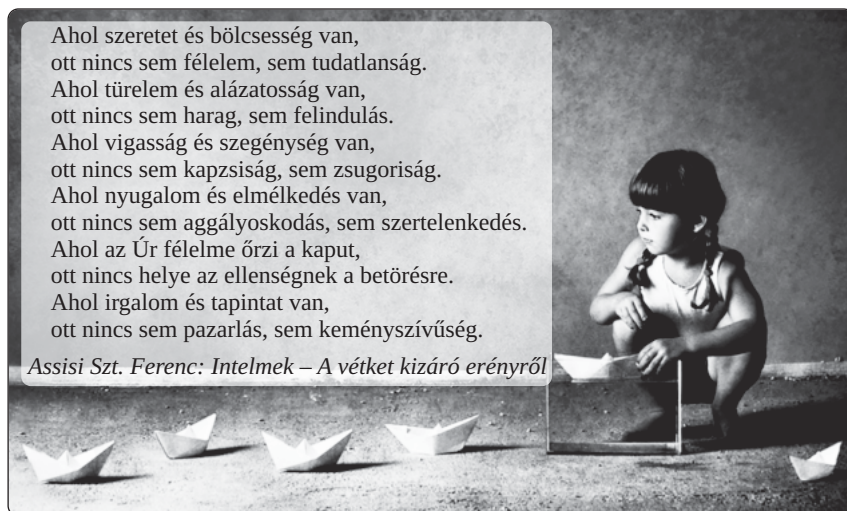
Nekem még így is vannak elhibázott lépéseim, rossz döntéseim vagy indulataim, de hiszem, hogy ha komolyan vesszük az Ige olvasását, és csendességünkben figyelünk az Ő szavára, akkor kevesebb ilyen lesz, és Istennek áldott munkatársai tudunk lenni, bárhova is helyezzen bennünket, és akármi ilyen feladatot is bíz ránk az életben.

Kívánom, hogy ezzel a közeljövő bölcsességgel, amit Isten felajánl, és amivel bölcsésé tesz bennünket, elfogadva ezt, tudjuk megélni életünk kisebb-nagyobb állomásait, közöttük pedig a szürke hétköznapiak láncolatát is. Így lesz majd jó visszatekinteni, és Pál apostollal elmondani, hogy „*Ama nemes harcot megharcoltam, futásomat elvégeztem, a hitet megtartottam*”.

Végezetül egy mesét szeretnék felolvasni, ami – mint a legtöbb jó mese – sok tanulságot rejt magában, nekem sokat segített.

Ahol szeretet és bölcsesség van,
ott nincs sem félelem, sem tudatlanság.
Ahol türelem és alázatosság van,
ott nincs sem harag, sem felindulás.
Ahol vigasság és szegénység van,
ott nincs sem kapzsiság, sem zsugoriság.
Ahol nyugalom és elmélkedés van,
ott nincs sem aggályoskodás, sem szertelenkedés.
Ahol az Úr félelme őrzi a kaput,
ott nincs helye az ellenségnek a betörésre.
Ahol irgalom és tapintat van,
ott nincs sem pazarlás, sem keményszívűség.

Assisi Szt. Ferenc: *Intelmek – A vétet kizáró erényről*

Volt egyszer nagyon régen egy sziget, ahol emberi érzések és tulajdonságok éltek: a Vidámság, a Bánat, a Büszkeség és még sokan mások, így a Szeretet is.

Egy napon az érzések tudomására jutott, hogy a sziget süllyed. Ezért valamennyien elkészítették hajóikat, hogy elhagyják a szigetet. Csak Szeretet nem, mert ő az utolsó pillanatig másoknak segített a hajók építésében.

Mielőtt a sziget elsüllyedt, a Szeretet segítségért fohászzkodott.

A Gazdagság egy luxushajón úszott el Szeretet mellett. Szeretet reménykedve kérdezte tőle:

- Gazdagság, el tudnál vinni magaddal?

- Nem, Szeretet, nem tudlak! A hajómon sok aranyat, ezüstöt viszek, itt már nincs hely a számokra!

Így hát megkérdezte Szeretet a Büszkeséget, aki egy csodaszép hajóval közeledett:

- Büszkeség, kérlek! El tudnál engem is vinni?

- Nem, Szeretet, nem tudlak elvinni – válaszolt a Büszkeség –, itt minden tökéletes, és te esetleg árthatnál a hajómnak!

Ezután Szeretet megkérdezte a Bánatot is, aki éppen előtte hajózott el:

- Bánat, kérlek, vigyél el magaddal!

- Óh, Szeretet – mondta a Bánat –, én olyan bánatos vagyok, hogy egyedül kell maradnom a hajómon!

A Vidámság is elúszott a Szeretet mellett, de olyan zaj volt a tűzijátéktól és a pezsgődumogtatásoktól, hogy meg sem hallotta Szeretet kérését.

Ekkor hirtelen egy halk hang szólalt meg Szeretet mellett:

- Gyere, Szeretet, én elviszlek téged!

Egy fehér hajú idős ember állt a parton. Szeretet szívét elöntötte a hála, és olyan boldog lett, hogy elfelejtette megkérdezni a nevét.

Amikor partot érték, az idős ember hirtelen eltűnt.

- Hogy hívják őt? – kérdezte reménykedve Szeretet a kék égen suhanó felhőktől.

- Ő a Bölcsesség – susogták a felhők.

- Ó, a Bölcsesség... És ő vajon miért vitt magával? – kérdezősködött tovább Szeretet.

- Azért – válaszolták szelíden a felhők –, mert egyedül a Bölcsesség tudja, hogy milyen fontos a SZERETET!

Igen, egyedül a bölcsesség érti, hogy szeretet nélkül lehet, de nem érdemes élni.

*

Hát, vigyük így magunkkal a bölcsesség szeretetét és a szeretet bölcsességét, melyet legteljesebben Jézus Krisztust követve tudunk megélni, mert Őbenne öltött testet Isten szeretete. A szeretet bölcsessége a mindennapjainkban úgy válhat fontossá, ha keressük, elkerjük és követjük az Ő akaratát. Akkor nem járunk úgy, mint Salamon

király, aki bár bölcsességet kért Istentől királysága kezdetén, de élete végén eltávolodott az Ő akaratától, ezért nincs is ott a hit hősei között. Dávid viszont ott van, aki a zsoltár lejegyzője is volt, és aki soha semmilyen körülmény között nem feledkezett el az ő Uráról.

Vigyük el Isten bölcsességét, és ezzel a bölcs szívvel közeledjünk az élet nagyobb döntéseihöz! Közeledjünk egymáshoz, lássuk meg egymásban a testvért, és azt, hogy Ő ott van, nemcsak életünk nagy mérföldköveinél, hanem minden pillanatában, és egyszer majd színről-színre is láthatjuk Őt Isten országában. Ebben tegyen bennünket áldottá az Úr Jézus Krisztus által. Ámen.

(Elhangzott 2021. július 18-án a pomázi református templomban.) ■

Az egyik igehirdető egy bányásztelepülésre került. Mivel a bányászok nem jártak egyáltalán templomba, fogta magát ez az igehirdető és leszállt a föld alá. Elment oda, ahol a bányászok dolgoznak. Engedélyt kapott, megkapta a szükséges sisakját is, és leszállt a mélybe. Ebéd-szünet alatt ott lenn a föld mélyén elkezdte hirdetni az evangéliumot a bányászoknak, akik még ezt soha nem hallották. Ez volt az ige, a János 3,36: „Aki hisz a Fiúban, örök élete van annak.”

Figyeltek is rá a bányászok, mert lelkipásztort még a föld alatt nem láttak eddig. Mindenki figyelt, aztán eloszlottak dolgozni. A lelkésznek fel kellett jönnie a felszínre, mert lejárt a tartózkodási ideje. Odakisérte az egyik vájár a felvonóhoz. S amint így mentek, megkérdezte a lelkész a vájárt:

- Mi a véleménye az üdvösség útjáról? Most volt róla szó, aki hisz a Fiúban, örök élete van annak.

Amíg ott a felvonóra vártak, ez a vájár úgy őszintén, elkezdte húzni a szót.

- Hát – mondta –, valahogyan ez én nekem olyan túl egyszerű! Ilyen vallás én nekem nem kell, mert nagyon egyszerű. Csak úgy, aki hisz, örök élete van?!

A lelkész meghökkent. Aztán ahogy megérkezett a felvonó, eszébe jutott valami. Megkérdezte a vájárt:

- Mondja, hogyan jutok én fel a bánya mélyéből oda föl, a földfelszínre?

- Mindjárt felviszi a felvonó! – mondta a vájár.

- És csak úgy be kell szállni? Semmiféle zárja, vagy kulcsa, vagy kombinációja nincsen?

- Nincs, tiszteletes úr, egyszerűen csak lépjen be!

- Ilyen egyszerűen? – kérdezte a lelkész. – És mennyit kell fizetni?

karingós, egy bonyolult út felfelé? Mert így nekem ez a felvonó túl egyszerű. Mint magának a keresztyénség. Nem is lehet igazi ez a felvonó...

A bányász megértette és elkezdett mosolyogni, s azt válaszolta:

- Igen ám, de azért, tiszteletes úr, ez a lejárát évekig készült. Most már egyszerű. De rengetegbe került. 900 méter mély. A bányavállalat erre sokat áldozott.

- Nos – mondja a lelkipásztor –, a hit útja éppen így van.

Nekiünk most már egyszerű. De rengetegbe került Jézusnak. Amíg elkészült a mennyekbe vezető felvonó, addig az Úr a Golgotán szenvedett. Te neked csak be kell oda szállni. Te neked egy lépés, egy mozdulat, neki az életébe került! Mi most már könnyedén használhatjuk ezt a mennybe vezető utat, mert aki hisz a Fiúban, örök élete van!

Prókai Árpád ■

TÜRMEZEI ERZSÉBET BIZONYSÁGTÉTEL

Szegényes halászkalyibákban
hogyne beszélnek szívesen
arról a csendes alkonyatról.

Künn a tengeren voltam akkor.
Reggel tele fiatal vággyal,
estefeje - hunyó parázssal.
És volt egy szegény, üres hálóm...
- A szívem talán... A szívem! -
Azt vettem ki este, reggel,
de nem akadt benn semmi sem.

Nyugaton épp letűnt a fény,
mikor szelíden rámköszönt
egy poros, fáradt jövevény.
Leült mellém. Beszélt velem...
melengetőn! Oly édesen,
hogy bár nem is ismertem én,
odahúzódtam a szívéhez.
Ilyesmit tán a gyermek érez,
anyja szívére ha elpihen. -

Kértem, hogy maradjon velem.
Legyen ott, ha a tengeren
hálómra újra kivetem...
ha alszom és ha ébredem,
át nappalon, át éjjelen!
És azt felelte rá: Igen.

Még nem is tudtam, hogy ki Ő,
hogy adni jó, vagy venni jó,
én adok, vagy Ő ad nekem:
de Ővé lett az életem.
Így indultunk el együtt aztán.
A tenger is a régi volt.
Fent ragyogott a régi hold.
A hálóm nem volt ugyanaz tán,
vagy azért, hogy Ő volt velem:
csodálatos, nagy fogást tettem
azon a csendes estelen.

Ott csillogott mind egyaráson,
mit addig hasztalan kerestem.
Ő meg csak mosolyogva nézte
az én csodálatos fogásom.
Ez, ez történt azon az estén.
S még valami: hogy térdre estem
a csendes jövevény előtt,
mert akkor ismertem fel Őt,
tudtam meg, hogy ki Ő nekem...
- az Életem!

Ti még nem láttátok soha?
Akkor szokott Ő megjelenni,
ha nem vigasztal, nem von semmi,
ha már nem tudtok megpihenni,
üres hálótok kínozt, vádolt!...
Akkor Ő jön,
s elétek lép az esthomályból.

AZ ÚR A HŐS NYÍREGYHÁZI JÁNOS BIZONYSÁGTÉTELE

Áldás, békeesség! A betegségeimből szabadító Istenemről szeretnék bizonyyságot tenni. Nagyecsedti születésű vagyok, 1942. december 20-án születtem egy nyolc gyermekes családban. 1975-ben kerültünk Pomázra. Az elmúlt évben egy betegség sorozat jött az életembe, egyik betegség a másik után.

Az első egy trombózis volt. Tizenhárom nap után kerültem kórházba, mert nem gondoltam egyáltalán, hogy valójában mi lehet. A lábam hajlatában kaptam egy görcsöt. Leszálltam a bicikliről, éreztem, hogy valami baj van, de nem tudtam, mi az. Másnap megint mentem, és kaptam még egyet. Arra gondoltam, volt már korábban is, hogy kaptam görcsöt izomba, de ez valami más volt, de nem gondoltam volna, hogy ez trombózis lenne.

Telt az idő, és kezdett dagadni a lábam, ezért elmentem a háziorvosunkhoz. A doktornő azt mondta, hogy ez vagy ödéma, vagy trombózis. Még ekkor is csak két nap múlva mentem át Szentendrére a szakrendelőbe. Ultrahanggal nézték meg, de már haza sem engedtek, rögtön

hívták a mentőt, onnan vittek kórházba. Jó Atyám minden percben velem volt, mert ennyi idő eltelt orvosi beavatkozás nélkül, mégsem történt komolyabb baj.

Hatan voltunk a kórteremben. Másnap vérnyomást mértek, vért vettek, és mindannyiunk között az enyém lett a legjobb eredmény. Kaptam a hasamba bőr alá injekciót, és kezdtem jobban lenni. Négy nap után haza is engedtek.

Ebből következett a második betegsége. A doktor úr azt mondta rá, hogy heresér. Később kiderült, hogy nem az volt. Több vizsgálat után azt kérdezte, mikor legyen az operáció. Azt válaszoltam, hogy január végén vagy február elején. Legyen február 3-a – mondta. Megtörtént az operáció, ekkor derült ki, hogy nem sér volt, hanem daganat.

A műtét után egy hetet pihentem, de következett a harmadik betegsége. Elküldtek a Semmelweis Egyetemre, ahol többféle vizsgálatot végeztek, meg PET-CT vizsgálatot, melyek alapján megállapították, hogy több helyen látnak rákos daganatokat a szervezetemben. Már aznap osztályra kerültem. Befekvésem után már este kaptam az infúziót. Utoljára hozták a kemót. Azt mondták, hogy ezt három hetente fogom kapni. Megkérdezték, hogy befektessenek-e, amíg tart a kezelés. Mondtam, hogy nem szeretnék három hétig itt tétlenül bent fekvődni, szeretnék hazamenni. Úgy is történt. Hazamentem, és három hetente mentem vissza.

Ez szinte az egész tavalyi évben folytatódott. Három kaptam a csigolyáim közé is. Vékony tüvel nem tudták megoldani, hanem csak vastag tüvel. Ezt a kemót három alkalommal kaptam. A rendes kezelés között volt beosztva mind a három. A doktornő mondta is nekem, hogy „János, bácsi, maga egy hős!” Azt feleltem neki: „Nem én vagyok a hős, hanem az Úr a hős, aki mindaddig megsegített, és most is megsegít!”

Mikor mindezeket túllettem, hazaengedtek. Azt mondták, hogy ezután már csak kontrollra kell menjek. Hál' Istennek, velem volt az Úr, a családom, a feleségem, így sosem voltam elkenődve, elcsüggedve. Az első perctől kezdve bíztam az Úrban, hogy megsegít, és így is volt.

Jártam kontrollra. Múlt hét pénteken voltam utoljára, de már nem mondott semmi különöset az orvosom. Aztán felhívott délután három órákor a főorvos úr, hogy a vérvétel eredményét elmondja. Már nem tudta kívánni – mondta –, hogy mi hívjuk, ezért ő hívott fel, hogy elmondja az örömhírt, hogy minden rendben, az eredmény tökéletes, három hónap múlva menjek majd hozzá vissza.

Hálásan köszönöm a gyülekezet imádságait, az esperes úr és családjának az imádságait, a csobánkai testvérek imádságait, és köszönöm mindazok segítségét is, akik elvittek kocsival a kezelésekre, vizsgálatokra. Külön köszönöm a családom sok-sok segítségét: feleségem, gyermekeim és unokáim minden segítségét. És legfőképpen megköszönöm Istennek a gyógyuláshoz, aki az orvosok segítségével újból felépített és meggyógyított engem. Mindezt a közbenjáró Urunk Jézus Krisztusunké minden köszönet, hála és dicsőség! Míg csak élek ezen a földi életben, bízom az Úr megtartó erejében! Ámen.

(Elhangzott a 2021. június 27-i pomázi istentiszteleten)

Kedves testvérek! Az Ószövetségből Izrael életének egy nagyon meghatározó részét hallottuk. Fordulópontján vagyunk Izrael történelmének. A történet előzménye, hogy Roboám döntése miatt kettészakad az ország. Roboám, Salamon király fia, apja után átveszi a trónt, az ország vezetését. Ekkor egy küldöttség érkezik Roboám elé a nép nevében, akik azt kérik a leendő királytól, hogy tegye könnyebbé a terheket, amiket apja, Salamon tett a népre. Salamon király nagyon magas adókat vetett ki a népre és keményen dolgoztatta őket, ahogy erről az előző fejezetekben is olvashatunk. A nép pedig most azt kéri az új királytól: „Könnyíts a terheinken!” Roboám három nap gondolkodási időt kér, ezalatt pedig tanácsot kér először apja idős tanácsadóitól, majd kortárs barátaitól. Az idősebb, bölcs tanácsadók azt mondják: engedj a népnek, akkor majd mindig hallgatni fognak rád. A fiatalabbak pedig azt mondják neki: mutasd meg nekik, hogy te vagy az új király, keményítsd meg jobban a terheiket! Roboám a kortársaira hallgat, ezt mondta: „Apám nehéz ígát rakott rátok, én még nehezebbé teszem ígátokat!” Erre a nép legnagyobb része azt mondta, akkor nem akarunk hozzá tartozni, új királyt keresünk. És kettészakadt az ország.

Mai fogalmakkal talán úgy mondhatnánk, hogy tizenkét megyéből tíz megye új királyt választ és elszakad. A tíz törzs új vezetője Jeroboám, aki a salomoni építkezések munkafelügyelője volt. Mindezek az események ott vannak a mai történet előzményében. És közben, a háttérben ott van az is, hogy ez a szakadás valójában Isten büntetése! Mert Salamon király, Roboám apja, uralkodása végén nagyon sok idegen nőt behozott a palotájába, akik elvitték a szívét a bálványimádásba. Még akkor elmondta neki az Úr: „Mivel ez történt veled, és nem tartottad meg a velem kötött szövetséget... azért én ki fogom szakítani kezedből az országot, és a szolgáltnak adom. De apádért, Dávidért nem a te napjaidban teszem ezt. A fiad kezéből fogom kiszakítani. És mai az egész országot szakítom ki. Egy törzset adok a fiadnak szolgáloméért, Dávidért...”

A mai történetben két következményt is látjuk ennek.

Az első Roboám területén, a déli országrészen. Roboám szeretné visszahódítani az elszakadt területeket, akik másik királyt választottak maguknak. Így olvastuk, hogy összeszedett 180.000 válogatott harcost, hogy megtámadják Izrael házá, visszaszerezzék az országot Roboámnak, hogy újra egységes legyen a királyság. Azt mondhatnánk, ez egy jogos, érthető célkitűzés. Isten pedig azt mondja, hogy neki az ő emberén keresztül: „Ne vonuljatok fel, és ne harcoljatok testvéreitekkel, Izrael fiaival! Térjen haza mindenki, mert én akartam ezt így!” Meg kellett értsék,

Isten megengedte ezt a szakadást! Ez a szakadás Isten büntetése! Ne harcolj testvéreiddel! Egy nép vagytok! Összetartoztok! Ne harcolj a sajátjaid ellen!

Roboám pedig ezt elfogadja. Itt, ezen a ponton Roboám engedelmes Istennek.

Utána olvassuk azt a szakaszt, ami az északi országrészről, Izraelről és Jeroboámról szól, és ami utána meghatározza a következő évszázadokra ennek a területnek és népének

a sorsát. Belelátunk abba, hogy Jeroboám hogyan gondolkodik. Azt mondja magában: „Hátha visszakérül a királyság Dávid házához! Ha feljár ez a nép, hogy Jeruzsálemben, az Úr házában mutassa be áldozatait, akkor ennek a népnek a szíve urukhoz, Roboámhoz, Júda királyához hajol, engem pedig megölnék, és visszatérnek Roboámhoz, Júda királyához. Ezért elhatározta a király, hogy készített két aranyborjút. Majd ezt mondta: Eleget jártatok már Jeruzsálemben! Itt vannak isteneid, ó Izrael, akik kihoztak téged Egyiptomból! Az egyiket elhelyezte Bételbe, a másikat pedig Dánba vitette. De ez a dolog vétekhez vezetett...”

Az új király, az elszakadt nagyobb terület új vezetője, félti a hatalmát. Fél attól, hogy mi lesz, ha a nép az ő területéről lejár Jeruzsálemben, ahol a templom, az egyetlen templom van, ami pedig már a déli országrészhez, egy másik országhoz, Júdához tartozik. Majd

akkor a déli terület királyához fognak csatlakozni, engem pedig eltaszítanak. Valamit tenni kell ez ellen! Akkor fel kell állítani az északi országrészen is olyan áldozóhalmot, ahova mehet a nép áldozatot bemutatni, Istent imádni. A maga észjárása szerint „nagyon bölcsen” megtalálja a megoldást. Két ilyen helyet is kijelöl. Egyet a területe északi pontján, Dánban, és egyet a terület déli pontján, Bételben. Mindenki mehet oda, ahol neki

közelebb, csak ne menjenek el Jeruzsálemben, mert az már a másik király területe. Két áldozóhely, ahol egy-egy aranyborjút állít fel, és azt mondja, ez a te istened, aki kihozott Egyiptomból. Ehhez a két új helyhez új papokat választ ki, új rítusokat, új szokásokat, új ünnepeket vezet be, hogy legyen minden itt is a magunk rendje szerint, ne kelljen Jeruzsálemben menni.

Mi a baj ezzel? Csak az, hogy mindez ellentétes Isten szavával. Egy-egy aranyborjúnál kezdik imádni Istent Dánban és Bételben, mikor Isten nagyon világosan kimondta – sok helyről idézhetnék ide az Ószövetségből, most csak az 5Mózes 12-re utalok –, csak egy helyen szabad áldozni. „Azt a helyet keressétek fel, és oda menjétek, amelyet kiválaszt Istenetek, az Úr valamennyi törzsetek közül, hogy oda helyezze nevét, ott lakjék. Oda vigyétek égőáldozataitokat és véres áldozataitokat, tizedeteiteket...” (5Móz 12,5-6) Ez a hely pedig Jeruzsálem volt. Nem lehetett máshova menni. Ez volt Isten akarata.

Aztán Jeroboám kiválaszt új papokat, mikor Isten világosan megmondta, hogy az istentiszteleti, áldozati szolgálatokat csak Lévi fiai, leszármazottai végezhetik, a papok pedig Lévi törzsén belül csak Áron fiai, utódai közül kerülhetnek ki. Jeroboám pedig papokat rendelt a nép köréből, akik nem Lévi fiai közül valók voltak. Önkényesen kiválasztott más embereket. Direkten szembeemegy Istennek azzal az akaratával, hogy mikor, hol, hogyan lehet őt imádni. Miért? Mert az, ahogy Isten mondja, az nem felel meg az ő érdekeinek. Úgy alakítja az istentiszteleti dolgokat, ahogy az neki jó.

Ugye, mennyire jellemző, igaz ez minden korban! Hogy az Isten szavát úgy alakítom, ahogy az nekem jó, ahogy az érdekeimnek megfelel. Hiszek én a magam módján – de sokan mondják, de sok embertől hallom. Csak az nem a Biblia szerinti hit. Vagy így nem abban az Istenben hiszek, akit a Bibliából megismerhetek, hanem a magam által alkotott Istenben. Hiszek az Istenben úgy, ahogy nekem tetszik, ahogy nekem kényelmes. Válogatunk Isten szavában. Ami szimpatikus, ami belefér az életembe, az jó, azt elfogadom, ami pedig már nem felel meg nekem, az érdekeimnek, azt a magam életéhez igazítom, és úgy hiszek. Nem az életemet igazítom Isten biztos szavához, hanem az ígét alakítgatom a magam életéhez.

Ott, az akkori nép életében ennek nagyon súlyos következményei lettek. Izrael történelmében végig olvashatunk arról, hogy ez Jero-boám bűne. A két áldozóhely, ahol egy aranyborjúnál borulnak le Isten, illetve a szobor előtt. Bálványt imádnak és elszakadnak az élő Istentől, szavától. Innentől ez meghatározza az egész nép történelmét: az új vezető a maga kénye-kedve, érdeke szerint alakította, illetve nem vette figyelembe Isten szavát, hogy hogyan imádjuk Istent, hogy mutassunk be áldozatot.

És ebben a bűnbűnben végig megmaradt a nép. Innentől természetes lett a bálványimádás és az egyéni kultusz, hogy úgy imádom Istent, ahogy nekem tetszik.

Hogy van ez nálunk, hogy van ez velünk, testvérek? Nem vagyunk néha mi is így? Ami tetszik nekem a Bibliából, az oké, ami pedig nem, azt félre teszem, az nincs, arra azt mondom, az nem úgy van, azt nem úgy kell értelmezni. Hiszek én a magam tetszése szerint, a magam módján. De az nem az igaz Istenben való hit.

Mennyire így van ez ma is, de így volt minden korban is. Hozhatnánk minden korból példákat, amikor emberek azt mondták, ezt a néhány mondatot a Bibliából félre tesszük, nem vesszük figyelembe, vagy legalábbis kimagyarazzuk, hogy nem úgy kell érteni, ahogy pedig egyértelmű volna, és hiszünk a magunk módja szerint. És ilyenkor nagyon eltévelyedt az egyház és az egész nép. Például a reformációra is azért volt szükség, mert az akkori egyház a Biblia egy-egy mondatát félre tette, vagy a maga sajátos gondolata szerint félreértelmezte.

Hallottunk egy felsorolást a korinthusiakhoz írt első levélből, amiből megláthatjuk, hogy Korinthusban, ebben a pogány görög városban hogyan éltek az emberek. Korinthus egy ma is létező görög város, ahol missziói útjai során járt Pál apostol, hirdette az evangéliumot, Jézusról beszélt az ott élő embereknek. Egy olyan közösség, egy olyan kultúra fogadta, ahol ilyen emberek voltak jelen. Milyenek? Hadd olvassam újra az igéből hallott felsorolást egy újabb, mai fordításból, ami jobban visszaadja a szavak eredeti értelmét, és érthetőbb lesz a mi számunkra is: szexuális bűnökben élők, bálványimádók, házasságtörők, (férfi)prostituáltak, homoszexuális gyakorlatot, életmódot folytatók, tolvajok, pénzimádók, részegesek, káromkodók, csalók. Ilyen emberek éltek Korinthusban. Ilyen emberekből alakult a korinthusi gyülekezet, akik meghallották, hogy ilyenek nem öröklék az Isten országát, de meghallották az evangéliumot is, hogy Krisztus megtisztítja, megszenteli az életüket.

A mai emberek pedig mintha ezekben a dolgokban is úgy lennének, hogy ha valakit valamelyik érint az igéből, akkor azt mondják, ezt nem úgy kell érteni... És kimagyarazzák, miért nem vonatkozik rájuk Isten teljesen vilá-

gos, egyértelmű igéje. Mert az ellentétes az érdekeikkel. Hát miért lenne olyan nagy baj, ha néha iszok egy kicsit... Nem olyan nagy baj, ha néha kicsúszik egy-két csúnya szó a számon, megcsik mindenkivel, vagy hogy szeretem a pénzt, vagy nem helyes módon, a házasságban élem meg a szexualitást, vagy nem tisztán kezelem a pénzügyeket, vagy teret adok a helytelen szexuális és egyéb vágyaknak... Kimagyarazzuk, saját érdekünk szerint értelmezzük.

Azt halljuk mindenhol, hogy Isten a szeretet Istene, Isten szeret mindenkit, nekünk is szeretnünk kell egymást. Ez így van. De azután mást pedig félre tesszünk az igéből. Ami-

kor például Isten valamire azt mondja, hogy nem helyes, bűn, ne tedd, ne így élj, vedd ki ezt az életedből, akkor azt kimagyarazzuk, hogy ránk miért nem vonatkozik, vagy nem úgy kell érteni, mert érint, mert nem tudom összeegyeztetni a megszokott életemmel. Magunk látjuk az életünk-ből, hogy a felsorolásból mi hogyan érint bennünket. Pál apostol amikor

Korinthusba ment, ilyen emberek éltek ott. Ilyenekből lettek a keresztyén gyülekezet tagjai. Ti közületek is – írja a korinthusi gyülekezetnek – némelyek ilyenek voltak. Ott ülnek a korinthusi gyülekezetben emberek, akik ilyenek voltak. Ki ilyen, ki olyan. Ki házasságtörő, ki bálványimádó, ki a homoszexualitást gyakorló, ki nyereszkedő, ki a harácsoló, ki a rágalmozó, ki a részeges... Nem tudjuk, nem ez a lényeg. Ilyenek voltak, és most ott vannak együtt. Mert nem válogattak Isten igéjében, hanem azt mondták, ez nem jó az életemben, Jézus, tisztíts meg ezekből! Megmosattatok, megszentelődtek, megigazultatok Jézus Krisztus nevében. Nem azt mondták, hogy én hiszek a szeretet Isténében, a többi meg nem úgy kell érteni, ahogy...

Testvérek, vegyünk komolyan az Isten szavát, bármiben is érint az meg bennünket! Ne válogassunk! Ha Isten valamire rámutat az életünkben, hogy az nem helyes, akkor lássuk meg, hogy Isten abból meg akar tisztítani! Ha belső vágyainkat nem jól éljük meg, legyen az az alkohol, a pénz szeretete, bálványok, amik fontosabbak lesznek Istennél, vagy a szexuális vágyak megélése, akkor vigyük Isten elé: Uram, Te tedd helyre ezt az életemben, Jézus, Te tisztíts meg ezekből. Így lehetünk mind az Ő népének tagjai. Ne válogassunk az igéből – ahogy erre a napokban is buzdítanak minket a szeretetre hivatkozva, hanem vegyünk komolyan Isten minden szavát, életünknek akármelyik részére is mutasson rá, akár a hit megélése, akár az istentiszteleti gyakorlatunk, akár a közösséghez tartozás, akár ezek a felsorolt bűnök!

Ámen.

Stift János b. lelkipásztor
(Elhangzott 2021. július 25-én, a pomázi református templomban)

LUKÁTSI VILMA KIHEZ MEHETNÉNK?

Kérdésre - kérdés. Benne van a fölkaklatott lelkiismeret.

A kérdezett felel már a kérdés előtt: elhagyja Őt.

A „kemény beszéd” neki támad, megszaggatja a ruhákat.

... ha Jézus az Élet Kenyere, akkor valami fogalom-csere az ötből lett ötezer kenyér, s a tévedés felér egy egész élet-csalódással!

Sokan sarkon fordultak, vissza a köznapokhoz!

Majd lesz valahogy, ahogyan eddig...

A csodának nincs folytatása!

Az embernek nincs Messiása...!

Hangos a csend: tizenkét szív verése a fügefák alatt. - A tömeg elhaladt.

- Ti is el akartok menni?

(Igen, ezt meg kellett kérdezni!)

... a lábnyomok, mindenhol, mennyi,

a Vele járt mérföldek hossza

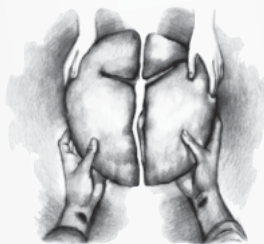
a kérdést viszi - és visszahozza:

- Kihez mehetnénk? Nélküled? -

Szorongásból nőtt rémület:

- Mi egyedül már soha többé!

Te magad vagy a „mindörökké”!

ELJÖN!

A sötétben ívet húz a fény, megremegnek a csillagok, az embervilág vajdó ölné átvonaglik a legnagyobb titok, hogy eljött egyszer – jászolágyra fektették le, mint kisdedet; és eljön egyszer dicsőségben az égig érő hit lépcsőjén a földig érő Szeretet.

Idén immár ötödik alkalommal vettem részt az ottalvós gyerektáborban mint segítő. Mondhatnám úgy is, hogy rutin ... de minden tábor, minden alkalom, minden gyerek más. Szerencsére a táborozók többségét már ismerősként üdvözölhettük, de a legutolsó tábor óta eltelt két év alatt sokat változtak, nőttek. Szerencsére idén a vírushelyzet miatt a tábor megtartható volt, így újra együtt lehettünk.

Idén Lengyel-Annafürdőn voltunk Tolna és Baranya határában június 28. és július 3-a között. A távolság ellenére az utazás elég gyors volt. Már a vonaton elkezdődik az ismerkedés, barátkozás a gyerekek között, vagy a beszélgetés a bizonyítványosztás óta nem látott osztálytársak között. A vonatút után már csak egy rövid buszozás várt ránk a táborhelyig.

A tábor gyönyörű környezetben helyezkedik el, lényegében az erdőben, Lengyel falutól nagyjából két kilométerre. A hely felfedezésére első nap nem volt sok időnk, mert a gyors ebéd után az utazás közbeni barátkozás ellenére – szokásainkhoz híven – az ismerkedéses játékok idén sem maradhettek el. Ez után kis csoportokban folytattuk egymás megismerését, a kiscsoportok „összezsírozását”. Az én csoportomba a „nagy” fiúk kerültek, akik szinte mind ismerték egymást az iskolából, korábbi táborokból, így hamar rá is tértünk a hétfői történetünk megbeszélésére.

A történetek minden tábor előtt egy több alkalmas egyeztetésen alakulnak ki. Általában minden napra meghatározzuk, hogy mi lesz az aznapi üzenet, amit a gyere-

rekeknek át szeretnénk adni, és ezekből áll össze a tábor fő üzenete is. Ezeken a beszélgetéseken mérlegeljük, hogy jók-e az üzenetek, ahhoz a történetek megfelelőek-e, minden korosztályban érettségüknek megfelelően fel tudjuk-e dolgozni. Amennyiben szükséges, kicserélünk egy történetet, hiszen 5-6 éves kortól 12-13 éves korig érthetőnek kell lenni a fő üzenetnek. Persze korosztálytól és segítőtől is függ, hogy hogyan jutunk el oda. Az idei tábor nekem abból a szempontból is különleges volt, hogy az első vázlat olvasásakor most érzem először, hogy ezekről a történetekről tudok a gyerekekkel

beszélni. Mások is sikerült, de egészen más, hogy a felkészüléskor csak a különböző lehetőségek között kell mérlegelni, mintha a lehetőségek megkeresése is feladat. Persze a

között voltunk, viszont az otthoni tanulásban sokkal kevésbé voltak meg a keretek, mint ahogy megszoktuk az iskolában.

De visszatérve a történethez, hétfőn Nábót szőlője (1Kiráj 21,1-16) volt a téma; a fő üzenet: a tulajdon tiszteletben tartása, vagy egy kicsit átfogalmazva: a fizikai határok tisztelete. Az üzenet megértése nem is volt nehéz, hiszen a gyerekeknek elég jól kialakult véleményük van az enyém-tied témakörben ... Ebben a csoportban minden téma lezárásaként próbáltunk minél több parancsot a tízparancsolatból a történethez kötni. Sikerült is ötöt találni rövid idő alatt.

Ezután már csak a szokásos szabadfoglalkozás, játék, beszélgetés volt hátra a nappól, majd vacsora után mosakodás, és végül a gyerekek által rendszeresen várt mese, ami ma az Óreg halász és a tenger története volt, a felnőttek előadásában. Kilenec óra körül takarodó, de ezzel még a felnőtteknek nem ért véget a nap. Ekkor szoktuk elemezni a nap tanulságait, felkészülni a következő napra, beszélgetni a napi élményekről.

Kedden már a „szokott” rend volt a táborban. Reggeli előtt egy kis testmozgás, utána egy rövid közös áhítat, éneklés, majd kiscsoportban az aznapi történet feldolgozása. Ekkor Gedeon történetéről beszélgettünk (Bírák könyve 6-7), aminek segítségével tetteinket (határok átlépésének) következményeit vizsgáltuk. Ebéd után a szállás körüli vadaskertben és erdőben kirándultunk helyi erdész túravezető segítségével. Vacsora után esti mesének Holle anyó történetét láthattuk diafilmen.

Szerdára egy könnyen érthető, de a tanulásaiban annál nehezebben megtartható történet jutott, Saul és Dávid története (1Sám 24 és 26). Fő üzenetként a külső szabályok, határok tiszteletben tartását emeltük ki. Délután vendéglátóink segítségével nemezevirág készítésre és fakatica vagy -mókus készítésére volt lehetőségünk. A délutánba még belefért egy nagy focimeccs is. Ezúttal az esti mesét videóról nézhettük: Frakk – Lábnyomok a vetésben.

Csütörtökön kicsit változott a napirend, a délelőtti szokásos programok előrébb kerültek. Ennek megfelelően a hét talán legnehezebb történetéről is korábban kezdtük a beszélgetést: József és Potifár

felkészülés így is pár éjszakába került, de a tábor alatt azt éreztem, hogy megérte.

Idén végül a tábor témája a „határok” lett, tekintve, hogy az utóbbi időben egészen mások lettek mindennapi életünk megszokott keretei. Bizonyos dolgokat nem szabadott megtennünk, komoly korlátozások

felesége (1Mózes 39,1-23). A kiemelt üzenet a magunknak szabott határok, ezek kinyilvánítása és betartatása környezetünkkel. Ezután a bikali élménybirtokra mentünk át, ahol középkori kalandokban lehetett részünk: fegyverbemutató, lovagi torna, hercegnőképző (lányoknak). Emellett kiscsoportokban bejártuk a teljes területet, megnéztük az egyéb látnivalókat is. Este a gyerekeknek a Mazsola és Tádé – Tigrisjáték című mese hangzott el a felnőttek előadásában, rádiójáték stílusban.

Péntek nagy része újra a megszokott rendben telt. Kis csoportban Péter és Kornélius története (ApCsel 10) került „terítékre”. Ebből megismerhettük, hogy a saját korlátjainkat, határainkat Isten segítségével át tudjuk lépni. Délután újra házigazdánk segítettek, a vályogvetés és percsütés rejtelmeibe kalauzoltak minket. Este a hagyományos tábor-tűz a tűzgyújtási tilalom miatt elmaradt, de azért egy jó hangulatú este keretében minden csoport előadott egy kis történetet a hét témáihoz, eseményeihez kapcsolódóan.

Szombat az utazás miatt csonka nap volt. Dél előtt Lengyelbe kirándultunk egy kincskeresés keretében, ahol több helyi érdekességet ismertünk meg. Ebéd után közös áhítat után indultunk haza. A tábor zárásaként a pomázi vasárnapi istentisztelet keretében szolgálták a gyerekek a gyülekezetben.

Köszönjük annak a 39 gyermek szüleinek, akik ránk bízta őket erre a hétre, köszönet a 9 segítőnek, akik a táborban velünk voltak, és köszönet mindenkinek, aki a tábor létrejöttét támogatták anyagiakkal, imádsággal, illetve egyéb módon.

Legyen Istené a dicsőség!

A gyermektábor Magyarországon Kormány 400.000,- forinttal, az Északpesti Református Egyházmegye 150.000,- forinttal támogatta.

Benkó Tamás

A tábor segítői voltak: Balásy Emese, Benkó-Pályi Ágnes, Benkó Tamás, Fehér Tibor, Fehérné Dr. Oskolás Ildikó, Nyilas Zoltán, Stíft Ágnes, Stíft János, Zádor Edina; Kerekes Balázs, Nagy Attila és Sántha János.

Bibliaórás alkalmakon és lelkigondozói helyzetben is gyakran előkerül a hazugság kérdése. Vajon létezik-e olyan hazugság, ami – ha nem is kedves Isten előtt, de – nem számít bűnnek? Hívó emberek körében is gyakran az a válasz, hogy igen, létezik az úgynevezett „kegyes hazugság”, ami nem bűn. Ennek a kérdésnek a végiggondolására hívom a kedves testvéreket.

Jó, ha minden etikai kérdést elsőként a Szentírás mérlegére teszünk. Mit tanít a Biblia a hazugságról? Mi az, amit biztosan tudunk Isten kijelentéséből? Legyen ez a kiindulási pontunk!

Isten maga az igazság

„Istennek minden szava színigaz” – olvassuk a Példabeszédek könyvében (30,5). Istentünk természetétől idegen a hamisság: „Nem ember az Isten, hogy hazudnék” (4Móz 23,19). Isten igazsága nem körülményfüggő, nem relatív, hanem rendíthetetlen. „Köszikla ő, tetteiben tökéletes, mert igazságos minden útja. Hű az Isten, nem hitszegő, igaz az egyenes ő.” (5Móz 32,4)

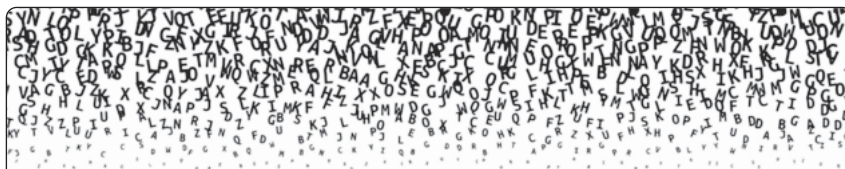

Honnan származik a hazugság?

Jézus egészen egyértelműen válaszol erre a kérdésre: „az ördög a hazugság atyja” (Jn 8,44). A hazugság a Sától származik. A Biblia lapjain az ő szájából hangzik el az első hazugság. „Csakugyan azt mondta Isten, hogy a kertnek egyetlen fájáról sem ehetek?” (1Móz 3,1). A legelső megszólalása, a legelső kérdése is hamis állítást tartalmaz, ezzel kísérti az embert, igyekezve megrontani az Úr iránti bizalmat. Ezért nevezi Jézus embergyilkosnak. A mi hazugságaink is az ő kísértésének engedve születnek.

Mindebből jól látható, hogy aki Istenhez szeretne közeledni, az nem szolgálhatja a hazugság atyját. Az Úr világosan int bennünket: már az ószövetségi törvények között is hangsúlyosan megjelenik az igazmondás parancsa, gondoljunk csak a kilencedik parancsolatra, a hamis tanúskodás tilalmára.

„...semmilyen hazugság sem származhat az igazságból” (1Jn 2,21). János arra emlékeztet ben-

„az igazsághoz ragaszkodva növekedjünk fel szeretetben” (Ef 4,15)

MINDENNAPI HAZUGSÁGAINK

nünket, hogy az igazság-hazugság kérdésében nincsen szürke zóna. Ha szeretnénk jobban megérteni Isten viszonyulását ehhez a kérdéshez, gondoljunk a teremtéstörténet legelejére! A világosság megteremtését követően az első dolog, amit Isten tesz, hogy elválasztja a sötétségtől. Isten rendje szerint világosság és sötétség, jó és gonosz, igazság és hamisság, élet és halál nem keveredhetnek. Isten előtt tehát utálatos dolog a hazugság.

Létezik-e kegyes hazugság?

Erre a kérdésre általában egészen konkrét példát szoktak előhozni azok, akik szerint létezik kegyes hazugság, vagyis olyan hazugság, ami nem számít bűnnek.

Többnyire a haldokló ember példáját. Azt a helyzetet, amikor a gyógyíthatatlan beteget sem az orvos, sem a hozzátartozók nem tájékoztatják állapotáról, hanem azt a látszatot, illúziót igyekeznek fenntartani, mintha továbbra is kezeléseket kapna. Mindezt általában azzal indokolva, hogy élete utolsó napjaiban, heteiben szeretnék őt megvédeni az érzelmi sokkhatástól.

Az ún. kegyes hazugságokat azzal szoktuk indokolni, hogy valakit szeretnénk megvédeni valami nagyobb rossztól, s ezért abban a nehéz helyzetben nincs más választásunk, mint hazudni. Mentségnek tekintjük, hogy jó szándék vagy jó cél lebeg a szemünk előtt. Sokszor mesélik, hogy egy-egy családi konfliktust szeretnénk megelőzni azzal, hogy nem az igazat mondjuk. Számtalan példára bu-

kanhatunk saját életünkben. Jól tesszük, ha önvizsgálatot tartva végiggondoljuk, kinek és milyen helyzetben szoktunk hazudni.

Mi a gond mindezzel?

Keressük ismét az Igéből a választ:

„Boldog ember az, aki az ÚRba veti bizalmát, nem igazodik a kevélyekhez és az elvetemült hazugokhoz.” (Zsolt 40,5) Kulcsfogalom a bizalom ebben a zsoltárban. **Bizalom a hazugsággal szemben!** Amikor hazudunk, abban a pillanatban megfélemlítünk Isten rendjéről, mindenhatóságáról, sőt valószínűleg megfélemlítünk Istentől. Elhiszük a kísértőnek, hogy nincs más választás, és saját megoldást kell találnunk. Pedig mindig van választás!

Gondoljunk csak Jézusra! Soha, egyetlen helyzetben sem hazudott senkinek. A legkeményebb, legszorongatóbb óráiban, amikor valóban az élete múlt azon, hogy mit válaszol a feltett kérdésre, akkor sem! Volt olyan, amikor szótlanúságba burkolózott. Volt, hogy nem válaszolt a gonoszul, ártó szándékkal feltett kérdésre, hanem hallgatott. Nem hazudott, hanem a csöndet választotta és vállalta hallgatásának következményeit. Közben mély, imádságos kapcsolatban volt az Atyával, akitől erőt kapott mindezzel. Ezzel szemben mennyire gyalog – és mennyire emberi! – Péter viselkedése, amikor szorongatott helyzetében háromszoros hazugság árán mentette meg saját életét. „Bízzál az Úrban teljes szívből, és ne a magad eszére támaszkodj!” (Péld 3,5). Ez a bizalom tűnik el nyomtalanul olyankor, amikor hazugság árán szeretnénk valamit elérni.

A haldokló ember családtagja megfedekez az arról, hogy a szerette Isten kezében van, megfedekez az arról, hogy Istennek van hatalma és szeretete arra, hogy vigasztalást nyújtson annak, aki a halálára készül. Nem az én hazugságom árán lesz békeesség a szeretetnek. Akkor lesz valódi békeesség, ha élete utolsó idejében elrendezheti a dolgait Istennel és az ittmaradókkal. Ez természetesen számunkra is rettenetesen nehéz, szívszorító pillanatokkal jár, amihez ugyancsak Istentől kérhetünk és kaphatunk lelkiert.

Végül még egy gyakori – és életveszélyes – példája a kegyes hazugságnak: amikor csemegezőnk az Igéből, elhallgatva, elhazudva mások és magunk elől a kényelmetlenebb, keményebb kijelentéseket. „*És hazugsággal gyógyítgatják az én népem romlását, mondván: Békeesség, békeesség, és nincs békeesség!*” (Jer 6,14) Jeremiás könyvében hosszasan olvasunk arról, mennyire utálatos Isten előtt a hamis prófétáknak az a gyakorlata, hogy Isten nevében olyasmit mondanak a népnek, amit az hallani akar. Elférítik Isten kijelentését, elhallgatják az ítéletet, és csak a békeességet hirdetik, hogy megnyugodjon, aki hallgatja. Az Úr kemény válasza erre: „*Rátámadok az olyan prófétákra, akik félrevezetik népemet hazugságaikkal*” (Jer 23,32).

detik, hogy megnyugodjon, aki hallgatja. Az Úr kemény válasza erre: „*Rátámadok az olyan prófétákra, akik félrevezetik népemet hazugságaikkal*” (Jer 23,32).

Mit kell tennünk?

„*Ezért tehát vessétek le a hazugságot, és mondjatok igazat, mindenki a felebarátjának*” (Ef 4,25). Pál apostol világosan beszél, amikor az újjemmer felöltése kapcsán ezt az útmutatást adja. Meg kell változtatnunk a szokásainkat. A hazugság is szokássá válik az ember életében; olyan szokássá, amely a régi élethez, az Isten nélküli élethez köt, ezért kell szakítanunk vele.

Hogyan mondjunk igazat, amikor az igazsággal akár ölni is lehet? Erre is kapunk választ az Igéből. „*Minden dolgotok szeretetben merjen végbe!*” (1Kor 16,14) Az igazság kimondása is csak szeretettel, imádságos lélekkel történhet. Kérjük ehhez Istenünk segítségét!

„Isten élő Lelke, jöjj, Áldva szállj le rám,
Égi lángod járja át, Szívem és a szám!”

Óváryné Herpai Dóra

KÖZÖTTÜNK SZOLGÁLTAK

VISSZAEMLEKEZÉS SZIKSZAI BÉNINÉ SALLAY ESZTERRE (1927 – 2005)

Lapozgatom a Bibliámat, és eszembe jut, amikor életem nehéz szakaszában Isten elküldte angyalait, hogy segítők kezükkel nyújtva kimentsenek kútástalannak látó helyzetemből. Ilyen angyal volt Eszter, aki lelkigondozóként állt mellettem. Első Bibliámat tőle kaptam, és a mai napig is ebből táplálkozom. Frissen megtért csecsemőként ő volt az utógondozóm, mindig kérdezte: „Nőtél-e már, gyermekem?”

Együtt mentünk bibliaórákra keddenként, de együtt utaztunk Mátraházára csendeshectekre is. Eszembe jutnak az ott eltöltött napok; a délutáni séták közben mennyit mesélt „Apóról”, Béni bácsiról. Milyen csodálatos összhang volt kettejük között, mert egy Lélekkel itattattak meg!

Eszembe jutnak a házaknál tartott biblia-tanulmányozások (Szászkénál, Benedekénél, Kereskéskenél, Halászkénál, Szeke-res Imrékenél), egy csésze meleg tea mellett hallgattuk az ő bölcs magyarázatát, melyet az Úrtól vett.

Egy gyülekezeti bibliaórán *Pap László* nagytiszteletű úr feltette a kérdést: „Ki vállalná el *Szedlák Irénke* után a felnőtt fogyatékosoknál való szolgálata-t?” Mi Eszterrel összenéztünk, és megvolt a válasz... Attól kezdve Eszter minden második csütörtökön – egészen haláláig – alaposan felkészülve jött Isten kicsinyei közé, hogy tanítsa őket, és az ő szintjükön beszéljen nekik Isten szeretetéről, a Jézusról szóló örömhírről, hogy Ő él, és őket is szereti. Sok szép éneket tanított nekik is és nekünk is a Halleujából.

Itt Csobánkán is évekig tanított hit-tant az általános iskolában.

Nyolc gyermekes papcsalád hatodik gyermeke. Édesapja Sallay István, a Bethánia CE Szövetség titkára volt. Édesanyja Vajda Katalin. Korán árván maradt, ekkor családja támasza, segítője. A budapesti Csalogány utcai tanítóképzőben tanítói képesítést szerzett. Szívvel-lélekkel tanított. Származása miatt Göböljárás pusztára osztatlan iskolába helyezték ki tanítani. Családunkat – kitelepítésünk idején – befogadta. A Göböl Iskolában tanította nővéremet és engem is. Mindnyájunkat, őt is minket is megfigyelték. 1960-ban, édesanyánk halálakor édesapám feleségül vette.

Édesapámat segítette, szolgálta. Tíz éves voltam, nagy szeretetben nevelt.

Édesapám halála után Csobánkára költözött hozzánk. Itt a gyermekórákat vezette.

Fáradhatatlan volt. Járt a Bethániába Budapestre. Pécsen táboroztatott szintén fogyatékos fiatalokat. Főtra hívta *Zila Péter* lelkipásztort asszonyórát tartani, ahova engem is elvitt. Sok szép, felemelő, tartalmas szolgálata-t kapott az Úrtól.

Az utolsó csobánkai fogyatékosok közötti szolgálatból hazafelé jövet, dombnak felfelé lassításra kért, mert nagyon fáradt. Nehezen vette a levegőt. Kapujához érve kérdeztem, bekísérem-e. „Nem – mondta –, nem kell”. Reggel telefonált a lánya, Klári: „Meghalt a Mama!” Hazament, ahová már annyira vágyott, és úgy, ahogyan azt gyakran kérte az Urától. A szíve felmondta a szolgálatot.

Áldott legyen az Isten, aki adta őt nekünk, és áldott legyen az emléke, mely szívünkben él, akik ismertük, szerettük. Soli Deo Gloria!
Halász Árpádné Éva

Unokáit, Klárit, Katit, Esztert hitre nevelte. A csobánkai cigány gyerekek (már apák, anyák) ma is szeretettel emlegetik. A jelenlegi Bethániának is tagja volt, tovább vitte a lángot.

Hiányzik. Áldott életet élt.

Anyukám életéért áldassék Isten neve!
Mooréhné Szikszai Klára

Kedves Testvérek! Bizonyásgtélémet egy személyes vallomással kell kezdenem. Én még soha életemben nem beszéltem ennyi ember előtt. Mikor a csendesnap szervezői megkértek a szolgálatra, én ennek okán tiltakoztam is, de végül is az Úrtól fogadtam a megbízást. Így állok most előttetek, de legfőképpen az én Uram előtt, akiről most bizonyásgot szeretnék tenni. Kérlek, legyetek segítségemre ebben.

Nagyon fontosnak tartom, hogy ezen a délutánon a szövetséges fogadalmunkról beszélgetünk. Az ember általában úgy van a betanult és gyakran ismételt szövegekkel, hogy egy idő után már csak a szája mondja, agyának ellenőrzése alábbhagy, a szíve pedig akár egészen máshol járhat. Nem régen kaptam rajta ezen magam a Miatyánk mondása közben. Csak miután kényszerítettem figyelmet ráirányulni arra, amit a szám mond, éreztem, hogy a szavak átjárják a szívemet. Akkor éreztem, hogy olyan ez az imádság, amelyben minden benne van, ami az életre és a kegyességre való. Az Úr Jézus bizonyosan nagy gondot fordított a megszerkesztésére, és sajnos a mi számon sok esetben csak egy rutin-szöveggé válik.

Nos, ugyanilyen okok miatt szükséges, hogy a mai napon a szövetséges fogadalmunkra irányítsa figyelmünket a mi Urunk.

Fogadalmunk azzal kezdődik, hogy mit tett Jézus értünk. Igen, minden így kezdődik az életünkben, hogy Ő tesz értünk. A legnagyobb tette meg, életét áldozta. Erről beszélt az előttem szóló testvérem. Most az én válszomon van a sor. Így hangzik:

„Bízva az Ő erejében, komolyan töreksem mindig azt cselekedni, ami Önéki, az én Uramnak és Megváltómnak kedvére van. Igyekszem valódi keresztyén életet élni, főként abban a körben és helyzetben, amelybe Ő állított.”

Tizenhat éves koromban tettem ezt a fogadalmat. Nem egy szervezetnek, hanem annak a Személynek, aki a keresztfán meghalt érettem. Nem tudom magam elé idézni akkori magamat. Bizonyára rendelkeztem az ifjúság pozitív és negatív tulajdonságaival egyaránt: vidámság, lelkesedés, akarat, erő, céltudatosság... És milyen messze voltam még ettől, hogy: „Adj Lelkedből erőt, hogy értem és szeressem Elrendelt útamat s minden parancsodat...”! Jézusé voltam, követni akartam Őt, és valódi keresztyén életet akartam élni. Környezetem ideális volt, hívő családban és szeretve fegyelmező lelki közösségben éltem, élhettem. Olyan egyszerűnek látszott minden.

Azóta eltelt közel ötven év. Most, ide készülve elétek, Isten elébb Maga elé állított: El-

teltek az évtizedek, hogyan váltottad valóra a hajdan nekem tett fogadalmadat?!

„Bízva az Ő erejében...” – fogadtad. Bizalom csak szoros személyes kapcsolatban fejlődhet ki. Emlékezzünk Jézusra, Lázár feltámasztásánál így imádkozik: „Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál engem. Tudtam is én, hogy te mindenkor meghallgatsz engem.” (Ján. 11:41-42.) Lázár már négy napja halott. Eltemették, a sír száján ott volt a nagy kő. És Jézus hálát ad az Atyának, hogy meghallgatta őt. Így, múlt időben, mert bizonyos Lázár feltámasztásában. Bizonyos abban, hogy az Atya nem hagyja őt magára.

A bizalom mindig megelőlegezést jelent valamire nézve. Előremutató dolog. Visszamenőleges bizalom nincs. Isten igéje hozánk is így szól. „Semmi felől ne aggódjatok, hanem imádságotokban és könyörgéseitekben minden alkalommal hálaadással tájátok fel kívánságaitokat az Isten előtt”. Ő, mennyire nem tudunk hálaadással könyörögni! Mennyi hitetlenség férkőzik be még az imádságainkba is!

ilyen elesett állapotban volt, bizony sirtam, és teljesen kétségbe voltam esve. Minden nagyon sötét volt. Ki voltam téve politikai zaklatásoknak is. A zsoltár szavaival: „egybe-gyűltek ellenem az erősek”, bizony nem bíz-tam az Ő erejében, hanem roskadoztam az erőm felett lévő út láttán. Emlékszem, bennem csak annyi bizalom volt az én Uram iránt, mint az ördögös fiú atyjában, hogy: „Hiszek, Uram! Légy segítségül az én hitetlenségem-nek.” (Márk 9:24.)

És harmincöt évi ottani szolgálat után csak Őt dicsérve és magasztalva gondolhatok vissza életemnek erre a szakaszára, mert erős karal hordozott a mélység fölött, mint lovakat a síkon. Sőt, még lelki gyermekekkel is megajándékozott. Mennyi szorongást, aggodalmat megspórolhattam volna, ha terhetem az Ő vállára teszem! Még sok hasonló története van életemnek, és bizonyára ti is tudnátok sorolni a magatokéból. Nem volna értelme, mert Urunk most egyetlen dolgot kérdez tőlünk: Mostani dolgaiban hogyan állsz az engem megillető bizalom kérdésében?

De folytassuk a megkezdett mondatot: „...komolyan töreksem mindig azt cselekedni, ami Önéki, az én Uramnak és Megváltómnak kedvére van.” Olyan súlya van a szavaknak, hogy azt kérdezem: egyáltalán, hogyan merem ezt alkalomról alkalomra megfogadni?

Valóban komolyan töreksem és valóban mindig az Ő akaratát keresem? Ő, nem! Nem, mert „Csalárdabb a szív mindennél, és gonosz az; kicsoda ismerhetné azt?” (Jer. 17:9.)

Mennyi mindent hord magában ez a kifejezés: csalárd a szív! Jelenti, hogy megbízhatatlan: tehát nem számíthatunk rá. Szószegő: tehát adott szava ellenére cselekszik. Képmutató, alattomos, hazug, kétszínű.

Igen, ilyen az én szívem és ilyen a te szíved is, akár ilyennek ismerem, akár nem. Akár elfogadom ezt a megállapítást, akár nem.

Szikszai Bénivel és Klárával

Alázattal kell megvallanom előttetek, hogy bizony engem is sokkal hamarabb hatalmába kerít az aggodalom, mint az Ő erejébe vetett bizalom.

Életemből csak egyetlen példát mondok most el. Amikor egy nagy tantestületből kihe-lyeztek Göbölpusztára, egy totál romos isko-lába és lakásba tanítani, ahol a lakosság is

Ez van megírva róla. Isten ígéje mondja, tehát igaz.

Ábrahám Isten hívó szavára otthagyja a várost, a biztos lakóhelyet, és elindul a teljes bizonytalanságba, nem tudván hova megy – *hit által*. És ugyanez az ember félelmében, gyáva-ságból kiszolgáltatja feleségét a fáraónak.

Dávidról tudjuk, hogy Isten szíve szerint választott királya Izraelnek. Ismerjük a Saullal szemben való alázatát, hűségét, mely az Isten iránti engedelmségből fakadt. Mégis, család szíve házasságtörésbe és gyilkosságba hajtja.

Péter milyen hevesen fogadkozik Jézusnak: „*Ha meg kell is veled halnom, meg nem tagadlak téged.*” És néhány óra múlva átkozódva és esküdözve bizonygatja, hogy „*nem ismerem ezt az embert*”.

Mégis: Ábrahám Isten barátja (Jak. 2:23.), Izrael népének ósatya, Jézus Dávidnak Fia, Péter pedig az első keresztyén gyülekezet megalapítója. Igen, mert az Úr azt nézi, ami a szívben van. Ő ismeri és vizsgálja a szív mélységeit. Tudja, hogy kinek a szíve egyenes Őhöz, ki az, aki bűnei és botlásai ellenére szeretné mindig azt cselekedni, ami Őnéki kedvére van.

Ha így tudsz megállani Előtte, hogy: „Szelíd szemed, Úr Jézus, Tudom, hogy vádat is emel, Vétkeztem én, ítéljen el Szelíd szemed, Úr Jézus” – akkor hozzád hajol, felel, mert olyan Főpapunk van, aki meg tud indulni a mi gyaroltságainkon, aki felvette emberi testünket, és ismeri annak kísérhető voltát.

Ezen az alapon, és csak ezen az alapon állva, alázattal mondjuk csak el alkalomról alkalomra, hogy: Bizva az Ő erejében, komolyan törekszem mindig azt cselekedni, ami az én Uramnak és Megváltómnak kedvére van.

De ne heverjünk el a kegyelem pámain! Mert nekünk szól Pál apostol kemény felszólítása: „*Avagy nem tudjátok, hogy akinek oda-szánjátok magatokat szolgálul az engedelmségre, annak vagytok szolgálói, akinek engedelmeskedtek*” (Róm. 6:16.) Az odaszánás nem ismer alkudozást. Megelőzheti, de ha megtörtént az odaszánás, akkor az befejezett tény.

Az érted meghalt Megváltó, aki odaszánta magát halálra, mégpedig a keresztfának ha-

láláig, kérdezi most tőled: Kinek vagy a szolgálója? Kinek engedelmeskedsz? Nem elméletben, hanem a gyakorlatban; nem a múltban, hanem a mai, a mindennapi életedben.

Jól tudom, hogy az itt lévő nagy többsége, talán mindenki, egyszer ígent mondott Jézusnak, odaszánta magát az Ő szolgálatára. De *ma* kinek szolgálsz? Mivel töltöd ezt a rövid kegyelmi időt, mely bármely percben a végére érhet?

Sok hasznos és tiszteletre méltó dolgot lehet tenni. Kibővült családunk feneketlen kút, mely minden segítséget „benyel”, de ez-e az én dolgom? Vagy az, hogy a házam, a kertem mindig pedáns rendben álljon? El lehet tölteni az időt ilyenekkel is. De Isten azért ad napjainkhoz napokat, hogy azokban a cselekedetekben járjunk, amelyeket *Ő készített* számunkra, amelyek megtételét *tőlünk* várja el. „Egy lélekért se érjen vádjra téged, Hogy temiatad nem látta meg Őt.”

Fogadalmunk következő mondata így hangzik: „Igyekszem valódi keresztyén életet élni, főként abban a körben és helyzetben, melybe Ő állított.” A *valódi* szó azt jelenti, hogy amiről azt állítjuk, az magán hordozza annak a dolognak a szembetűnő jegyeit, vonásait.

Nos, a valódi keresztyén élet is magán kell hogy hordozza a krisztusi (keresztyén = krisztusi), a krisztushoz tartozó élet szembetűnő jegyeit, vonásait. Melyek ezek? Gyönyörűen összefoglalja ezt számunkra a Galata 5:22. A Lélek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, békétűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség, mértékletesség. Így egy, így egész a gyümölcs. Bármelyiknek híjával vagyok, csorbát szenved a keresztyén életem valódisága.

Elgondolkoztam azon, hogy mégis, ezek közül melyik a legfontosabb? De arra a következtetésre jutottam, hogy egyszerűen nem lehet szétválasztani őket egymástól. Nem, mert egyikből következik a másik. Ahol szeretet van, ott öröm is van. Az örömből békesség fakad, a békességből a békétűrés, és így tovább.

Mégis, úgy gondolom, hogy nem véletlenül kezdődik a felsorolás a *szeretettel*. Az I.Kor. 13. elénk tárja a valódi szeretet ismérveit, amely: nem irigykedik és nem kérkedik, nem keresi a

maga hasznát, mindent elfedez, de együtt örül az igazsággal. Mindent hiszen, mindent remél és mindent eltűr.

Tudom, a tökéletes szeretet csak Jézusban volt meg, de Ő parancsolja nekünk, hogy „*Amint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.*” (Ján. 13:34.) Észreveszi-e környezetem, hogy én Tőle tanulok szeretni?

Benne élünk egy kétségbeesett, teljes bizonytalanságban vergődő világban. Talán soha nem sóvárogta ennyire az emberek a szeretetet, a hűséget, a szívességet, a szelídséget, mint most. És talán soha nem volt ennyire híjával ezeknek a világ, mint most. Felfogjuk-e egyáltalán, hogy mily nagy a felelősségünk? A keresztyén élet „fogyasztásra” szánt élet. Arra, hogy mások fogyasszák. Még akkor is, ha halálunk illata vagyunk halálra.

Szomorú történetem van erre. Volt ott a puszta, ahol tanítottam egy asszony. Olyan valaki volt, akire azt szoktuk mondani, hogy „jobb sorsra érdemes”. Ennek az asszonynak alkoholistá volt a férje, elég fiatalon meg is halt. Hat gyermek maradt utána. Ez az asszony mindennap előteremtette – furfanggal, hazudozással, kérésével – családjának a napi betevő falatot. Nálunk megfordult naponta 3-4-szer, és a kertünk terméseitől kezdve, a lábáról lerohadt csizma pótlásáig, mindig vitt valamit tőlünk. Ha kórházba kellett mennie – és ez sajnos gyakran megesett –, mindig jött a kéréssel: Szikszai néni, kórházba kell mennem, tessék kölcsönadni a papucsát, pongyoláját (nekem is csak egy volt), meg hálógíngem sincs rendes. Mit tehettem? Kölcsönadtam.

Szinte minden reggel beállított: Tessék nekem főzni egy kávét! Sok beszéd elfolyt közöttünk, ismertük minden baját, bűjét, de Jézusról, váltságról, új életéről nem lehetett vele beszélgetni. Ha ezekről esett szó, mindig azt mondta: Béni bácsi, én ezt nem értem, nem tudom, miről tetszik beszélni. Érthetetlen módon nem keresett, nem vágyott másra, mint amiben volt.

Mégis, mikor Béni bácsi meghalt, zokogva borult a vállamra: Meghalt az apám! Mi lesz most már velem?

Rövid pár hónap múlva agyvérzést kapott. Haláltusájában egyedül álltam mellette azzal a fájdalmas tudattal, hogy majd Isten számon kéri rajta, amiket rajtunk keresztül közölt vele, és amikről nem akart tudni. De ez már nem énám tartozik. Nekem mindenképpen az *életnek beszédét* kellett elébe tánom. Persze sokkal szívvidítóbb dolog, ha életnek illatja lehetünk életre.

Sokszor kibúvóként azzal takarózunk, hogy könnyű a másinak, de az *én* környezetemben, családomban, helyzetemben, közösségemben nem lehet igazán keresztyén életet élni. Vegye tudomásul minden CE szövetséges testvérem, hogy igenis, *abban* a körben és helyzetben kell *valódi* keresztyén életet élni, amelybe Isten őt állította. Mert Ő állított oda, ahol vagy, Ő tudja, hogy miért éppen oda, és miért éppen téged. Így van az Ő tervében, és Ő nem csinál hibát. És nem igaz, hogy odébb zöldebb a fű. Ha közelről nézed, látod, hogy éppen olyan kopott, satnya és tövises.

Valódi keresztyén életéről beszélünk. Sok dolognak a valódiságát csak nagyítással, netán mikroszkóppal lehet megállapítani. Legyünk meggyőződve róla, hogy keresztyén életünk

SZIKSZAI BÉNI MIKOR MELLÉM ÁLLTÁL

Késő délután volt,
mikor mellém álltál.
Üvöltött bennem a rettenetes éj,
gyötört a kín, a kétség,
összetört minden, ami volt:
holt asszony feküdt mellettem,
mire fölbredtem.
Olyan lettem, mint a megveszett vad.
Szavad fékezett,
lefogta törésre lendült karom kezéd.
Mellém álltál,
magadra vetted életnyúzó terhem,
pedig csak a hanyatló
napot ígérhettem.
Mögöttem sok év fáradt futása,
előttem csak cammogó holnap.
Újat mit sem ígért.
Késő délután volt,
mikor mellém álltál,
az alkonyattól semmit sem vártál.
(1971.03.09.)

Szikszai Béni fajaragása

valódiságát is nagyítón keresztül figyeli hitetlen környezetünk, családunk, munkahelyünk, szomszédaink, gyülekezeti tagjaink (netán lelkészünk is), mert bizonyítékot keres hitünkre nézve. De valódi keresztyén életre vagyunk kötelezve a hívó testvéreinkkel, a közösségünkkel szemben is.

Hogyan legyek képes erre? Eszembe jut egy illusztráció, melyet Béni bácsi igen szeretett, és többször el is mondott. Egy koszos kis cselédlányt a gazdasszonya vízárt küldött a kútra. A kúton szép fehér márvány női szobor állt. A kislány elmerülten nézte, csodálta, majd észrevette, milyen szép tiszta a keze. Hazament, és megmosta a saját kezét. Legközelebb a szobor arcáról állapította meg ugyanezt, és megmosta az arcát is. És minél tovább szemlélte a szobrot, annál több tisztogatni valót talált magán, míg ő maga is hasonlítani kezdett a szoborhoz.

Ez történik velünk is. Minél többet tartózkodunk az Úr Jézus lábainál, minél tovább szemléljük Őt, az ő dicsőségét és nagyságát, a Szentlélek Isten csodálatos munkája által egyre inkább hasonlatosak leszünk Őhöz, egyre valószínűbb, krisztusibb lehet, lesz az életünk. De szemléljük Őt, és csak egyedül Őt.

Ehhez adjon nekünk kegyelmet a kegyelem Ura.

(Elhangzott a Bethánia C.E. Szövetség csendesnapján, 1991. április 6-án) ■

Közös szilveszterezés csobánkai testvérekkel 1996. december 31-én.

Szikszai Eszter néni áldott eszköze volt a mi Urunk Jézus Krisztusnak. Rá emlékezve a következők jutottak eszünkbe:

- egy testvér az Úrban, aki a bibliaóráinkon megosztotta velünk ismereteit, tapasztalatait az Urunk Igéje körüli beszélgetéseink során;
- a Hallelujah énekeket betéve tudta, és mi is tanulhattunk tőle: a 32-es „Csodálva imádv...” és a 319-es éneket: „Tied örökre”, melyet egy agydagyanatos testvér halálos ágyánál énekeltek el;
- soha nem panaszkodott, hogy fáj valamije, de elmondta, hogy hálát adott, mert fel tudott állni a kád szélére, hogy ki- vagy becsukja a fürdőszoba ablakot;
- gyermekeink hitoktatója volt, akik nagyon szerették;
- amikor a HÉV-en együtt utaztunk, elmondtam neki, hogy zárhelyit írni megyek, de a gyerekek mellett csak arra volt időm, hogy átolvassam a Neveléstörténet tételeket.

Arra biztatott, hogy kapaszkodjak a megtérési ígémbe: „Hagyjad az Úrra az utadat...” (Zsoltár 35,5), és álljak rá erre az útra;

- hogy nagyon jó Bibliai keresztrejtvényt kaptam tőle, amit gyerektáborban használhattam, és nyugdíjazásom után én is tovább adhattam;

- hogy házassági tanácsadásban is volt részünk általa, amikor elmondta, hogy Béni bácsival mindennap elmondták egymásnak, hogy „szeretlek”.

Hálások vagyunk Urunknak, hogy ismerhettük Eszter nénit. Emléke legyen áldás azok számára is, akik olvassák a róla szóló emlékeztést.

A Zsidók 12. fejezetének 1-2 verseivel szeretnénk befejezni: „Annakokáért mi ... kitartással fussuk meg az előttünk lévő küzdőteret. Nézzén a hit fejedelmére és bevégzőjére, Jézusra”.

Testvéri szeretettel:

Benedek Ferenc és Júlia ■

Emlékeim Szikszainé Eszterről

Lassan 16 év távolából nehéz közös emlékeket találni. Amit viszont biztos állíthatok, az az ő feltétel nélküli hite volt Megváltó Urában. A nem könnyű élet megedzette, és még jobban Istenhez szorította.

Amikor megismertem, már özvegy volt, de a mély tisztelet hangján szólt férjéről és szolgálatáról. A gyülekezeti életben aktívan részt vett, a bibliaórákon – hiszen férjem halála után már mindenkor én tartottam azokat – az az íge-ismerő biztos pont volt, aki építőleg szólt az igékhez. Kész volt menni és szolgálni a gyermekek között vagy a Foglalkoztatóban. Áldott tagja volt a gyülekezetnek, s amikor elment itthonról haza, sokan hálát adtunk érte, és hiányoltuk.

A temetésén – a felkérésnek eleget téve – én mondhattam el az imádságot. Íme:

*

Mennyei Édesatyánk az Úr Jézus Krisztus által! Megrendülten, de döntéssel elfogadva állunk itt e koporsó körül. Aki elment, sokat jelentett nekünk, családjának, gyülekezetének s mindenkinek, aki ismerte őt. Mindannyian tudjuk, hogy elrendelt dolog, hogy az emberek

meghaljanak, számolunk vele, ahogy számolt testvérünk is. Mégis váratlan volt, hogy elvitted őt. Minket ért váratlanul, mert ő készen volt, és Rád bízta, hogy mikor viszed. De addig tette a dolgát, amíg majd indulnia kell, a gyermekek, a foglalkoztatóbéliek vagy éppen a felnőttek között.

Teljes életet élt, mert azzal ajándékozta meg. Köszönjük, hogy szolgálóleányoddá tetted, akinek élete fény volt, mert Te világítóttál át rajta keresztül. Köszönjük, hogy a Te erődből és a Te szeretetéből táplálkozhatok, és köszönjük, hogy meghallgattad kérését, és csendben vitted el őt.

Áldunk és magasztalunk, Urunk, hogy biztosak lehetünk abban, hogy aki hisz tebenned, ha meghal is, él. El ő is, és Nálad van a szentek seregében. Most kérünk, vedd el szomorúságunkat. Áldd meg békességes csenddel családját és hálás szívvel azért, hogy közöttük volt. S minket, akik végtisztességet tettünk, segíts meg abban, hogy az előttünk járónak nyomában haladva, mi is készen lehessünk a Veled való találkozássra. Ámen. (2005. december 3.)

Pap Lászlóné lelkipásztor ■

„Minden igazságtalanság bűn; de van nem halálos bűn is” (1. János 5:17.) Van tehát különbség a cselekedetek között, akár jók, akár rosszak. Az őszövétségi törvényekben a büntetés mértéke nagyjából eligazít a bűnök nagyságát illetően. Tudjuk, hogy a Bibliában az Istentől független élet a bűn, és ennek következményei az egyes bűnök. Az egyes bűnök mértéke nem egyforma, de amíg Istentől elfordult életünk van, hiába kezeljük a tüneteket, az alapbetegség (a tőle elfordult önző, bűnös élet) nem változik meg. Így a tekintetben, hogy hol töltjük az örökkévalóságot, nincs is nagy jelentősége, hogy mennyi és milyen súlyú bűnöket követünk el, hiszen minden bűn zsoldja a halál.

A büntetés formája és mértéke persze nem mindegy. Egyik értelmezés szerint a halálos bűn az a bűn, amelyben az ember makacsul kitart, és azt nem vallja be. Szerintem

ezek a megtartott bűnök vezetnek el a hitehagyás bűnéhez, amelyben valaki előzőleg megismerte a keresztyénség áldásait, de nem tért meg teljes szívvel, krízisben nem az engedelmesség mozgatja, hanem a félelem, és végül megtagadja az Urat. A Zsid. 6:4-ben olvashatunk erről.

Az üdvözülők is meg fognak ítéltetni a szerint, amit e testben cselekedtek, a következő szempontok szerint: „Aki pedig nem tudta, és büntetésre méltó dolgokat cselekedett, kevesebbet büntettetik. És valakinek sokat adtak, sokat követelnek tőle; és akire sokat bízta, többet kívánnak tőle.” (Luk. 12:48.) Ezt hallván gyakran megnyugszunk, hiszen én keveset kaptam, bizonyára enyhe ítéletem lesz. Így gondolkodott a rest szolgáló is, aki az egy talentumot nem kamatoztatta. Jó még itt az úton számba venni, milyen sok adottságot, lehetőséget kaptunk, és haszonnal forgolódni ezekben.

Nagyon veszélyes ingoványon próbálunk járnunk, ha lekicsinyelve egyes bűnöket azt gondoljuk, annak nincs jelentősége, az Isten nem keckedik ilyen aprósággal, alapjában véve én jó vallásos életet élek. „Mert ha valaki az egész törvényt megtartja is, de vét egy ellen, az egésznek megrontásában bűnös.” (Jak. 2:10.) Nincs ember tehát, aki ne szorulna kegyelemre. Viszont, ha bármely bűnünket

(a legkisebbet is) kivonjuk a belátás–bűnbánat–megtérés folyamatából, akkor visszatartottuk a kegyelmet. Szerencsénkre hoszszútűró az Úr, de egyszer lejár a kegyelmi időnk, ma kell megtérni ezekből a bűnökből, mert holnap késő lehet. **Meg lehet térni a legnagyobb bűnből is, és el lehet kárhozni a legkisebb bűnhöz való ragaszkodással is, ha az végül hitehagyáshoz vezet.**

Dávid királynak milyen nagy bűnei voltak, mégis szíve szerinti férfinak nevezi őt az Úr! (Ap.Csel. 13:22.) Ő ugyanis azonnal belátta és megbánta a kis és nagy bűneit is. Az Úr a szívbeli hozzáállást látja és értékeli. Másik példám a „lekopogós” vallásos ember. Olyan ártatlan dolog ez a lekopogás, kire ne ragadt volna rá már gyerekkorában. Hiszen csak a jót

akarjuk megerősíteni, állandóvá tenni. Isten megkérdezi tőlünk, kinek is vagy hálás ilyenkor, kitől várod, hogy az áldás megmaradjon? Ez egy varázslás, melyben egy cselekvéssel, vagy cselekvések sorával szertartással mi akarunk szellemi hatalomhoz jutni, Isten kiiktatásával.

A kérdés az, mit teszünk, mikor az Ige rámutat egy bűnre az életünkben. Sajnos sokféle hátrítási technikánk van. Ha a figyelmeztetés embertől érkezik, akkor csípőből visszalövünk, és soroljuk a másik bűneit, melyek szerintünk legalább olyan súlyosak, mint amivel bennünket vádolnak, és megkérdőjelezzük a másik bűnös ember jogát a figyelmeztetésre, miközben mi is vádoljuk őt. (Ha a vádak jogosak, itt is csak a belátás és elhagyás segíthet.)

A bűnbélátó ember Krisztus érdeméért megigazul Isten előtt, de a kis bűn is halálössá válik, ha nem akarunk megtérni belőle, mert Isten Szent Lelkének mondtunk nemet. Ily módon magunkat a Szent Lélek fölé helyezzük, Őt lefokozva. „Azt mondom azért néktek: Minden bűn és ká-

romlás megbocsáttatik az embereknek; de a Lélek káromlása nem bocsáttatik meg az embereknek.” (Máté 12:31.) Ha egyes dolgokban fenntartjuk a különvélemény jogát az Igével szemben, akkor kétfelé sántikálunk. Áldozunk az Isten és az Ördög oltárán is. Ha indulatba is jövünk, amikor valaki az Ige alapján megint bennünket, jusson eszünkbe, hogy Isten szava nem téved, és az üdvösségünket építi minden alázatos belátás. Ellenben a megtartott bűnök a pokol birodalmának építő kövei.

Jézus megígérte, hogy házat épít nekünk a mennyben. Igen, Ő készíti el a jutalmunkat az Ő általunk is megismerhető szempontjai alapján, de a mi cselekedeteinkből fog dolgozni. Amit itt a földön vetünk, azt aratjuk odaát. Most építjük az örökkévaló lakásunkat.

Kedvelt hátrítás az átcímkezés is. Amit Isten bűnnek mond, azt mi csak egy alternatív cselekvési módnak ítéljük. Az Ige tükre megmutatja a valóságot, ha tanulmányozzuk azt, lelepleződnek a praktikáink.

A jó szülő csak olyan korlátokat állít a gyereke elé, melyek védik és építik őt. Mi van, ha a kiskorú megrostálja a szülői szabályokat, és csak egy részét tartja be azoknak. A szellemi világban minden engedelmesség Isten felé kaput nyit a Sátánnak, hogy kiéptesse birodalmát bennünk. Ezt általában arról lehet észrevenni, hogy nő a keserűség a szívben Isten felé. „Minden féltett dolognál jobban őrizd meg szívedet, mert abból indul ki minden élet.” (Péld. 4:23.) Amíg kimagyarázzuk a cselekedeteinket, addig nekünk van „igazunk”, és nem Istennek. Ezért Isten csak a végítéletben tudja nyilvánvalóvá tenni az Ő igazságát, ami ránk nézve nem túl jó kilátás a továbbiakban. Ne várjuk meg ezt, térjünk

meg, amíg tart a ma, amíg tart a kegyelmi időnk.

„Sokan mondják majd nekem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te nevedben üztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben?” (Máté 7:22.) Jézus mégis elutasítja őket, mert nem volt a teljes szívük az övé. Féltelmes, hogy bár Jézus előtt még az Ő nevében végzett hatalmas csodák sem tudják elfedni a megosztott szívét, mi mégis megpróbálkozunk ezzel.

„Tisztíts meg engem izsóppal, és tiszta leszek; moss meg engemet, és fehérebb leszek a hónál.” (Zsolt. 51:9.) Ezt kérjük, Urunk, mert ott szeretnénk állni mi is a mennyi seregben, a menyasszonyod tagjaként szep-lőtlenül, akik Téged imádnak.

Haranginé Csuta Anna

Szeretett testvérek, Isten ígétét olvasom, és ennek alapján teszek bizonyosságot előttem, ahogy szól hozzánk a korinthus-beliekhez írott Pál apostoli második levél 5. fejezetének 1. verse.

‘Mert tudjuk, hogy ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben.

Szeretett testvérek, vagy másfél-két év-tizede történt, hogy egy megbeszélést tartottunk különböző felekezetek lelkipásztoraival. Mivel nemcsak református lelkipásztorok voltak jelen, azért merem elmondani ezt a történetet. Egy kicsi kis gyülekezet lelkésze elmondta, hogy egyszer próbát csinált, mert kíváncsi volt, hogy a gyülekezet tagjai hogyan vélekednek az üdvösségről, az üdvbizonyosságról. Különböző kérdéseket tett fel, melyre a gyülekezet minden tagjának név nélkül kellett válaszolnia. Ilyen kérdések voltak: Megbocsáttattak-e a bűneid? Hiszed-e az örök életet? Mi lenne veled, ha most, ebben a pillanatban meg kellene halnod? – és így tovább. Mikor beérkeztek a válaszok, megállapította, hogy a gyülekezete minden tagjánál óriási probléma van lelkiileg. Miért? Mert nem tudtak biztos választ adni olyan kérdésekre, amelyekre minden keresztyén ember biztosan kellene hogy válaszoljon. Tudom, hogy ezt re-

formátus gyülekezetben nem lehetne megtenni, mert talán a gyülekezet egy része főlháborodna, de azért Isten Szent Lelke kérdezze meg most tőled és tőlem is: Van-e üdvbizonyosságod?

Mert ma este, testvérek, arról szól az igehirdetés, hogy van a kételkedés ellen orvosság. A kételkedés, az üdvösséggel kapcsolatos bizonytalanság ellen egyetlen orvosság van csak, az a bizonyosság, amelyet úgy szoktunk megfogalmazni, hogy üdvbizonyosság. Azért nagyon fontos dolog erről beszélni, mert egy olyan világban élünk, amikor megrendült a bizonyosság sok mindenben. Az értékrend egészen más lett. Az emberek kételkednek az igazi értékrendekben. Csak ilyeneket mondok, hogy Isten, család, hit, haza... Tényleg? Van-e ilyen? Sokan fölteszik ezt a kérdést bizonytalankodva. Ugyanakkor – egészen furcsa módon – hamis dolgokra teljes biztonsággal igent mondanak. Mert hamis régiségek, hamis kincsek vannak, hamis gyógyszerek, hamis viaszgázolások, hamis hiedelmek, hamis ideo-

ÖRÖKKÖN-ÖRÖKKÉ

ID. ASZTALOS ZOLTÁN REFORMÁTUS LELKIPÁSZTOR EVANGÉLIZÁCIÓS IGEHIRDETÉSE

Pomáz, 1997. november 24. – 29.

lógia, hamis jövőképek, hamis vallások, mindegyik a világmegváltást hirdeti, a nagy megoldást a népek, nemzetek és az egyén életében, de becsapódik az ember, hogyha hinni kezd ezeknek. Mindegyik hamis, testvérek. Olyan furcsa, fejére állt ez a világ: az igazi dolgokban bizonytalanság uralkodik, de a hamis dolgokat biztosan be tudják fogadni az emberek, és sokszor erre esküsznek. Ez a félelmetes bizonytalanság azért van, mert megrendült az egyetlen valóságba, az Istenbe vetett hit és reménység, a Bibliában való reménység. A kételkedés tulajdonképpen azt jelenti, hogy az ember sokszor a saját értelmével fordul, és badarságokat, valótlanságokat hisz el, és nem hisz abban, ami a valóság, vagy Aki a valóság – maga az élő Isten.

Sokszor felteszik az emberek azt a kérdést, hogy van-e Isten? Volt egy úrhajós, aki körülrepülte a földet egyszer, és azt mondta, hogy „hát fent jártam, de nem találkoztam Istennel”. Ez olyan balga emberi gondolat, mint hogyha azt mondaná valaki: képzeljünk el egy tízezer holdas erdőt, ahol hatalmas tölgyfák vannak, és az egyik tölgyfa tövében ott él egy hangyaboly. Az egyik hangya átmerészkedik a szomszéd tölgyfához, amelyik tőle irozatos távolságra van, emberi léptékekkel mérve néhány lépés, és azt mondja, miután visszajön, hogy „ennek az erdőnek nincsen gazdája, nincsen erdésze, ez az erdő a mienk, itt csak mi vagyunk egyedül. Én senkivel nem találkoztam.” Hát nem egy balga gondolat? Vagy milyen balga gondolat, testvérek, amely elterjedt ebben a világban: ez a világ magától állott elő, a véletlenek sorából, az evolúció, a fejlődés során. Micsoda ostobaság, amelyet bevesznek ebben a világban, és hirdetnek több mint százötven esztendeje! Hát véletlenül állt elő egy karóra vagy egy épület? És lehetne sorolni a példák sorát is: magától lett az ember és magától lett az élet, csak úgy, véletlenül? Nem értitek, hogy van ennek a világnak egy csodálatos Teremtője, akinek a teremő akaratát ma is érvényesül minden ember életében, és Aki azt akarja, hogy legyen újjáteremtve a

szíved, az egész életed!? Akinek ez a szándéka velünk. Isten nem fejleszteni akar bennünket, hanem újjáteremteni, új emberré formálni.

Így értjük meg azt, hogy emberek (sokszor még keresztyén, vagy magukat keresztyénnek nevező emberek) kételkednek a saját üdvösségükben. Sokszor mi, lelkipásztorok, nagyon megdöbbenünk azon, hogy beszélünk emberekkel, súlyos betegekkel, vagy éppen a halál felé lépegetőkkel, vagy haldoklókcal, és kiderül, hogy nem tudják, mi lesz velük. Nem tudják, mi fog következni az életükben, mi lesz a következő lépés. Bizonytalanok abban, hogy mit hoz számukra a holnap, meg a holnapután, meg az a félelmetes tény, amit úgy hívunk, hogy halál, amikor ki kell lépni ebből a földi életből.

Mi a kételkedés, mi a bizonytalanság oka? Az, testvérek, hogy nincs szilárd alapja az életünknek. Nincs szilárd alapja a mi hitünknek. Hánykolódik az ember, mint egy kicsiny csónak a viharos tengeren. Mert egy épületnek a jövődjé – gondoljuk el – az, hogy milyen alapot ásnak neki. Ha egy épületnek nincs jó alapja, megrepednek a falak. Ezért álltak a régi épületek olyan sokáig, mert nagyon jól megalapozták. Lementek több méter mélységbe, ha kellett, hogy megtalálják a szilárd alapot az épületnek.

Nagyon meglepő és félelmetes az, hogy milyen nagy bizonytalanság uralkodik az emberi szívekben. Mások azt mondják vagy azt gondolják, hogy egy életen át lehet álmodni. Mert van halhatatlanság, hiszen van folytatása a földi életnek – gondolják ők –, és „majd csak segít rajtunk az Isten!” Sokan azt mondják, hogy ha én úgy érzem, akkor üdvözülni fogok, ha nem érzem úgy, akkor nem fogok üdvözülni. Vagy a vágyaim, vagy a jó tetteim juttatnak el majd az üdvösségre engem. Testvérek, ezek a hiedelmek oly hamar megrendülnek az életünkben.

Nem tudom, hogy szembenéztél-e már egyszer saját magaddal, a saját hiteddel, hogy tudod-e azt, mi lesz a földi életed folytatása. Mert ne felejtse el, ezek a hiedelmek, érzések olyan könnyen szertefoszlanak. Én láttam embereket a háború idején, akik hősök lettek, hogy majd én megmutatom, mit jelent a félelem nélküli élet, és amikor hulltak a bombák, jöttek a gránátok, akkor bebújt volna az égerlyukba is. Mert félt, mert nem találta meg az életének biztos alapját. Az egyetlen biztos alap számunkra: az Isten kijelentése, a Biblia, sőt

maga az Úr Jézus Krisztus. Aki azt mondja önmagáról, hogy „Az ég és a föld elmúlnak, de az én beszédeim soha el nem múlnak”. És akiről azt mondja az apostol, hogy „más fundamentumot senki nem vethet azok kívül, amely vettetett, mely a Jézus Krisztus”. Nincs más fundamentum. És ha valaki erre a fundamentumra építi az életét, az biztonságban van, annak az élete, a hite nem rendül meg.

Az a kérdés, hogy kész vagy-e, testvér, ráépíteni erre a sziklaszilárd fundamentumra, erre a csodálatos kősziklára az életedet, jövődödöt – így mondom most – az üdvösségedet, életed folytatását, holnapodat és holnaputánodat egyaránt? Kész vagy-e erre? És kész vagy-e elfogadni? Mert ne felejtsd el, hogy az Úr Jézus beszél arról, hogy csak kétféle fundamentum van. Valaki vagy fővenyre épít, és annak az épülete összeomlik, a kritikák óráiban, a betegségben, a szenvedésben, mikor jönnek a viharok és fújnak a szelek és jön az árvíz, összeomlik, mint ahogy annak idején 1970-ben volt egy hatalmas árvíz, és falvak tűntek el a föld színéről, mert vályogból épült a ház, és nem volt a házának alapja. De Jézus beszél arról is, hogy aki kősziklára – vagyis Őrá – építi a házát, annak az épülete megmarad.

Maga Pál apostol pedig azt mondja, hogy még építkezni is kétféleképpen lehet. Valaki vagy az egyetlen fundamentumra, Jézus Krisztusra épít, vagy valami mulandó anyagból próbál maradandót összetakolni: az érzéseiből, a gondolataiból, a vágyaiból, a kívánságaiból, a maga elképzeléseiből. De csak annak a hajléka lesz maradandó, ha valaki az Igéből, az Isten kijelentéséből építkezik, amely örökre megmarad akkor is, ha az ég és

a föld elmúlnak. Az a kérdés, testvéreim, hogy készek vagyunk-e mi egyrészt a fundamentumra építeni, másrészt a fundamentumon, Jézus Krisztuson úgy építkezni, hogy Isten ígéretei épülnek bele a mi életünkbe, Isten ígéretei válnak valósággá bennünk, és örömmel, háláadással és boldogan fogadjuk mindazt, amit Ő mond nekünk ingyen kegyelemből?

Mert testvérek, azt üzeni nekünk most ez a drága ige, amit felolvastam, hogy az embernek két lakóhelye van. Van egy földi lakóhelye, egy földi sátorháza, amely bomló, ideigvaló; és van egy másik lakóhelye Isten gyermekeinek: az örökkévaló hajlék. Nem kézzel csinált, hanem amelyet Isten maga készített a mi számunkra az Ő szerelmes Fiában, az Úr Jézus Krisztusban. A földi tehát ideiglenes, bármilyen hosszán is tart az.

Tarthat az száz évig, vagy százöt évig, de ideiglenes. Annak van egy kezdete és van egy vége. Azt szokták mondani, hogy a földi élet nem más, mint az örökkévalóság előszobája. A földi élet egy csodálatos nagy lehetőség mindenkinek arra, hogy találkozzék az örökkévaló Istennel, az örökkévalósággal, Jézus Krisztussal, hogy bebiztosítsa az életét az örökkévalóság számára, hogy találkozzék azzal, Aki tegnap és ma és örökké ugyanaz: Jézus Krisztussal.

Igen, testvérek, itt nincsen maradandó városunk. Olyan világosan mondja Isten Szent Lelke. Nem lehet berendezkedni az életünkben úgy, hogy örökké tart, hogy örökké fogunk élni itt a földön. De mégis minden itt dől el, ebben a földi életben. Újra mondom, egy nagy lehetőség a földi élet a te számodra is, hogy találkozz az örökkévaló Istennel, Krisztus kegyelmével és irgalmasságával. Ezért olyan csodálatos dolog, hogy Jézus Krisztus sürget bennünket. Amikor valaki azt kérdi Tőle, hogy „Kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?” – akkor az Úr Jézus Krisztus azt válaszolja, hogy „Igyekeztek bemenni a szoros kapun, mert mondom nektek, hogy sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak. Attól kezdve, hogy felkelt a ház ura, és bezárta az ajtót, megálltok kívül és zörgetni kezdtek az ajtón, és így szóltok: Uram, nyiss ajtót nekünk! De ő így válaszol nektek: Nem tudom, honnan valók vagytok.” Más szóval, lejár a kegyelmi idő. Lejár a lehetőség korszaka, a lehetőség ideje, amikor még találkozni lehet az Isten kegyelmével, amikor még be lehet lépni az örökkévalóságba.

Olyan megrendítő, amit Isten Lelke az Ámos könyvében mond el, hogy

EMLÉKEZÉS ASZTALOS ZOLTÁNRA

Asztalos Zoli bácsit – hisz így szólítottuk őt – a Biblia Szövetség által szervezett Lelkigondozói Konferencián ismertem meg, melyet évente két alkalommal, februárban és novemberben rendeztek meg Berekfürdőn. Ezen a nagy múltú konferencián 2003 februárjában vettem részt elsőször, melyet most éppen a koronavírus járvány szakított meg a tavalyi évben.

Ebben az időben Zoli bácsi volt a konferencia odaadó és lelkes szervezője, „motorja” mindaddig, míg „innen” is nyugdíjba nem ment. Magas, egyenes tartású, derűs tekintetű, szelíd mosolyú lelkipásztorként ismerhettük meg ezeken az alkalmakon, aki egyszersmind elkötelezett szolgálója volt Jézus Krisztusnak.

A konferenciák hétfőn délután kezdődtek és pénteken délután zárultak. A napi beosztás szerint reggeli után egy előadás hangzott el, utána csoportbeszélgetés volt ebédig, majd a délutáni pihenő után ismét együtt voltunk szünetekkel tarkítva vacsoráig, közben előadás, biznyságtétel, vagy egy izgalmas témával kapcsolatos beszélgetés zajlott. A napot egy esti evangélizációs szolgálat zárta le, amit mi mindig nagyon vártunk – de ez nem jelentette azt, hogy utána már aludni tértünk.

Zoli bácsinak mindezek lebonyolítása mellett gondja volt arra is, hogy sokat énekeljünk és sok új éneket tanuljunk. Visszaemlékezve

ezekre az időkre mégis két egyszerű ének csendült most vissza bennem. Zoli bácsi az előadás kezdete előtt rendszerint már a teremben volt, és kedves szokása volt, hogy amint elegen gyűltünk össze, máris énekeltetett bennünket. Az egyik ének, amivel elindított bennünket és hívogatta a többieket, így hangzott:

*Ne aggodalmaskodjál, nézz Istenedre fel!
Ő felruház és táplál, rád gondot ő visel!
Dicső Király, ég és a föld Ura!
Szívem Tiéd, légy annak is Ura!*

A másik ének is remek indulónak bizonyult az előadások előtt:

*Csak nyisd ki a szíved, és sose félj,
mert él az Úr,
Csak nyisd ki a szíved, kérd te is őt,
hogy ő legyen Úr!*

Mind a kettőt még több szólabban is elénekeljük, ami hétfőn még elég döcögve ment, de péntekre már meglett az összhang. Azonban egy év múlva ismét előről kezdtük a tanulást, és ez így ment sok éven át.

Hiszem, hogy nemcsak bennem maradt meg ez az „üzenet” Zoli bácsitól: „Ne aggodalmaskodjál, [...] „csak nyisd ki a szíved, és sose félj!” Bizonyára azért kaptuk, hogy éljünk vele, és ezt másoknak is adjuk tovább.

Mikóné Vad Erzsébet

„napok jönnek, és Isten éhséget bocsát a földre, nem kenyér után való éhséget és nem víz után való szomjúságot, hanem az Isten Igéjének hallgatása után. Az emberek futkosnak észak-tól délre és keletről nyugatig, hogy megtalálhassák az Isten beszédét, és nem találják meg.”

Testvérek, nagy lehetőség a számunkra az, hogy itt a földön találkozhatunk azzal a Megváltóval, Aki biztos jövődöt és csodálatos örök életet ígér és ajándékozik Jézus Krisztussal. Vajon te, testvér, be vagy-e így biztosítva? Olyan sokféleképpen próbáljuk magunkat bebiztosítani a földi élet számára, családban, gyermekeinkkel, bútorokkal, berendezéssel, mindennel, és sokszor erre nem gondolunk: egyik pillanatról a másik pillanatra ki lehet lépni ebből a földi életből, és mi lesz akkor veled? Tudod-e azt, hogy bármi történhet veled bármikor, bármelyik pillanatban, de az Isten kezében vagy, és az Isten kezéből soha senki ki nem ragadhat téged?

Éppen ezért, drága testvéreim, a hívó ember az örök élet bizonyosságában jár. Hadd mondjam, hogy itt kezdődik igazán a hívó élet. Isten gyermekeinek élete itt kezdődik el és itt folytatódik: elhittem azt, hogy Jézus Krisztus feltámadt, és elhittem azt, hogy az Ő feltámadása által nekem is örök életet szerzett, és ebben az örök életben már benne vagyok itt a földi életben. „Érzem, hogy az örök élet már a földön az enyém lett” – mondja a kedves régi ének. Ebben a bizonyosságban járhatok, sőt ilyeneket éneklünk az énekünkben, hogy ahol összegyülekezik a gyülekezet, úgy érzem, mintha a menny lakói az Isten királyi széke előtt letelepednének. Hát nem csodálatos dolog ez? Isten előírt ad számunkra ebből az örökkévaló dicsőségből, az Ő hatalmas ragyogásából és fényéből. Milyen előíz egy ilyen istentisztelet, egy evangélizáció, milyen előíz egy úrvacsora vétel, egy úrvacsoraszózat!

Vajon, testvér, tudsz-e örömmel örvenedezni, tudsz-e készülni arra a csodálatos jövőre,

hogy te már most el vagy rejtve a Krisztusban, és örökre el vagy rejtve benne, Őbelőle soha senki ki nem szakíthat téged? És vajon készülsz-e arra a szebbre, ami ezután következik?

És örülsz-e annak, hogy a jövődöd be van biztosítva, és van-e benned hazavágyás? Mert minden keresztyén ember és minden Isten gyermeke hazavágyik az örökkévaló dicsőségbe. Testvérek, nagyon szép a földi élet – hadd mondjam ezt így nektek. Csodálatos életet élhettünk le Isten szeretetében és kegyelmében itt a földön, én magam is, sok-sok nyomorúság ellenére is, de hadd mondjam, hogy vágyom haza. Én szeretnék ott lenni a menny dicsőségében, és tudom, hogy ott leszek Őt magasztalni örökkön-örökké. Isten gyermekeinek az életében van egy ilyen csodálatos nyitottság, ez a bizonyos szemgyógyító írás, hogy láthatom a jövődömet is, mert olyan drága dolgokat mond el Isten Szent Lelke, hogy mi készülünk a Bárány menyegzőjére, a menyasszony ott lesz a mennynek dicsőségében. A menyasszony a Gyülekezet, az Isten népe, az új Jeruzsálem. És lesz egy nagy sereg minden nemzetből, népből és

ágazatból, és ott lesznek fehér ruhába öltözve a királyi székek előtt, és Őt magasztalják örökkön-örökké.

Vajon, testvér, te ott leszel-e? Van egy ének, amelyik megrendítően mondja el, hogy „Mondd, ott lellek-e a forrásnál?” Te is ott leszel-e a nagy mennyei seregben? Biztos vagy-e ebben?

Csak egyre vigyázz, testvér! Arra tudniillik, hogy nem lehet besurranni Isten országába, mint ahogy sokan szeretnék. Nem lehet az örök életbe csak úgy belopakodni. Jézus elmond egy megrendítő példázatot a királyi menyegzőről. A király nagy menyegzői lakomát rendez a fiának (a Bárány menyegzőjére való utalás ez). Összegyűlik a násznép, a nagy sereg, de van egyvalaki, akinek nincs menyegzői ruhája, aki megpróbált belopakodni a királyi vendégségre. Megkérdezi tőle a király, a házigazda: „Barátom, hogyan jöttél ide, mikor nincsen menyegzői ruhád?” És kivetik a külső sötétségre.

Testvérek, csak egy út van Isten szívéhez, egy út van az örökkévalóságba, egy út van az üdvösségbe: Jézus Krisztus. Ő az út, az igazság és az élet, Ő az ajtó, Akin keresztül be lehet menni, életet találni, és bővítködni életet nyerni kegyelemből. Az örökkévalóság bizonyosságának, az üdvbizonyosságnak záloga maga az élő Krisztus, Őbenne lenni, az Ő közelében maradni. Nem az a fontos, testvérek, hogy ki lesz velünk, vagy ki nem lesz velünk, hanem hogy Ővele leszünk és Ő velünk lesz örökkön-örökké! Őt megismerni itt a földi életben, ez a csodálatos ajándék, csodálatos kiváltsága Isten gyermekeinek. Hogy Ő növekedjék az életben, egyébként meg én legyek egészen kicsi, hogy Ő legyen naggyá, dicsőségessé és hatalmassá az én életemben.

Mert az Ő halála által van életünk, testvérek. Hogyan? Úgy, ahogy a nagypén-tek történetben olvassuk a megrendítő elbeszélést. Akkor az volt a szokás, hogy a nagy ünnepeken valakit, egy halálra ítéltet szabadon lehetett bocsátani, és fölteszi a nagy kérdést Pilátus, hogy „Melyiket bocsássam el? Jézust, vagy Barabbást?” És a sokaság, tudjuk, hogy azt mondja, hogy „Barabbás legyen szabad! Jézus pedig feszíttessék meg!” Más szóval helycsere történik. A gonosztevő, a gyilkos Barabbás helyett Jézusnak kell meghalnia, és Barabbás szabad lesz. S van egy kedves költemény, talán sokan ismerik közületek, amelyikben ezt éneklte meg a költő, hogy Barabbás hogyan viselkedik, hogy vette tudomásul ezt a csodálatos ajándékot. Rádöbrent arra, hogy ő az, aki helyett Krisztus vérezett, és egész életét ez tölti be attól kezdve.

Testvér, vajon a te életedet betölti-e az, hogy helyetted Jézus Krisztus vérezett? Neked kellett volna ott a kereszten szenvedni, és helyetted Jézus szenvedett, és neked kellett volna a kínok kínját átélni a bűneid miatt, és Ő élte át helyetted, mert Ő a szabadító, Ő a megváltó!

Még csak egyet hadd mondjak el mind-ezekhez. Olyan csodálatos ajándéka Istennek az örökkévalóság, amit alig értünk meg, hiszen nekünk ilyen fogalmunk nincs, hogy örökkévalóság. Azt jelenti ez, hogy nincs kezdete és nincs vége, örökké tart, és ebben egy piciny szakasz a mi földi életünk. De Isten bennünket öröktől fogva kiválasztott. Szinte alig értjük meg, és eláll a lélegzetünk, amikor ezt elmondjuk az Efézusi levélnek a bizonyosságtételében, halljuk és olvassuk az Igében: „Isten bennünket a világ teremtetése előtt kiválasztott kegyelme dicsőségének magasztalására Jézus Krisztusban”. A kegyelem, testvérek, örökkévaló kegyelem. Örökre Vele leszünk, és Nála lakozunk örökkön-örökké. Így mondja az ige: „*ha e mi földi sátorházunk elbomol, épületünk van Istentől, nem kézzel csinált, örökké való házunk a mennyben*”. Ebbe az örökkévaló hajlékba, ebbe az örökkévaló házba készülünk, testvérek, mindannyian. És egyszer belépünk ingyen kegyelemből, azért, mert Jézus Krisztus meghalt értünk és föltámadt a halálból.

Olyan jó lenne, drága testvéreim, hogyha mindannyian bizonyosságban járhatnánk! Ha életednek sok-sok bizonytalanságát most itt tudnád hagyni ebben a csöndes templomban, és úgy tudnál kimenni felemelt fejjel, boldogan, örvendezve, hogy be van biztosítva az életed. Nem valami biztosító társaságnál, hanem a legnagyobb, a legcsodálatosabb hatalomnál: magánál az élő Istennél, Jézus Krisztusban. Be vagy biztosítva az örökkévalóság számára, mert az örök élet a tied, és ezt soha senki el nem veheti tőled. Ne engedd, hogy a hited ingadozzék, ide s tova hányjon a tanításnak akármilyen szele, hanem engedd az Ő akaratának, és bízd rá magad egészen Őrá, Aki megváltója, szabadítója és üdvösség-adója a te életednek! Áldd és magasztald az Ő nevét ezért, hogy néked ajándékozta ezt a csodálatos végtelen, kimondhatatlan örök életet, amelyet szem nem látott, szív nem gondolt át, és emberi értelem soha meg nem értett, amelyet Isten készített az Ő szeretők számára!

Isten adja ingyen kegyelemből ezt az üdvösséget neked is! Ámen.

(Elhangzott 1997. november 25-én a pomázi református templomban.)

Joni Eareckson Tada

Joni Eareckson Tada 17 éves, tervekkel teli, csupa mozgás, csupa derű fiatal amerikai lány volt, amikor egy fejesugrás közben balesetet szenvedett, és ennek következtében válltól lefelé egészen megbénult. Majdnem belefulladt a vízbe, úgy mentették ki. Amikor az első pánikon túlesett, a halál közvetlen közeléből visszatért az életbe, szeretteivel együtt reménykedett abban, hogy egy sikeres műtéttel újra visszaadják mozgásképességét. Nem sikerült. Amikor minden kísérlet hiábavalóvá vált, Joni Eareckson átment mindazokon a lelki nyomorúságokon, amiket a hasonló helyzetűek jól ismernek. Az egyre fogyó remény egyre több könnyet fakasztott a szemébe, egyre több keserűséget ültetett a szívébe. El kellett temetnie régi terveit, vágyait. Az egész addigi élete, amely csupa tűz, csupa mozgás volt, véget ért. Sokan a régi barátai, barátnői közül elhagyták. Keserűségében már az öngyilkosságra gondolt, amikor valaki megismertette vele az *utat*. Az egyetlen utat, amelyen ebből a nyomorúságból ki lehet lábalni. Ez a valaki elkezdett Jonival beszélgetni Isten szeretetéről, Jézusról. Eleinte idegenkedve fogadta ezt Joni. Legyintett egyet – illetve legyintett volna, ha mozgott volna a keze –, hogy ezekkel a vallásos dolgokkal nem lehet sokra menni! Ő az életét elvesztette.

Akkor ez a valaki azt mondta neki: Joni, nem vallásról van szó! Nem a hagyományos értelemben vett vallásról, szertartásról, filozófiákról, szép dolgokról. Itt egy személyes kapcsolatról van szó. Van valaki, aki szeret téged így, ahogy vagy, és aki segíteni tud rajtad. Régóta keres téged. Vedd fel vele a kapcsolatot!

S valahogy ez az egyszerű magyarázata az Isten és ember viszonyának – amiről az egész Biblia szól –, föloldotta Jonit ebből a feszültségből, és szív szerint Isten felé fordult. Megtalálta újra az életét.

Először persze azt várta Istentől, hogy gyógyítsa meg. Az orvosok nem tudnak segíteni, de Istennél minden lehetséges. Barátjával őszinte szívvel, teljes hittel imádkoztak azért, hogy gyógyítsa meg őt Isten. De nem gyógyította meg! A barátja nem sokkal ezután elvált tőle. Hosszú időbe telt, míg Joni fel tudta dolgozni ezt a lehetetlennek látszó helyzetet, és amíg megértette, megérezte, hogy Isten így is szereti őt, és az életének így is van értelme. Megtanult a szájával írni, rajzolni, és tudott beszélni. Újrakezdte az életet ezekkel a nagyon szerény lehetőségekkel, amelyek maradtak neki. Elfogadta kiszolgáltatottságát, alázatosan elfogadta mások állandóan szükséges segítségét. Közben a szájával írt, rajzolt és beszélt, bizonyosságot téve arról az isteni szeretetről, ami ott volt vele és ott van folyamatosan ezek között a nyomorúságok között, és ami megváltotta őt a haláltól, a kárhozattól, ami az örök élet reménységével élteti őt.

A világ egyik legismertebb személyisége lett azóta. Nagyon sokan vannak, akik éppen az ő bizonyosságtétele révén jutottak el Istenhez. Nem Isten fogalmához, nem valami desztillált filozófiai képlethez az abszolútumról, hanem az élő Istenhez, akihez kiált az ember, és aki meghallgatja az emberi kiáltást. Aki nem mindig úgy hallgatja meg a kiáltást, ahogy mi kérnénk, de mindig úgy, ahogy az javunkra szolgál nekünk és másoknak is.

Hamar István

JONI EARECKSON

OTTHONUNK A MENNY

- Felhők – motyogtam magamban, ahogy kinéztem a repülőgép ablakán.

- Micsoda? – nézett fel Sheryl a könyvéből.

- Ezek a felhők, ott kint – feleltem. – Nézd csak!

Sheryl áthajolt a vállamon, és álmélkodva tekintett a felhők gyönyörű tengerére. Közvetlenül alkonyat előtt járt az idő. A felhőország olyan egyszerű volt, ahogyan még sohasem láttuk: sötét bíbor, világos rózsaszín, halványkék, élénk narancssárga – mennyei hegyláncolat, mint valami körkép a lenyugvó nap előtt.

- Mire gondolsz ennél a látványnál? – kérdeztem.

- Hegyekre – válaszolta –, szivacszerű hegyekre, melyek millió színben játszanak.

- Tudom – válaszoltam, szememet le nem véve a természet eme csodálatos színjátékáról. – Az ember szinte azt gondolná, hogy szilárdak, és megtartanak az embert, ha rájuk ugrana.

A valóságban természetesen másként volt. Akármilyen szépek voltak is ezek a felhőképződmények, akármilyen szilárdnak látszottak is, mégiscsak vízgőzből állottak – ma itt, holnap ott.

Földi életünkre gondoltam, és arra, amit a Biblia róla mond: „*Azt sem tudjátok, mit hoz rátok a holnap! Mert a ti életetek olyan, mint a lehelet, amely kis ideig látszik, azután eltűnik.*” (Jak 4,14) Körülnéztem a gépben. Légikisasszonyok frissítővel, üzletemberek tőzsdeiúságjaikkal, anyák és csecsemők, turisták teniszütőkkel. Egyesek szundikáltak, mások kibámultak az ablakon. Üzleti tárgya-

lásokra utaztak, szabadságra, vagy a nagyszülőkhöz.

Nos, mindez egyáltalán nem úgy fest, mint a pára, amely gyorsan elillan – gondoltam. Valójában nemigen gondolunk arra, hogy mindennek egyszer vége lesz, ugye? Ha Isten nem mondott volna valami egészen mást, azt hihetnők, hogy ez az élet mindig így megy majd tovább.

Pedig egyszer vége lesz. Nem tart örökké. És nem is ez a legfőbb és legértékesebb, amire az embernek törekednie kell. Mindaz, ami a földön szép és jó, csak halvány előképe annak, ami a mennyben ránk vár. Olyan ez, mint a

kép, melyet én festek. Lerajzolok jeleneteket az engem körülvevő természetből. Ezek a rajzok azonban csupán gyöngé, vázlatszerű próbálkozások arra, hogy visszatükrözzem azt, amit látok. Egyetlen fekete ceruzával utánzom azt, amit Isten végtelen színpompával megalkotott. Rajzaimnak határt szab a papír szegélye – soha nem képesek a felettünk és körülöttünk levő határtalan természetet számunkra visszaadni. És ahogy az én művészetem bár tetszetős, de mégis tökéletlen módon tükrözi csupán a természetet, így az általunk ismert világ is csupán előzetes vázlata annak a dicsőségnek, amely egy napon majd nyilvánvaló lesz. A valóság – a tulajdonképpeni festmény – a mennyben van.

A mi problémánk pedig az, hogy túlságosan engedjük, hogy ennek az életnek a „valósága” rabul ejtsen.

„Egy hónap múlva Florida homokjában heverészek, és limonádét szürcsölök” – álmodozik az agyonhajszolt titkárnő.

„Még három hét, és túl leszek mindenem” – gondolja az érettségi előtt álló diák.

„Bárcsak nemsokára ismét előléptetnének!” – reméli a karrierre vágyó vezető tisztviselő.

„Hát nem ő a legjobb ember a világon?” – sóhajt a szerelmes menyasszony.

Ha megvalósul a kívánságunk, az ritkán olyan szép, mint amilyennek elképzeltük. A várva-várt üdülés végül is túl rövidnek és költészesnek bizonyul. A gimnázium házi feladatai gyerekjáték az egyetemi tanulmányokhoz képest. A hivatali előléptetés nagyobb feszültséget és sok fejfájást okoz. A leányzó lovagjáról pedig kiderül, hogy ugyan csak átlagférfi, akinek vértetetésén számos repedés található. E földi élet „jó dolgai” végül is nagyon ritkán adják meg azt, amit reméltünk. És még ha ez is lenne az eset, a boldogság, amelyet nyújtanak, igen rövid életű.

Ezért mondja a Biblia, hogy az odafelvalókra törekedjünk (Kol 3,2; 1Pt 1,13). Az élet örömei sosem tudnak bennünket teljesen betölteni. Csupán arra való, hogy vágyat keltsenek az eljövendő iránt, és hogy bátorítsanak a menny felé vezető földi életutunkon. „Atyánk felűdít bennünket utunk során néhány szép vendégfogadó által, de nem akarja, hogy ezeket végleges otthonunknak tekintsük” (C.S. Lewis).

Csakhogy sajnós mégis éppen ezeket tekintjük hazánknak. Nagyon nehéz elképzelni a mennyt, amikor az olyan távolinak látszik. Ráadásul ahhoz, hogy odajussunk, meg kell halnunk. És ki gondol szívesen a halálra? Ezért Isten segítséget ad, hogy a túlvilág felé fordítsuk figyelmünket. Ezt gyakran olyan módon teszi, hogy az először egyáltalán nem tetszik nekünk, később azonban hálások vagyunk érte. Samuel Rutherford így ír erről a 17. században:

„Ha Isten korábban azt mondta volna nekem, hogy olyan boldoggá akar tenni, ahogyan ezen a világon csak lehetséges, utána pedig elmondta volna, hogy ebből a célból megbénítja egyik karomat vagy lábamat, és elveszi tőlem az öröm minden szokásos forrását, akkor én ezt igen sajátos módszernek tartottam volna. És mégis: milyen világosan kitűnik éppen ebben az Ő bölcsessége! Ha látánk valakit, aki bezárkózott a szobájába, és ott egy sor lámpát bálványoz, azok fényét csodálja – s ha ezt az embert igazán boldoggá akarnánk tenni –, akkor először kioltanánk minden lámpát, kitárnánk az ablaktáblákat, hogy beengedjük a nap fényét.”

Pontosan ezt tette velem Isten, amikor megengedte, hogy kitörjem a nyakamat. Kioltotta a lámpákat, amelyek életemet eddig megvilágították és izgalmassá tették. Akkor mélységesen kétségbe estem. Viszont teljesen új fényben tűnt fel előttem mindaz, amit a Biblia a mennyről mond. Amikor majd Jézus Krisztus visszajön, Isten kitarja a menny ablakablakait. És egy pillanatra sem kételkedem afelől, hogy sokkal jobban fogok akkor örömezni és felkészültebb leszek rá, mintha most járn tudnék. *Látjátok, a szenvedés előkészít minket a mennyországra.*

Hogyan? *Vágyat kelt bennünk mennyi hazánk után.* Eltört kar és láb, nyaktörés, összetört házasság és családi élet, megtört szív – mindez arra emlékeztessen bennünket, hogy „ez a szegény föld nem a mi igazi hazánk”. Ha tudtára ébredünk annak, hogy reményeink soha nem teljesülnek, hogy elhunyt szeretettünk örökre eltávozott ebből az életből, hogy soha nem leszünk olyan szépek, szeretettek, sikeresek vagy híresek, mint ahogy azt egykor elképzeltük, akkor felfelé tekintünk. Pillantásunk a földi életől a jövő felé irányul. Isten jól tudja, hogy itt a földön kielégíthetetlenek maradunk. A menny lesz a vágyunk.

*

Ha a menny után való vágyódásra gondolkodok, eszembe jut Rick Spaulding, ez a 23 éves béna fiatalember. Röviddel azután írt nekem, hogy első könyvemet olvasta. Levelei tele voltak örömmel és az Úr iránti szeretettel, úgyhogy mindnyájunk számára, akik olvastuk, bátorítást jelentettek. Szerettem volna személyesen is találkozni vele; többet megtudni sérüléséről, és azután kölcsönösen kicserélni lelki tapasztalatainkat, vagy éppen a tolószékekkel kapcsolatos „szakmai tudásunkat”.

1976. július 4-én alkalmam nyílt, hogy Ricket meglátogassam. Barátaim elvittek néhány napra Philadelphiába, ahol különböző rendezvényeken kellett beszélnem. Azon a délutánon kivételesen nem volt semmi programom.

Akkor hirtelen eszembe jutott, hogy Rick Valley Forge-ban lakik a családjával, és ez nincs messze Philadelphiától. Telefonáltunk, és megkérdeztük, hogy meglátogathatjuk-e Ricket. Nemsokára úton voltunk Valley Forge felé.

Mikor megérkeztünk, Spauldingné félrehívott, hogy előkészítsen a Rickkel való találkozásra.

Amikor Rick tizenöt éves volt, egy ökölvívó-mérkőzésen a fejére esett az iskola tornatermében. Teljes öntudatlanságba került az esés következtében. Mikor magához tért, béna volt.

Nos, gondoltam, tehát béna. Én is az vagyok!

Rick anyja azután elmondta bánasága mértékét. Én tudom mozogni a vállamat, sőt, egy kissé még a felső karom izmait is. Tudok mosolyogni és beszélni. Rick azonban minderre nem képes. Legfőleg a fejét tudja elfordítani és a szemével hunyorítani és még ennek a megtanulására is hónapokra volt szüksége.

– Meg kell tanulnotok a szeméből olvasni – figyelmeztetett az anyja, amikor bementünk.

Az első pillanattól megszerettük Ricket. Nyugszékben feküdt, nem tudta megrágni az éltelt, és nem tudott beszélni. De annál ékebben beszélt a szeme! „Beszélgetésünk” során (amely tulajdonképpen nem volt igazán beszélgetés) megtanultam, hogy olyan kérdéseket tegyek fel neki, amelyekre könnyen felelhettem azzal, hogy szemével „igen”-t vagy „nem”-et intett.

Rick szülei megmutatták saját találmányú ABC-táblájukat, amelynek segítségével Rick egész mondatokat tudott alkotni. Ha egy szót ki akart betűzni, anyja figyelte, hogy pillantása a tábla jobb vagy bal oldalára irányul. Rick azután felnézett, vagy előre, vagy lefelé, hogy ezzel mutassa, melyik sorra gondol. Végül anyja ebben a sorrendben felolvasta a betűket,

míg nem Rick hunyorított. Akkor felírta a szót, és vették a következőt.

A tábla segítségével Rick iskolai dolgozatokat írt, a tankönyveket pedig magnószalagról hallgatta végig. Így érettségizett le a gimnáziumban, és így tanult még további két éven át. A feladataira az egyetemen egy jelest, egy közepet kapott, a többire pedig „jó” osztályzatot. (Az egyetlen „közepes”-t az első félévben országból kapta, de később ezt is kijavította „jó”-ra.)

Ezen a délutánon sok mindenről „társalogtunk”, de a legizgalmasabb az volt, amikor elkezdtünk Jézus Krisztusba vetett közös hitünkről és a mennyről beszélgetni.

– Rick – mondtam, s közben reméltem, hogy el tudok neki valami olyasmit mondani, amit ő nem tudott kifejezni –, el tudod képzelni, milyen szép lesz, amikor majd a mennyben új testet kapunk?

Szeme felragyogott.

– Nem tudom, te hogy voltál vele – folytattam –, de én, amikor még járn tudtam, nem sokat törődtem a mennyel. Nagyon unalmas helynek képzeltem el, ahol mindenki angyalruhát hord, a felhők tetején álldogál, és nap-hosszat aranyeműt fényesít.

Rick nevetett, noha még mosolyogni sem tudott (ha el tudjátok ezt képzelni).

– Amióta azonban mozgásképtelen vagyok, lassan tudtára ébredtem annak, hogy egy napon új testet kapok majd. Nem angyalszárnyakat! Kezet, amellyel dolgozni tudok, lábat, hogy járjak. Képzeld csak el! Saját lábunkon állunk majd – és futunk és megyünk és dolgozunk, és beszélgetünk az Úr Jézussal –, és mindent megtehetünk. Sőt, talán még teniszezni is fogunk!

Miközben beszéltem, Rick fel se mozgatta szemhéját, amilyen gyorsan csak tudta. Így fejezte ki mosolyát és lelkesedését. A számára egyetlen lehetséges módon adott kifejezést annak, milyen örömmel várja a mennyországot. Szeme volt a ragyogó biznyságtétel arról, mennyire hisz Istenben, és mennyire vágyik a földtől megválni, és Krisztussal lenni, új testben.

Amikor azon a délutánon Rick szobájában ültünk – én és barátom, Rick és családja –, mindnyáján erős vágyat éreztünk a menny után. Mivel azonban közülünk Rick nyer ott a legtöbbet, nyilván ő vágyott leginkább rá. Egy hónappal később beteljesedett a vágya. Ugyanakkor az évnek augusztusában hazatért, hogy az Űrnál legyen.

*

Amit a szenvedés Rickben elvégzett, azt mindnyájunkban elvégezheti – szívünket a mennyi haza felé irányíthatja, ahová tartozunk. De még többet is munkál a szenvedés: *felkészít bennünket az Istennel való találkozásra.* Gondolkozzunk csak el: Tegyük fel, hogy egész életünkben soha nem éreztünk volna semmiféle testi fájdalmat. Mit jelentene akkor Jézus Krisztus sebei a számunkra, amikor találkozunk Vele? Hogyan adhatnánk megfelelő módon kifejezést hálánknak, ha közelítünk majd a Fájdalmak Férfiának trónusához, aki ismerte a szenvedést? (Ézs 53,3) És ha soha

nem éreztünk volna lelkiismeretfurdalást, ha soha nem szégyelltük volna magunkat, hogyan is sejtethetnénk, mennyire szeretett minket Jézus, amikor bűneinket magára vette.

Amikor majd színről színre látjuk Őt, adigra saját szenvedéseink által legalább halvány sejtelmünk lesz arról, amit Ő végigszenvedett, hogy minket megváltson. Ugye értitek, hogy éppen ezért annál inkább szeretjük majd Őt! És a szenvedések közepette tanúsított hűségünk lehetővé teszi a számunkra, hogy legalább valami keveset adjunk mi is Neki. Mert hogyan is mutathatnánk ki hűségünket és szeretetünket, ha ezt az életet minden sebhely nélkül megúsznánk? Mennyire szégyellnénk magunkat, ha keresztyénységünk semmibe sem került volna! A szenvedés készít elő minket arra, hogy Istennel találkozzunk.

És még valamit munkál a szenvedés. Ha próbatételeink között hűségesnek bizonyulunk, a mennyben gazdag jutalmat nyerünk. „Mert a mi pillanatnyi kis szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk...” (2Kor 4,17) Nem az a helyzet, hogy a menny minden földi szenvedésünk ellenére lesz dicsőséges helyünk, hanem éppen nyomorúságaink miatt. Isten az én tolószékeket – akármilyen kellemetlen is az most számomra – arra használja fel, hogy látásmódot megváltoztassa, és az iránta való hűségemet próbára tegye. És ezt a hűséget a mennyben fogja majd megjutalmazni. Így tehát földi szenvedéseink nemcsak a földön válnak javunkra, hanem még inkább az örök életben.

Azt nem tudom pontosan, hogy milyen lesz a reánk váró jutalom és gazdagság, de egy bizonyos: megéri, ha értük szenvedünk.

Emlékezzünk csak gyermekkorunkra, hogy körülírgyeltük azt az iskolatársunkat, akinek valami különlegesen szép játéka volt! Mindenki föltétlenül olyat akart. Mikor azonban a gimnáziumba kerültünk, nem törődünk többé a játéssal és játékokkal. Az egyetemen már azt tartottuk legfontosabbnak, hogy beletartozzunk az egyetemi csapatba, feltűnő kocsink legyen, vagy pedig egy bizonyos csoport kedvencei legyünk.

Így lesz ez akkor is, amikor majd Isten tökéletessé tesz bennünket. Azok a dolgok, amelyeket ma oly fontosnak tartunk, elveszítik jelentőségüket. Szívünk legfőbb vágya az lesz, hogy az egyedül dicséretre méltó Urat magasztaljuk. Bizonyos értelemben mindazok, akik ebben az életben hűtlenek voltak, és akiknek Isten nem ad nagy jutalmat, erre nem is tartanak igényt majd. Azt hiszem, hogy megtisztult szívűkkel ők maguk is készségesen elismerik majd, hogy nem érdemelték semmi jutalmat. És a többiek, akiket Isten megjutalmaz? Minden igyekezetük arra irányul majd, hogy Istent még jobban, még tökéletesebben szolgálják. És Ő teljesíteni fogja kívánságukat. Elnyerik a kiváltságot, hogy Őt különleges módon szolgálják, mint javainak sáfárai és templomának oszlopai (Mt 25,23; Jel 3,12).

Azt mondtam, hogy Isten egy napon majd tökéletessé tesz bennünket. Ezt tartom a menny legnagyobb csodájának. Ha Isten ma az égbe vinne bennünket, anélkül, hogy bensőnkben megváltoznánk, akkor a menny nem lenne menny. Ennek a helynek a tisztasága és szentsége taszítana minket, és mi bűnösnek éreznénk magunkat. Egy idő után rettenetesen unatkozoznánk, pontosan úgy, mint ahogyan ez a földön még a legérdekesebb elfoglaltság közepette is megtörténik.

A menny számunkra csak akkor lesz mennyivé, amikor Isten minket a bensőnkben megváltoztat. El tudjuk képzelni, milyen lesz az, amikor már soha többé nem vétkezünk, nem gyötör a lelkiismeret, nem leszünk se felindultak, se levertek? Átéltük azt a csodálatos állapotot, hogy nemcsak a mennyben leszünk, hanem olyan szívet is kapunk, amely alkalmas arra, hogy a menny minden dicsőségében gyönyörűségét találja.

Amikor a mennyre gondolok, azt mindig úgy képzelem el, hogy hasonló lesz a hazaér-

kezéshez. Emlékszem azokra az időkre, amikor még jámi tudtam, és a hokiedzésről megérkeztem haza. Milyen csodálatosan meghitt volt ez! Ahogy kinyitottam a hátsó ajtót, megszólalt az ismerős hangocsk. A házban vártak rám az ismerős zajok, szagok és dolgok, amelyek szeretetet és melegséget árasztottak. Anya boldog mosollyal fogadott, miközben kiszedte a vacsorát nagy tálakba, s azokat az asztalra tette. Ledobtam a tréningruhámat és a dolgozószobába rohantam, hogy papát köszöntsem. Megfordult íróasztala mellett, és szemüvegét levéve hangos „halló”-val fogadott. Majd megkérdezte, milyen volt az edzés.

Ilyesféle lesz majd a menny a keresztyének számára. Szerető mennyei Atyánk tárt karokkal fogad majd, Jézus, a mi nagy Testvérünk, szintén ott lesz, hogy köszöntsen. Nem fogjuk magunkat idegennek vagy bizonytalannak érezni, hanem azt gondoljuk majd, hogy hazaérkeztünk – mert valóban ott-hon leszünk. Az Úr Jézus megmondta, hogy a menny az a hely, amelyet számukra elkészített.

Új testet és új érzékszerveket kapunk. Akkor tudok majd első ízben ismét odamenni a barátainkhoz, és átölelni őket. Új karomat kitárom majd a mennyi seregek felé, és így kiáltok: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen... tisztességet és dicsőséget! Mert megszabadította lelkemet a bűn és a halál karmai közül, és most, íme, testemet is megváltotta!”

Teljes igazság uralkodik majd, Isten számon tartja könnyeinket, amelyeket korszokába gyűjtött, és egyetlen egyet sem hagy figyelmen kívül. Ő, aki mindent kezében tart, odaadja nekünk a kulcsot ahhoz, hogy még a legértelmetlenebbnek látszó szenvedésnek is fölismerjük az értelmét. És ez még csak a kezdet. „*És [Isten] letöröl minden könnyet az ő szemükről, és halál sem lesz többé, sem gyász, sem fájdalom nem lesz többé, mert az első elmúltak*” (Jel 21,4).

Örvendezünk ennek?

„*Így szól az, aki ezeket kijelenti: Bizony, hamar eljövök! Ámen. Jöjj, Uram Jézus!*” (Jel 22,20)

(Joni Eareckson: *Egy lépéssel tovább című könyvéből*) ■

DOBOS JÁNOS (1804 – 1887)

Dobos János óbudai lelkipásztor élete és szolgálata az ellenreformáció utáni Pest-budai református egyház újjászervezésének időszakára esik. Buda visszafoglalása után a magyar lakosság Óbudán húzta meg magát, és Kálvin egyháza képviselte őket. Csak ebben a „kálvinista zugban” lehetett magyar szót hallani, csupán néhány odavetődő német ifjú tanult – mulatságból – magyarul (ahogy az idős Dobos János visszaemlékezésében olvashatjuk). Ehhez a kis közösséghez csatlakozott Pomáz, kezdetben kisszámú kálvinista lakossága, mint az óbudai anyaegyház filiája. 1831 és 1844 között – mint az anyaegyház prédikátora – gyakran állhatott templomunk szószékén Dobos János, aki 1831-ben atyjától, *Dobos Istvántól* vette át a szolgálatot.

A következő oldalakon olvasható életrajz az elagott lelkész tollából Ceglédén, emlékeztetének legmélyebb rétegeiben kutatva született. Ceglédre 1854-ben hívták meg sok viszontagság után. Közben szolgált egy-egy kis ideig Dunakömlődön, Lovasberényben, volt a reformkori pozsonyi diéta református lelkésze, Tótfalu papja, majd péceli lelkész, ahová Ráday Gedeon híres könyvtára mágnesként vonzotta.

A szabadságharc bukása utáni lelkiállapotból alig gyógyulva, Cegléd sem hozott könnyebb szolgálatot. Ott egy felbolydult, válságos állapotban levő gyülekezet fogadta, amelynek legfőbb okozója a ceglédi nagytemplom építése körüli bizonytalanságok voltak. A Hild József által tervezett monumentális templomot jórészt Dobos János kitaratása folytán végül 1871 pünkösdjének második napján nagy pompával felszentelték. Az agg lelkésznek még megadatott, hogy 1877-ben a Kossuth Lajos meglátogatására kiutazó turini küldöttségnek nemcsak tagja, de szónoka is lehetett.

Az 1887-ben elhunyt Dobos Jánost Ceglédén temették el. Benne a református egyháztörténet mint egyházi író, kitűnő prédikátort tartja számon, akinek számos prédikációja maradt fenn és nyomtatásban is megjelent, mint például az „Egyházi beszédek A földművelő házából és házában kívül” 1860-ban.

Könczöl Dánielné ■

Mit kívántok tőlem? életrajzot, hol én legyek találva, még pedig úgy, hogy magam is magamra ismerjek, más is reám ismerjen. Ha más ember rajzol, az magából indulva engem hűn nem találhat, vagy szebbnek rajzói hízelegve, vagy rútabbnak engem utálva, vagy mint legtöbbször meg-esik, oda állit, mint egy mit sem mondó faképet. Mindegyik alakban én vagyok és nem én. Így megszorulva mit tegyek, mit csináljak? Eszembe jutott Rousseau a genevai óras legény, ki egyszer confessio cím alatt megírta tulajdon életrajzát; miért ne vallhatnék, confiteálhatnék én is, mintha csak nekem nem volna mit eltakarni, nem volna mit felfedezni valóm.

Egy nyolcvankét esztendő öregembernek bizony már nem sok duggatni vagy mutatni valója, azaz nem sok szegyllni vagy dicsekedni valója lehet.

Többen kívánták, hogy biográfiaírt írjak munkáim elébe. Jól van, én engedek, lehelyezkedtem, mint élőhalott a hulladeszkára, kinyújtózodom, és mint hajdan Assisi Sz. Ferenc megmutatom a sebhelyeket, melyeket az élet belém nyomott.

Nem kis mértékű cynismus kell hozzá, hogy magamat így produkáljam, és nem kevés kin, hogy magamat így világra hozzam.

Én hát most confiteálok, kezdve ott, hol emlékezőm világa a múltnak homályában elmosódik, elfogy vagy kialszik egészen.

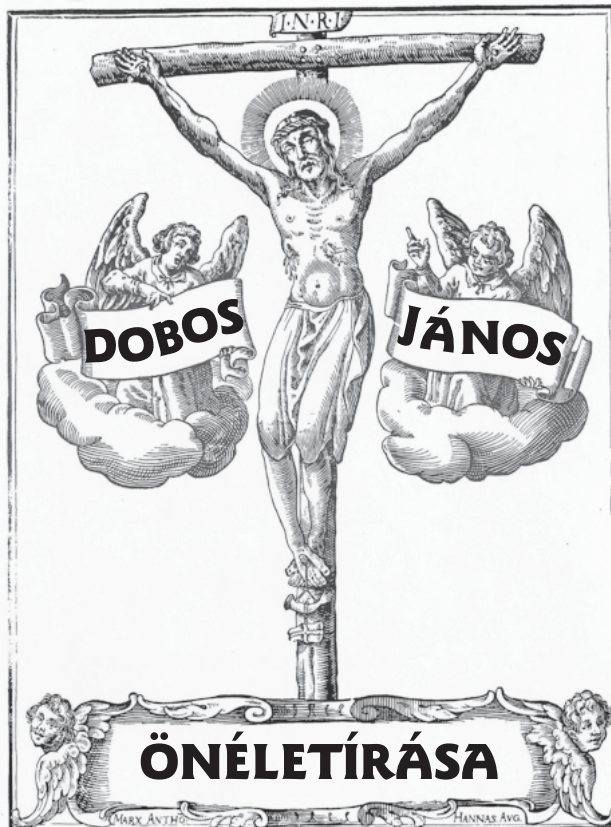
Egy beteg kisleány bölcsőjét mozgatja egy kisfiú, a beteg kisleány az én néném, a kisfiú én vagyok, a bölcső festetlen fenyődeszkából, a pólya posztószélből, a hajdan szép kisleány ott a bölcsőben megégyve a fekete himlő tüzeiben. Hogy a szép kisleány meghalt, hogy eltemették, arról nem tudok semmit, hanem homályban látom a kisfiút ágyán fal felé fordulva, édesanyja nedves rongydarabokat borítgat égő arcára. Elragadt rám a himlő, elvesztém egy időre szemem világát, tudom, hogy sötét volt, nem láttam semmit, senkit, még anyámat sem.

Gyógyulásom után jut eszembe, hogy édes anyám elbeszélte keresztanyámnak, hogy himlőzésem előtt milyen szép, milyen kedves voltam, hogy az öreg harangozó né rózsaviolinának nevezett, és most nézze csak, komámasszony! ... Itt van életem zodiakusának, hullámozásának első karikája, ezek a karikák lettek idővel egymást hátaló gyűrűi életem fájának. Anyámnak ez ártatlan észrevétele, mint egy tört sugár vetődött vissza reám, én ebben, mint tükörben megláttam himlőtépte arcomat (a » rózsaviola! «) Tükörbe nem néztem évekig, nem nézhettem, mert a himlő annyira elrűtít, hogy rosszul esett magammal találkozni, és tudni azt, hogy valakivel találkoznom kell.

És hányszor jutottam életem napjaiban olyan kínos körülmények közé, hol kerülőm

kellett magamat, kerülőm kellett másokat, nem mertem találkozni másokkal, kivált olyanokkal, kiket szerettem, becsültem. Ilyenkor egy jövő, ott a viszontlátás elképzelt örömei mind elsötétültek lelkem előtt, hátha az élet hibái, vétkei, szegyllnivalói mind letörülhetetlenek, mint arcodon a himlő-helyek.

Vagy le lehet-e, le kell-e másolni még egyszer ezt az impurumot, melyet mi itt be-

mocsokoltunk, leöntöttünk, melybe annyiféle bolondságot és piszkot takartunk, mit utóvégi is magunknak kell felolvasni, mert más rajta elmenni úgy sem tudna?

Azután az ó-budai népiskola fapadjára és homályára száll emlékezőm, amint hazafelé megyek, kezemben egy darab papírral, melyre írva volt, úgy, mintha most is olvasnám róla: írta Dobos János 1809. Hová lett ez a lap, vagy hány lapra írtam le még ezután nevemet? ki mondja meg? — Az élet hány hamis váltója, hány fizetetlen árjegyzéke, kötelezővénye jár és járt nevem alatt, neved alatt? megtudnád-e mondani?

Ebben az alacsony földönfutó iskolában első tanítóm Turós Pál uram volt, egy szelíd sovány ember, ki életteljes szép fiatal nevének gyönyörűséges igája mellett egy nehéz keresztet emelt vállain, melyre írva volt az átok, a tanítók átká: *Dii oderunt* ..., nem is bírta messzire, egy év multával letette a porba vándorbotja mellé. (*Dii oderunt, quem pedagogum fecerunt* – akit az istenek meggyűlöltek, azt pedagógussá tettek [Martialis] – a szerk.).

Mínthogy atyámnak több fiúgyermeke volt, a losonci iskolából egy magántanítót hozatott házukhoz, ki minket a latin nyelv

elemeinek ismertetésében vezessen. Itt kezdtem a latin nyelvet tanulni a kis Cellarius vagy szótáron és a colloquiumok resolválásán, kezdtem nekivágni minden nyelvtani szabály nélkül, fordítva stylust, írva úgy, ahogy, magam sem tudom, hogy, az alphiányt csak később rakván alá, mint szokás a vályogfalaknál folytonos tatarozás, építés helyett. Debreceni három esztendő diák koromban kezdtem systematice rakosgatni nyelvtani fogalmaimat, megvolt gyönyörűségem ebben a késői fáradságban, mert tudományos mélységből hoztam fel őket, nem úgy, mint ma a szegény oskolás-gyermekek, kit szárazon etetnek, soványítanak a nyelvtan elemeivel.

Tót Pál keze után, kinek hízalójából jóval soványabban kerültem ki, mint belementem, Obernyik József iskolájába jutottam, ő atyám mellett meglelt emberfővel lépett a papi pályára. Ez a klasszikus ember engem, kinek egész tanulása alig ért bokáig, nyakig belevetett egyszerre a diák-literatúrába, tanultatta velem Fédrust, *quod risum movet* (nevetésre készítet – a szerk.), s mikor benne fulladoztam, éppen akkor iparkodott meg-hozni szám ízét a tanuláshoz. Úgy éreztem magamat, mint a modern gymnaziálisa, kit túlterhelt állapotában irgalmatlanul meghánytatnak az érettségi vizsgákon.

Obernyik után a pesti kegyes atyákhoz jártam, hol a *que mari-bussal* (iskolai latin nyelvtan – a szerk.) kínoztak egy esztendeig. Ott ült Csertő, a híres rígorozista, anélkül, hogy tőle ne több, csak egy szó útbaigazító magyarázatot hallhattunk volna egy egész esztendőn át, annál gyakrabban suhogott a kor-bács, a nyírág.

Budavára visszafoglalása után a magyar elem, melyet akkor az ó-budai Kálvin egyház képviselt, Buda egyik zugában Ó-Budán húzta meg magát, itt minekutána 1730 körül a pestis és az esztergomi érsek, Széchényi Ferenc megtizedelte, századunk elején még én is éltem Ó-Budában, és ismertem az irtott nemzedék közül néhány öreg, szép erőteljes magyar kálvinista faj! Századunk elején csak abban a kálvinista zugban beszéltek, értettek magyarul egész Pesten-Budán, ide vetődött az az egynehány műkedvelő német fiú, ki mulatságból tanult magyarul is. Ezen az úton kerültem én is, mint cseréfiú egy magasabb műveltségű pesti nemes családba.

Új nyelv, új ház, új emberek, egy egészen új világ nyílt a tíz éves gyermek szemei előtt, nincs anyja, nincs otthona, nem érti senki, nem ért senkit, az első éjjel után az új anyának kimondott ítélete: » így, fiam, meg nem tarthatlak. « Írva ültem le a nagy kapu küszöbére, egész súllyal nehezült rám a gondolat, hogy engem túrni, szánni, de szeretni nem lehet. Felkeltem, indultam, nem tudván hová, de az áldott nemes lelkű nő látva kisírt szememet, letörle a könnyeket, és bevitt a

házba, nevelt, gondomat viselte egy évig. Ez az egy év visszaadott magamnak, az áldott nő nem utált, sőt szeretett, mi jól esett meggyőződnöm felőle, hogy engem még szeretni is lehet.

Más tekintetben is ez az év nyomát hagyta egész életem folyásán. A vad fiú megszelídült a három szép és okos leány társaságában, egész magaviselete, minden mozdulata megváltozott, mintha kicsérélték volna, a műveltség magasabb fokán álló nők közbefogták a szilaj fiút, illemre, nemesebb ízlésre szoktatták. A legkisebb velem egy idős leány, Nelli, nem volt szép, de annál eszesebb, vele meggyűlt a bajom.

Van egy kitérés, vagy inkább egy redő iskolai életemben, mi lényeges változást idézett elő ennek ábrázatán, ezt is megemlítem. Atyám három bátyámat a debreceni iskolába vitte tanulni, otthon maradván egyedül, bátyáim után búsultam és vágytam éjjel és nappal, azon is járt [az] eszem, hogy miként lehetne elmenni utánuk, mert a testvéri szeretet sokszor kimeríthetetlen, náluk nélkül egyedül nem maradhat, elhervad. Egy túl szigorúnak vélt fenyítés után, elszánva magamat, hónom alá fogtam egy könyvet, és elindultam Pesten át Debrecen felé, azt mondva a találkozóknak, hogy én azt a hónom alá fogott könyvet viszem, hová? Debrecenbe, bátyáim után, kik azt a könyvet otthon feledék, én magam is hittem, hogy úgy van, úgy lesz.

Meleg nyári nap délután az Üllői úton kiértem Pestből, siettem, mert távol van Debrecen. A nagy homokban végre utolért egy tűzér-transport, én, hogy jobban haladjak, egy kocsi hátuljába fogódtam, melyen egy becsületes tűzmester ült, megszánta az ügő fiút, felületett maga mellé, kihallgatott, mi is oda meggyünk, elviszlek, hogy ne vinnélek, majd elbeszélgetünk az úton. Estve Vecsésre értünk halásra egy jó német gazdához, másnap virradóra hült helye volt az én tűzéremnek, meghagyva a házi gazdának, hogy engem haza szállítson. Harmadnapra visszakérült az elveszett fiú, Debrecenbe indult, Monorról visszatért, alig végezve az egész út egy tizedrészét.

És életem hosszú útján hány félbehagyott tized-, huszad-, századrész munka kiált utánam, hogy folytassam, végezzem. És ők mind elmaradoznak a monori úton.

Atyám, a debreceni magyar ember, féltvén Ó-Budán az elnémetesedéstől, elvitt a Kecskeméti virágzó gymnasiumba, hol haddan maga is professzorodott, és beiratott a novitius syntaxisták (a középiskola négy alsó osztálya közül a III. osztályosok megnevezése – a szerk.) közé. Különös dolog, hogy tanítóim között alig volt rokonszenves arcú, alig volt egy, kinek derült mosolyát láttam volna. Itt is a fél-szemű vaskalapos Salamon ijesztgetett másfél évig. Az iskola setét, szemetes, gödörös, a padok vetemültek, hanem azért a tanuló sereg, a műszak sokkal elevebbek, vidámabbak, mint ma az új, kényelmes, függönyös iskolások beteges raja, kik elibe annyi sonkoly, annyi tanulmány van felöntve, hogy legalább felét otthagyják.

1816-tól 19-ig tanultam Kecskeméten, itt ez idő alatt *serdültem*. Nevezetes korszak egy ifjú, egy gyermek ifjú életében, most is le kell fognom, faggatnom kell a felsiető gyönyöket, melyek keblemben fel s alá jártak, mint borban a gyöngy, és a gyöngye edényt el-rúgással fenyegették. Az első költészet és szerelem tündér almái, aranyos szárnyú pillangói, melyek után még a 80 éves öreg is utánuk vágja kalapját. — Ezek rajongták körül a 16-17 éves fiút, ki most 82 éves korában is talál belőlük egy-két morzsát, mikor kopott, szakadt zsebje fenekén keresgél még valamit.

Végre eljutottam hozzád, utolértelek édes jó tanítóm, professorom Nagy István, kinek jelenleg utódja vagyok Cegléden, hol majd engem is eltemetnek, elfelednek, mint téged. Eddig tanultam a latin nyelvet és fraseológiát,

de nem volt aki bevezetett volna ennek klasszikai szépségeihez, nem volt aki egy Cicéronak oratóri nagyságára, egy Virgil Horác éposza vagy lyrája rejtelmes elzúdulásaira figyelmeztetett és azoknak követésére serkentett volna. Te voltál, aki nagy tudományod és olvasottságod tárházát a bámuló ifjú előtt felnyitva, megtanítottál gondolkozni, a szépet ismerni, megbíráltni, és az üres jövőt magas, nagyszabású ábrándokkal megnépesíteni, előttem lebegsz most is mosolygó arccal az ég felé mutatva, macte virtute per! Sic itur ad astra! (Élj az új lehetőségig, gyermek! Így jutsz fel a csillagokig! [Vergilius] – a szerk.).

Kecskemétről Debrecenbe költöztem, mikor megérkeztem egy váltó forinttal zsebemben, István bátyám, ki már akkor négy esztendő diák volt, vezetett be a negyvennegyedik lakszobába: » az Isten gondot visel « (I.Mózes 22:8 – a szerk.) – mondá. Simon István, a Csurgóról subscribált öreg diák, egy bádog kanállal megkínálva biztatott, hogy azzal megehetem, ha lesz mit.

Az 1819. év őszén subscribáltam (beiratkoztam – a szerk.). Debrecenben hat évet töltöttem, nincs mire emlékezni, mint arra,

hogy ennek a hat esztendőnek java is csak nyomorúság és folytonos küzdés volt, mert a Sátánnak két belém tört nyilát hordoztam testemben, mely engem a porig alázott, hogy magamat el nem bíznám, de egyúttal beteges ingerlékenyvé tett, hogy magamhoz közel ne bocsássak senkit egy baráton kívül, ki sokszor meglátogatott, vigasztalt a negyvennegyedik kihalt lakfészekben. Professoraim nem ismertek, nem szerettek, a nagyobb esküdt diákok rám sem néztek, kivéve talán Kekk Dánielt, ki néha ajtót nyitott rám és szóba állt velem.

Mások örömmel emlékeznek a boldog, a vidám diáki életre ... én nem.

Egy borult őszi este magamba mélyedve eltökéltem, hogy ennek a kínos fél-életnek végét szakítsam, ha egyébként nem, erőszakosan, de a természetre bízva a végrehajtást; de miként? Felköltöztem a harmadik emeleten levő 47-ik sz. szobába, hová 48 lépcsőn kellett fel és lejárni, ez lesz biztos lajtorja, gondolám, mely a halálhoz visz.

Elkezdtém a fárasztó végzetes munkát fel és le. Célt értem, mellem hörgött, ágyam estem, de kórházba nem jelentkeztem. Eljött a tavasz, feljártam mint élő halott, megvallottam, meggyóntam barátomnak tervemet, ez gyávaság volt tőlem. Másnap derült tavaszi reggel feljött hozzám az én barátom. Keresztes József, kivel még Kecskeméten sűrű tartó frigyét esküdtem. Oh mily szelíden mosolygott le a hold a két fiúra, mikor egymás nyakába borulva örök hűséget esküd! Most ott nyugszik a forradalomban meggyilkolt lelkes a Feketicsi temetőben. Bejött hozzám Horácból idézve » non ego perfidum dixi sacramentum « (nem hamis esküvést tettem tenéked [Horatius] – a szerk.). Felemelt ágyamból, felöltöztetett, » jössz velem « mondá, és vezetett, vitt a nagy erdő felé, az ákác virágzott, egy alá letelepedtünk, rövidre szagatott lélegzettel szedtem az illos tavaszi lég újító lehelletét. » Ugye szép a természet kebelén az élet? « kérdé tőlem, » szép « mondám én, vállára hajtva nehéz fejemet. Másnap helyet csinált a kilencedik lakszobában, reggelenként hozta a mézes tormát, a fiatal életerő győzött, és én, az egyszerű orvosser mellett fellábadoztam.

Hat esztendő elforgása alatt sok mindent összetanultam én Debrecenben, olasz, francia nyelvet, Goldonit, ultima lettere di Jacobo Ortist (Jacopo Ortis utolsó levelei – a szerk.) olaszból magyaráztam, a német nyelvet már teljesen bírtam és beszéltem, német tisztelgés adtam órákat, Leitner ezredes ritka szépségű mostoha lányát tanítottam földrajz mellett magyarul, szász tanítványaim voltak, úgy hogy az utolsó évben kimehettem városi lakosnak. Itt egyedül Schillerrel életem, prózai munkáit, Mór Károlyt, a 30 éves háborút lefordítottam, megismertem szép hazai nyelvem erejét, szépségeit, szép ízlésem műérzetté nemesedett, már legátus koromban csak saját, bár tökéletlen munkáim mondogattam a falusi tanítók hitetlen bámulatára. Beletévedtem a bölcsészetbe iskolázás nélkül, Hume pyrrhonizmusban

Debrecen a XIX. században

evickéltem (*pyrrhonismus* – a túlzó tudományos szkepticizmus XVI. században keletkezett megnevezése), két szomorújátékot búsultam össze, hol az egész személyzetet rakásra öltem passióból stb. De ki tudná mind elmondani vagy rendezni azt a káoszt, melyet hat év alatt agyamba raktam iskolai tanulmányaim mellé?

Ilyen készüléssel hagytam el Debrecen, és mentem a nép közé Lovasberénybe akadémikus tanítónak 1826 őszén. Itt töltöttem két évet főnököm és esperesem, Pap Mihály mellett, figyeltem, tanultam két esztendeig olyan dolgokat, melyeket más helyen tanulnom nem lehetett volna. Hallgattam sok jeles magyar egyházi szónokot imádkozni, papolni, de Pap Mihályhoz foghatót talán egyet se, legalább az én véleményem szerint. Többszöri hallgatás után eltökéltem magamban, elvégezém és mondtam, hogy nem nyugszom, míg egész modorát el nem sajátítom, két évi törekvésem után ez sikerült. Látni kellett őt, miként didaktikailag oktató hangjából a declamációig áttüzesülve vitte, ragadta magával egyszerű hallgatóit a megindulás legmagasabb fokáig. Szelíd, lágy hangon mint kérlélt, vigasztalt, stentoráival mint a vihar, hogy zúgott és döntött. Hol az a hang, mely a bűnbocsánatért könyörgő nép lassú zúgása közben megtört? Ez amaz imahang, melyet a nagy drámai művész, Egresi Gábor az egész művelt világ színpadjain s színpadjaiban keresett, s utoljára mint ő mondá nekem, egy egyszerű magyar kálvinista pap imahangjában fedezett fel Pécelen, ez az öreg Pap Mihálytól eltanult imahang volt.

Így telt el két nevezetes esztendő életemből, az Ároni házban feltaláltam atyámat, anyámat, a család tagjaiban testvéreimet, kik engem testvéri indulattal szerettek, sőt kényeztettek, ennem adtak, ha éheztem, innom, ha szomjaztam. Az apa életnek kenyerével, az anya felügyelő jósággal láplált, a család testvérivé fogadtott. Az idvezült papnak, prófétának palástja reám hullott, és én azzal, mint hajdan Elizeus, megütöttem a vizeket, melyeken a jövőbe átgázolnom kellett. Ekkor tanultam valamit zenéből is, melyen a szónoklat hangjait különböztetni és skálázni tanultam.

Két év múlva aggott atyám házához mentem készülni a papi-vizsgára. Nagyon sokat tanultam, majd belehaltam, hanem jutalmam meglett, mert a főpap Batori a nyolc kitűnő pályázó között engem tett elsővé. Magam sem hittem. 1828-ban pappá szentelt a nagy Batori (pontosabban 1829. május 6-án – *a szerk.*), mikor kezét fejemre téve megáldott, megnyílt felettem az ég, és én kettős mértékben szívtam nagy lelkét magamba.

Atyám 1831. febr. havában halt meg, helyébe az egyház az ó-budai és pomázi (Pomáz akkor filiája volt Ó-Budának – *a szerk.*) lelkésszé engem választott. Itt laktam, vagyis fészkelődtem 1844-ig, itt nősültem, nóm Storch Katalin volt. Áldott legyen az anya, ki nekem e nőt nevelte, szenvedni, nélkülözni, velem együtt az élettel küzdeni tanította. Az én nóm nagyon közelről látta a szabadságharc változatos jeleneit, ő, a gyenge nádszál rám hajolt, hogy engem takarva védjen, hogy küzdjön a viharral, természetfeletti erővel és összetörjön. A szabadságharc véres oltárára én is tettem áldozatot!

Ó-Budán tizenhárom esztendeig szolgáltam. Több életrevalósággal most későn látom már, hogy legjobb lett volna nekem otthon maradni, sokkal jobb és hasznosabb, mint így ágról-ágra szállva elhullatni vagy elverni tollaimat. Erre a 13 esztendőre esik Törökkel és Székáccsal találkozásom, a protestáns lapban történt nyilvános fellépésem, hol mint rendesen megtörténik, a fáradságból, a munkából minél több, a jutalomból mi sem jutott.

Itt van talán helye, hogy valamit említsek az anyagi dolgokról is, melyeken, míg mások oly sokat törődtek, én csak annyira mehettam, hogy ott nem messzi a szegények házától építettem egy kis hajlékot, hogy halálom után legyen hová húzódni özvegyemnek, árváimnak, a világtalan leánynak, nélkülözni, azután meghalni. Ennyi az egész, a többiről szóljanak osztozó társaim a szegények és az egyiptomi kalmárok, kik alig hagytak rajtamvalót.

1844-45 Kömlődön telt Perczel Mór, Sárközy József, a két Pázmándy és a Taliak társaságában sebesen, lázas tevékenységgel. Kömlődről a gróf Ráday család, kivált a

Ráday-könyvtár visszahozott Pécelre. Egész péceli életem a megyei és hazai ügyek felé fordult, a könyvtár nyirkos levegőjét Pozsonnyal váltottam fel az 1847. utolsó országgyűlésen, hol lelkész voltam. Itt átélt viszonagságomról egy egész könyvet írhatnék tele, remény, csüggedés, kétség, hit, a várandós anyának minden élethálál symptomája.

Jött a forradalom, a véres, a dicső szabadságharc, ez a forró hidegláz, ez az öntudatos öntudat nélküli hallucináció. Az erőtelen, a gyöngéd nő velem, értem küzdött, míg kimerülten rogyott a halál karjaiba, én temettem el, én tettem a földbe, ő meghalt, én élve maradtam, még a kínok pohara nem telt meg.

Nem maradhattam a helyen, hol mindent vesztettem, 1852 tavaszán Tótfaluba menekültem, hogy ne lássam közelről a pusztulást, mely fenyegetett mindent, amiért élni szerettem. De a szerencsétlenség sarkamhoz ragadt, még többet is meg kellett érnem. Második házasságomból származott szép ragyogó szemű leányom a himlőzészben megvilágtalanodott, a két ragyogó szem kiégett, harminc éve múlt, hogy a szegény anya vezetgeti világtalan leányát, könnyei folynak azóta szüntelen, hasztalan keresve a sötétben kialudt világát.

Tótfaluból két év múlva érkeztem Ceglédre. 1854 óta itt vagyok, és ha számolni akarok arról, hogy mit csináltam, mit mulasztottam harminc év leforgása alatt a mulasztások száma haladja a végzetek számát.

»Haszontalan szolgálta vagyok.«

Egy számadással mégis tartozom magamnak és barátainak. Hatvan éves koromban hozzáfogtam egy nagy és nehéz munkához, egy tősgyökeres magyar észjárású filozófiához *Van-Nincs filozófiája* címmel, a Van és Nincs két pólusra raktam minden tőlem elérhető dolgot. A *Nincs* pólushoz raktam minden ámitást, hazugságot és életbolondságot, amit ember esze kigondolt, a *Van* pólushoz vive mindent, ami megmaradhatott; a két sark közé függesztettem a mérleget, de hajam szálai borzadtak, mikor lenéztem *Nincs* nagy serpenyőjébe, mely kis híján elnyelt mindent! mindent!

A keblemhez szorított Isten, és Jézusba vetett hittel alig maradhattam meg, mint egy por-szem a Vén serpenyője oldalához tapadva; míg a halál majd törlőrongyával érkezik és letöröl, leráz a Nincs, a semmibe.

És én megboradva az egész nagy munkát beledobtam a Nincs, a semmi torkába.

Kell-e erről is számolnom? Kell-e számolnom a munkákról, melyeket íme fiam a világnak bocsát nevem alatt? Számolok igenis nagyon röviden, mely ennyiből áll, és minden bírálatot feleslegessé tesz. » Engem azokban a dolgozatokban ne keressetek, mert én azokban nem vagyok, és mégis bennük vagyok mindenütt és mindegyikben. «

Harminc munkaév ritka embernek adott, én megnyertem ötven éves korom után még ezt a harmincat is. Sokhoz hozzáfogtam, de sokkal többet nem végeztem, nem végezhettem, forradalmi dolgozataimnak nagy részét meg kellett semmisítenem, prédikációimnak csak egy része van meg, halotti beszédeimnek legnagyobb része el volt mondva, de írva nem. Egyháztörténelmünkre szedett, gyűjtött igen sok jegyzeteim rendezetlenek, valamint még rendezetlen ezen a nagy téren minden.

**

Itt áll a nyolcvankét esztendő öregember, itt áll megtörve, megrogyva a folytonos harc és küzdés alatt, melyet harcolt önmagával, erőtlenségeivel, hibáival, bűneivel, de harcolt az emberekkel is, kik megtámadták, meg-rabolták legfőbb házi kincseit, az öreg embert háza küszöbén kihurcolták a Golgotára, és sírva szállítják a koporsóba. Harcolni akartam sokszor tulajdon véremmel, a halálnak testével, harcolni akartam az olthatatlan uralkodó szenvedéllyel, mely mint az Etna folytonosan kigyulladt a hosszas csend és béke után, annál pihentebb erővel. Harcoltam én is életre-halálra, de legtöbbször otthagytam a győzelmes szenvedély az útfélen vérben-fagyban, mint a rablók a jerikói utast. Ki tölt sebeimbe bort és olajot?

Itt állok 82 éves koromban házam népe között, az ég felé nyújtva száraz ágaimat, fiam, unokáim, leányim között, az áldott nő, második nőm, Vitéz Csokonay Susanna fedezete alatt, ki gyermekeimet gondosan nevelte, és most a tehetetlen öregembernek őrző vigasztaló angyala.

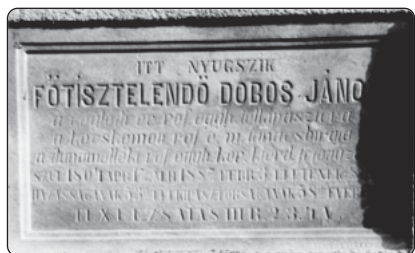
Itt állok hajlott, komor hidadon, nagy örökkévalóság, útlevélem itt van, visszaadom felbontatlan: én nem tudom, mi a boldogság.

Uram, légy irgalmas, légy kegyelmes a gyarló embernek!

Cegléd, 1885. június havában.

Dobos János

(Protestáns Egyházi és Iskolai Lap, 1885. július 26.)

45 ÉV EGYÜTT – AZ ÚR KEGYELMÉBŐL A Benedek házaspár bizonyágtétele 45 éves házassági évfordulójuk alkalmából

1976. augusztus 14-én kimondtuk a boldogító „igent” a várasfenesi református templomban. Ennek 45 éve. Kértük Isten áldását a házasságunkra, mert abban az időben ez elképzelhetetlen volt. Akkor a külsőségek voltak a fontosak; még az esketési ígéretekre sem emlékszünk. Hittünk Istenben, de Jézus Krisztus nem élt még a szívünkben.

Visszatekintve tudjuk, hogy Ő már akkor is ott volt velünk, igaz mi mentünk a saját elképzeléseink, a saját fejünk után. Ott volt velünk, amikor:

- az albérletben töltött idők után Nagyváradon a párom (Feri) az Alumina gyártól, ahol dolgozott, kapott egy két szobás lakást, és mire Zsolt fiunk megszületett, már be is költözhettünk;
- a fiunk vákuum nélkül születhetett meg, mert a magyar bábaasszony, Irénke, nyugodt és türelmes volt;
- a lányunk megszületett, és a szülés után lehettek volna problémák, de az ügyeletes orvosok tudták a dolgukat;
- a Nagyvárad környéki falvakak, Diószeg, Janka, Biharfélegyháza, Szentjobb, Hegyközkovácsi óvodáiba ingáztam nap mint nap 12 évig, és megőrizt minden bajtól, balesettől;

Esküvői kép

- 1988. augusztus 22-én átjöttünk Magyarországra, a párom a Hajógyárban rögtön kapott al-lást, én pedig a csobánkai óvodában már szeptember 1-jén dolgoztam, mint óvónő, és szolgálati lakást is kaptam, ahova beköltözhettünk;
- Pap László tiszteletes úr meglátogatott ben-nünket Derégán nénivel, és felajánlotta az imaház udvarában lévő helyiségeket lakhatásra, és ott lakhattunk 1993-ig;
- lakást vettünk Csobánkán, a Templom köz 5-ben;
- Pap László tiszteletes úr igehirdetéseit hall-gatva megértettem, mit jelent megtérni, és rábí-ztam az életemet az Úrra. „Hagyjad az Úrra a te útadat, és bízál benne, majd ő teljesíti” – a 37. Zsoltár 5. verse volt a megtérési ígém (1996);
- a párom is megtért 1997-ben Biatorbágyon, egy csendeshéten;
- 1998-ban elkezdődött a felekezeti közötti hittan a csobánkai óvodában, és 2016-ig szolgálhattam hittanoktatóként is az Úr dicsőségére;
- 2003 szeptemberében az édesapámnak beszélhettem Jézus Krisztusról (2003. október 8-án elment a minden élők útján);
- a fiunk 18 évesen élte a lázadó korszakát, és mi az Úr kegyelméből elfogadtuk a helyzetet;
- a lányunk férjhez ment Hollandiába, és hogy Skype-on beszélhessünk, láthassuk az unokáinkat, megtanultam a számítógép használatát, pedig nagyon nem szerettem;
- 2011-ben a párom 58 évesen elvégzett egy OKJ-s tanfolyamot (szociális munkás), és az Irmák intézetben Csobánkán fogyatékosok között dolgozhatott 2018 márciusáig, majd a koszorúértémetje után még 2018 szeptemberétől 2021. július 1-ig;
- az anyagiak mindig kiteremtődtek a repülőjegyekre, amikor az unokák keresztelőjére vagy nyári szabadságra mentünk Hollandiába;
- az Úr szolgálatba állította a páromat presbiterként, majd csobánkai gondnokként, amit 25 évig végezhetett az Úr dicsőségére;

Zsolt és családja

- a Psalmus kórusban szolgálva (1998-tól), bejárhattuk a világ különböző tájait;
- a biatorbágyi házaspári csendesheteken az Úrral és egymással való kapcsolatunk mélyült;

- a lányunk 2016-ban elvált, és 2018. március 24-én hazaköltözött Magyarországra a négy gyermekével (15, 12, 10 és 7 évesek), és az Úr kirendelte a budakalászi lakhatási lehetőséget számukra, pedig Biatorbágy volt a célpont;

- unokáink közül már ketten is döntöttek Jézus Krisztus mellett;

- 2017-ben, az epeműtétem előtt a megterési ígéret olvashattam, a 37. Zsoltár 5. versét: „Hagyjad az Úrra a te utadat, és bízzál benne, majd ő teljesíti” és az Ézsaiás 41:10 versét: „Ne félj, mert én veled vagyok; ne csüggedj, mert én vagyok Istened; megerősítelek, sőt megsegítelek, és igazságom jobbjával támogatlak”;

- a párom bypass műtétje volt 2018. május 9-én, és aznap a Zsidók 13:5 versében ezt olvastam: „Nem hagyjak el, sem el nem távozom tőled” és az I. Péter 5:7 versét: „Minden gondotokat őreá vessétek,

mert néki gondja van reátok”. Az Úr kirendelte a figyelmes nővért, aki észrevette, hogy a sejtközi folyadék nem ürül, és a páromat újra operálták;

- hét éven át a fiamékkal közös háztartásban éltünk, amíg 2017. július 28-án át nem költöztek Csobánkán a Kőfaragó utca 2-be. Szekeres Eszter (testvérünk az Úrban) házáat vették meg, és így nagyon közel lakunk egymáshoz, és az unokák felügyeletében (16, 10 és 7 évesek), rendezésében segíthetünk: iskolából hozni, zeneiskolába hozni-vinni...

*

Sok-sok dátum a mi közös életünkben is 45 éven át. Egyet biztosan tudunk: az Úr ott volt minden eseményben, döntésben akkor is, amikor mi még nem ismertük Őt. Amit mi rossznak láttunk, sokszor jóra fordította, amit nem, az úgy volt jó és úgy lesz jó ezután is. „Mert nem az én gondolataim a ti gondolataitok, és nem a ti útaitok az én útaim, így szól az Úr” (Ézsaiás 55:8).

Hogy sikerült 45 éven át együtt maradni? Az Úr nélkül nehezen, vagy sok-sok konfliktussal, mert mi is vitakoztunk (néha még most is), de tudjuk, Kihez kell menni megbocsátásért. Amikor felismerjük, hogy bűnös emberként mi is bocsánatra, kegyelemre szorulunk, akkor a megbocsátás is könnyebben megy. Ahogy a Kolossé 3:13b versében olvassuk: „miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is”.

E 45 közös évről szóló rövid biztonyságtételünket jó szívvel osztjuk meg testvéreinkkel.
Benedek Júlia és párja Csobánkáról

Noémi és a gyerekek

MEGVÁLTÓMNAK KERESZTJÉN

1. Megváltómnak keresztjén
Bizton vagyok, tudom,
A Felségesnek ánya véd
Forró, sívár úton.
Itt leltem édes menhelyet,
Hol szívem megpihen,
Kifáradt bár a szenvedés
Nehéz küzdelmiben.

2. Óh, biztos, édes otthon,
Kipróbált sziklaszál,
A szentség és az irgalom
Örökre frigyben áll!
Mint Jákob egykor látok itt
Létrát, mely égbe visz,
Az Úr keresztje ég felé
Nyit utat nékem is.

3. Az Úr keresztje mellett
Nem rettent a halál,
A Jézus drága vériben
Szívem nyugtot talál.
És Ő kitarja karjait,
A bűnöst mentni kész,
S az égre int, hol vár reánk
Örökség s drága rész.

4. Isten Bárányát látom,
Szemem, ha föltekint,
Véres keresztalálban ott
Szenvedni annyi kint.
Két nagy csodát találok itt,
S a szégyen elpirít,
Isten szerelmét látom én,
S szívem nagy bűneit.

5. Kereszted csendes ánya
Borul folyvást fölem,
Te lettél napsugárom is,
Más fényt nem kérek én.
Omoljon össze a világ,
Mit tartozik reám?
Magamba nem dicsekszem én,
keresztvedben csak.

(Keresztyén ének)

Napok óta meg-megszólít engem ez az igevers. Ez pedig nem véletlen. Az iskolai év vége felé közeledve, talán már mindannyian elfáradtunk. Elfáradtunk az év sok bizonytalanságában, a jövő ismeretlen és kiszámíthatatlan voltában, belefáradtunk a Covidba is, az otthon tanulásba talán nem annyira, de a magunkra utaltságba, a gép előtt töltött többlet órákba – az újrakezdésbe, a dolgozatokba. Nem szégyen, hogy elfáradtunk.

Jó, hogy a Biblia még erről is ír. Jó, hogy még ilyen tükröt is elének tart. Annyiféle élethelyzetben, szereplőben, személyben, eseményben magunkra ismerhetünk a Szentírás soraiban. A fáradtság is ott van a Bibliában. Isten jól tudja, hogy az ember ereje véges, hogy így vagyunk megteremtve: szükségünk van a pihenésre, a feltöltődésre. Hogyne tudná! Ő teremtett bennünket, ismeri minden gondolatunkat. A Bibliát még ilyen szempontból is segítségül kaptuk. Hogy ismerjük, lássuk, megértsük: a Szentírás szereplői pont olyan emberek, mint a maiak, közöttük is voltak olyanok, akik bizony nagyon elfáradtak.

Elfáradt Mózes. Egész életében küzdött a népéért. Bajlódott népe vezetésével, azzal, hogy hitben, reményben tartsa őket, hogy ne adják fel, tudják őt és általa Istent követni, Egyiptomot elhagyva, az Ígéret földjére, Kánaán felé. Negyven évig vezette őket. Nagyon belefáradt a végére. Olyan nagyon, hogy egy pillanatra levette szemét Istenről, és a nép panaszáának engedve fakasztott vizet Meriba sziklájánál. Azért nem mehetett be az Ígéret földjére. Csak a hegytetőről mutatta meg neki az örökséget hűséges Istene.

Elfáradt Illés próféta. Belefáradt a sok harcba, amit a Baál prófétáival vívott. Belefáradt a küzdelembe, pedig Isten embere volt. Olyan nagyon belefáradt, hogy ma azt mondanánk: a fáradtságtól, a kimerültségtől depressziós lett. Nem volt már kedve semmihez sem. Át kellett ezen mennie, hogy megélje, megértse: az erő forrása is Isten.

A folyton makacszkodó, morgó Jónás is elfáradt. Elfáradt, még akkor is, amikor a bálna gyomrának mélyében végül belátta, hogy Istennek volt igaza, és elindult Ninive felé, hogy hirdesse a pogány (nem zsidó em-

ifliseknek

DE...

„Miért mondd ezt, Jákób, miért beszélsz így, Izráel: Rejtve van sorsom az ÚR előtt, nem kerül ügyem Isten elé. Hát nem tudod, vagy nem hallottad, hogy örökkévaló Isten az ÚR? Ő a földkerekség teremtője, nem fárad el, és nem lankad el, értelme kifürkészhetetlen. Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. De akik az ÚRban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,27-31)

bereknek) Isten ítéletét. Mégis, amikor Ninive megértette, hogy bűnös életük miatt kell meghalniuk, és jó útra térnek, Jónás örömmel helyett fáradtan, fásultan és morgolódva ül le a hegyoldalba.

Sőt, maga az Úr Jézus is elfáradt olykor. Egész életében szolgált, tanított, gyógyított, a szeretet sok-sok jelét adta a körülötte élőknek. Minden energiáját odaadta, minden idejét, minden lélegzetét. Fáradtan ment értünk a halálba. Fáradtan, betegen, összetörve, hogy nekünk életet adjon, a hit, remény és szeretet teljes értékű életét.

Ézsaiás próféta nagyon bölcsen szól, amikor a fáradtságról beszél. Megerősít bennünket abban, hogy mindenki elfáradhat.

Ahogy ezt tapasztaljuk is. Akár fiatal, akár idős; akár diák, akár tanár; akár hívő, akár hitetlen ember. A szervezetünk ki tud merülni. Túl sok a feladat, túl kevés a pihenés. Máris sötétebbnek, nehezebbnek látunk mindent. Mintha egy sötét lencsés szemüveget tettek volna a fejünkre. A fáradtság egyik legelső tünete, hogy elveszítjük lelkesedésünket, vidámságunkat, derűnket, optimizmusunkat. Túl nagy-nak látjuk a problémákat, a nehézségeket és az akadályokat.

Sajnos ilyenkor még Isten-képünk is csorbát szenved. Mert ha fáradtak vagyunk, akkor hajlamosak vagyunk Istent nem olyan-nak látni hitünkben, amilyen Ő valójában, hanem sokkal kisebbnek és tehetetlenebbnek. Kisebnek látjuk ilyenkor Istent és korlátozottnak képességeit. A magunk fáradtságát, erőtlenségét kivetítjük Őrá, és kevésbé tudunk bízni Őbenne. Mintha utunk ilyenkor mocsaras, sáros szakaszon haladna, ami le akar húzni bennünket a mélységbe.

Ezért jó egy pillanatra megállni és körül-nézni: nem vagyok ebben egyedül. Más is elfáradhat nemcsak én. Nemcsak a Bibliai idők emberei, hanem itt és most is. „Elfáradnak és ellankadnak az ifjak, még a legkiválóbbak is megbotlanak.” Hidd el, szeretnélek megerősíteni: nem vagy a problémáddal egyedül. Nem szégyen a fáradtság. Érthető és megengedett. Túl leszel rajta hamarosan. Teljesen jogosan fárad el az ember egy hosszú és furcsa tanév után.

Még a botlás, megbotlás is megengedett. Előfordul, hogy a fáradtság rossz döntéseket szül. Nem tanulunk eleget. Nem bírunk fennmaradni, hogy megírjuk a házinkat. Nem tudunk kedvesen válaszolni valakinek. Nem megyünk el edzésre. Még a legkiválóbbak is megbotlanak és mulasztanak, elrontanak valamit. A Példabeszédek könyve is így írja: „ha hétszer elesik az igaz, mégis felkel” (Péld 24,16a). A lényeg, hogy ne maradj a padlón. Amikor a küzdősportágakban kiűtnek valakit, akkor a bíró mindig számol. Időt ad. Ne maradj a padlón! Még fel lehet kelni! Még fel lehet kelni, és lehet tovább küzdeni!

Hogyan is folytatódik az ézsaiási ige-rész? Egyetlen kicsi rövid szócskával. Ez a szó azonban az egész Szentírás egyik kulcs-szava. Isten szava. Amellyel segít nekünk megmutatni, milyen Istenünk van. Ez a szó pedig így hangzik: DE. Igen, én elfáradtam, rosszkedvű vagyok, morcos, emberkerülő, vagy túlérzékeny és hisztizős... DE. Ez még nem a végállomás. Ez még nem az út vége. Ki lehet ebből az állapotból, ebből a mély-ségből kerülni. Hogyan? Ez a kicsi szó, a DE adja reményt és erőt mindannyiunknak most úgy, hogy kicsit utána gondolunk együtt, hol és mikor üzen nekünk ezzel a szóval az Úr.

Nagyon sokszor ott van ez a szócska a Szentírás lapjain, amikor arról olvashatunk, hogy milyen is az ember. Ez is egy tükrő, amit Isten mutat nekünk. Kicsit fájó tükrő, de néha érdemes ebbe is bátorsággal be-lenézni, mert jobbá lesz utána a szívünk. Az Ószövetségben a 107. Zsoltár az egyik leg-szebb példa erre a kicsi szóra, hogy DE. Álljon itt néhány igevers:

„Adjatok hálát az ÚRnak, mert jó, mert örökre tart szeretete! Így szóljanak az ÚR megváltottai, akiket megváltott az ellenség kezéből; keletről, nyugatról, északról és délről. Vannak, akik bolyongtak a pusztában, úttalan utakon, nem találtak lakott várost. Éheztek is, szomjaztak is, elcsüggedt a lelkük. De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és kimentette őket szorult helyzetükből. A helyes útra vezette őket, hogy lakott városba jussanak. Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert megittatta a szomjazókat, és jól tartotta az éhezőket. Vannak, akik sötétségben ültek, a halál árnyékában, nyomorulttan vasra verve, mert engedetlenek voltak Isten parancsával szemben, megvetették a Felséges döntését. Ezért szenvedéssel törte meg szívüket, elbuktak, nem volt segítőjük. De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből. Kihozta őket a sötétségből, a halál árnyékából, köteleiket pedig letépte. Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért, az emberekkel tett csodáiért, mert betörte az érckapukat, és levette a vasárait. Vannak ostobák, akiknek szenvedniük kellett vétkes életük és bűneik miatt. Minden ételtől undorodtak, már a halál kapuihoz jutottak. De az ÚRhoz kiáltottak nyomorúságukban, és megszabadította őket szorult helyzetükből. Elküldte igéjét, meggyógyította, és a sír mélyéről kimentette őket. Adjanak most hálát az ÚRnak szeretetéért...”

Ha jobban belegondolunk, az egész üdv-történetünk erről szól: az ember, elszakad Istentől – DE az Úr nem hagyja őt el. Már az Éden kertje túlodalán börtönről készült Ádám-nak, Évának. Az első emberpár gyermekeiből az egyik gyilkos lesz, DE Isten megerősíti a

szülőket, lesz új gyermek. Az egész emberiség elfordul Istentől, aki emiatt elpusztíthatná a földet, DE mégis megengedi, hogy az az egy, aki benne bízott, bárkát készítsen, és megmentse a földet.

Minden változás ezzel a kis szóval kezdődik: DE. Akkor is, mégis. Mert hiszem, hogy Istennek van rá hatalma. Most is itt ez a kicsi szó, hogy segítsen nekünk általa a mi Urunk: „DE akik az Úrban bíznak, erejük megújul”.

Ne csüggedj hát el! Az a legfontosabb, hogy soha ne add fel, még a mélyponton sem! Nem vagy egyedül! Nemcsak azért, mert mások is átéltek azt, amit most Te élsz át, hanem azért sem, mert van egy mentőöved, ami a mocsárban is ott van a derekadon. Isten nem fogja engedni, hogy eless, hogy feladd, hanem meg fog erősíteni! Neked, nekem csak egyetlen dolgot kell megtenni ilyen helyzetekben, és ez a titka annak, hogy van, aki feladja, van, aki tovább küzd. Ez az egyetlen dolog pedig a bizalom.

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul”. Akik bízni tudunk, még a nehéz időkben is – még önmagunk korlátait, vagy a fáradtság sötét szemüvegét viselve is –, azok meg fogunk tudni újulni. Erőnk meg fog újulni, Isten ígérete ez.

Nem lehet eleget beszélni a bizalomról. Ez az alapja, kulcsa az életünknek. Egymásban is meg kell tanulnunk bízni, vagy újra bízni, hogy boldogok lehessünk. Önmagunkat megismerve, saját magunk felé is elfogadással, bizalommal kellene tudnunk élni, ha boldogok szeretnénk lenni, de mindenképp előtt meg kell tanulnunk Istenben bízni. A görög hit szó, a *πισztisz* valójában ezt jelenti: BIZALOM.

Úgy kellene bízunk Istenben, mint ahogy a kisgyermek bízik a szüleiében. Mint ahogy a legeslegjobb barátunkban bízunk. Mint ahogy amikor nagyon szerelmeseink vagyunk, és majd hozzámegyünk feleségül egy férfihoz, vagy elveszünk egy leányt – a párunkban bízunk. Olyan erővel, kitartással és teljes önátadással kellene tudnunk bízni Istenben.

Tudom, sokszor sérül életünk folyamán a bizalmunk. Sajnos. Ez pedig kihat minden területre. DE Isten szeretne megtanítani úgy bízni Őbenne, hogy megértjük egyben azt is: Ő soha nem fog elhagyni, becsapni, elárulni, és ha valami mégsem úgy teljesül, ahogyan azt mi szeretnénk, az is csak azért van, mert Ő jobban tudja, és látja utunkat, és azt, hogy mire van szükségünk.

Mi fog velünk történni, ha merünk a fáradtság idején, a kimerültség, a fásultság idején is bízni Istenben?

Egyrészt bölcsességet kapunk, bölcs látást a döntéseink előtt. Például azt, hogy néha néhány óra pihenés, feltöltődés többet jelent, mint az örökös nyüzsgés, vagy a fennmaradás késő éjszakáig. Többet

ér néha egy kis pihenés. Mert sokszor csak a helyes rangsor hiányzik ilyenkor is, és Isten segít ennek megértésében, és egy nagy pihenés után máris helyére kerül minden.

Másrészt Ő időnként – és ez tényleg szinte csoda – ki tudja pótolni a mi erőtlenségünket, és tud adni erőt, amivel folytassuk akkor is, ha éppen nem tehetjük meg, hogy pihenjünk. Erre is sok történet van a Bibliában. Olyan emberek, akik sok-sok nélkülözés, nehézség és próbatétel között éltek, tették a dolgukat, küzdöttek, fáradtak másokért, alig-alig pihenve, mint például Pál apostol. Isten meg tud erősíteni, és áttemel bennünket a mocsaras, nehéz szakaszokba.

Végezetül erről az Igeversről talán sokunknak (az idősebb korosztálynak) eszébe jut egy nagyszerű film, a nyolcvanas évekből. A címe: *Tűzszekerek*. Hét Oscar-díjra jelölték, amiből négyet megnyert, beleértve a legjobb film díját is.

A film igaz történetet dolgoz fel: két brit rövidtávfutó, *Eric Liddell* és *Harold Abrahams* küzdelméről, akik 1924-ben, a párizsi olimpián versenyeztek. Eric – az elsőként skót misszionárius – Isten dicsőségéért fut, Harold – egy gazdag bankár fia – pedig azért, hogy győzelmeivel bebizonyítsa jogos helyét a cambridge-i társadalomban. Egy 100 méteres válogatóversenyen Eric legyőzi Haroldot, aki profi edzőt fogad, hogy felkészítse őt. Eric, amikor megtudja, hogy az olimpián a 100 méteres síkfutás előfutama vasárnapra esik, megtagadja, hogy részt vegyen ezen, bár az olimpiai bizottság nagy nyomást gyakorol rá. Végül kompromisszum születik, amikor Eric lehetőséget kap, hogy a 400 méteres távon induljon. Harold és Eric is győz a versenyszámában – 100, illetve 400 méteren –, majd tovább folyik életük. Eric Liddell mint misszionárius tevékenykedik, s a második világháborúban egy japán hadifogoly-táborban hal meg Kínában. Harold Abrahams sportember és jogász, 1978-ig él.

A film alap igéje az Ézsaiás 40,29-31 versei: „Erőt ad a megfáradtnak, és az erőtlent nagyon erőssé teszi. De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” Ezeket az igeverseket vették rá a weifangi táborhelyen Eric Liddell tiszteletére állított emlékműre is.

Nézzétek meg a filmet, ha tehetitek. Életre szóló élményt ad. Tizenöt évesen láttam először, azóta szeretem, elkísér utamon. Talán azért is, mert én is sportoltam tizenkét évesen át. A zenéje is nagyon szép, a görög származású zeneszerző, *Vangelis* komponálta. De legfőképpen azért nézzétek meg a filmet, hogy a saját szemetekkel lássátok azt a hitet, bizalmat, mely a főszereplőből sugárzott, aki Isten dicsőségét előre tudta helyezni a magáénál, és ott is, akkor is helyt tudott állni, amely igazán nem az ő területe, távjá volt, mert Isten megáldotta őt.

Kíváncsi, hogy az Ő áldásával futhassuk meg mi is hátralévő napjainkat, erőt nyerve küzdelmeinkhez, mindig tovább menve, nem csüggedve, hanem teljes bizalommal Istenben.

Sebestényné Jäger Orsolya lelképásztor ■

SEBESTÉNY-JÁGER ORSOLYA HAZAFELÉ

Eliramlottak az évek,
mint hajnali gyors az ablak alatt,
mint megárvult háztetőről szállnak el ősszel
az útra kérdzskedő madarak.

Számolgatnánk időnk visszatekintve,
de markunkból minden kipereg,
mint áttetsző homokóra mélyén
a súlytalan lehulló homokszemek.

És mégis remélem: az út,
mit aranylón szegélyez sok faág,
átível majd téren és időn,
s végül hazavezet Hozzád.

2021. július 19-23-a között tartottuk egyházmegyei ifjúsági táborunkat a Balaton-felvidéki Erdészeti Erdei Iskolában. Az erdei iskola Nagyvázsöny és Vigántpetend között az erdő mélyén, csendes, térerőmentes, ugyanakkor a szükséges eszközökkel felszerelt helyet biztosított táborunknak.

A táborban egyházmegyéink öt gyülekezetéből (Budaörs, Erdőkertes, Isaszeg, Kosd, Pomáz-Csobánka) 35 fiatal és 6 vezető vett részt. (Csobánkáról: Juhos Nimród, Kerekes Barnabás, Kósa Roland és Nándori Dorina segítőként, Pomáizról: Bacsárszki Levente, Czenter Levente, Érfalvy Dávid, G. Szabó Gábor, G. Szabó István, Paizs Nóra, Potecz András, Szélba Marcell, magam pedig a tábor vezetőjeként.)

A tábor témája az „újat kezdés” volt. Hogyan kezdhetek újat Krisztussal az életem egy-egy területén. Hétfő délután még az is-

merkedésen volt a fő hangsúly, de az esti áhítat már a hét témáját vezette be. Arról hallottunk, mi volt Isten eredeti, teremtsébeli terve az emberrel és az hogyan romlott meg a bűnössettel. Minden napot áhítattal és egy kötetlenebb esti programmal zártunk. Első este egy rövid éjszakai túrával vezettük le a napi feszültségeket.

Az első teljes nap, kedd témája: újat kezdés Istennel a családból hozott, kapott minták tekintetében. Gedeon története volt előttünk, aki le kellett rombolja apja Baál-oltárát. Délután lovaskocsikkal mentünk a nagyvázsónyi Igásló Központba, ahol sok izgalmas dolgot megtudtunk az igáslóvak jelenünket is meghatározó múltbeli szerepéről. Például azt is, hogy a római kocsikat húzó lovak farának mérete határozta meg a szekerek és az utak szélességét, ez a méret lett a vasúti nyomtáv Angliában, majd az USA-ban, ami pedig behatárolta, hogy ennél még a rajta szállítandó modern úrrakéta sem lehet szélesebb. Az esti program egy vicces nyomozós játék volt: egy elmegyógyintézetben történt lopás tettesét kellett megtalálják a táborozók.

Szerda délelőtt közösen gondolkodtunk az okostelefon/számítógép/internet használat előnyeiről és veszélyeiről. „Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet!” – hallottuk az igét, és átbeszéltük az online játékok, a pornó és más felnőtteknek szóló tartalmak, a bullying,

ÚJAT KEZDÉS

Az Északpesti Református Egyházmegye ifitábora

azaz az internetes zaklatás és a lájkvadászat témáit.

Szerda délután Tihanyba kirándultunk. A Bencés Apátságban egy fiatal szerzetes,

András testvér vezetett végig bennünket, megosztva velünk a szerzetesek mai életének titkait is, majd egy rövid túrán a barlanglakásokon keresztül a gödör-si strandra is ő vezetett el. A napot társasesttel zártuk.

A csütörtök délelőtt volt a legszemélyesebb, legközvetlenebb. Témánk: örömök, buktatók, kudarcok

és újrakezdés a párkapcsolatban Isten terve fényében. Hogyan jelenhet meg saját életünkben Isten eredeti terve a férfi és nő kapcsolatáról? A témához az erdőkeresi ifi vezetőit kértük a szervezői csapatból, osszák meg saját tapasztalataikat, hiszen a tábor idején pár héttel voltak esküvőjük előtt. Kapcsol-

latuk élő példává lehetett minden fiatal számára, hogyan lehet Isten által vezetve eljutni a párkereséstől az elköteleződésig. A délutánt a kislódi Sobri Jóska Élményparkban töltöttük. A sokféle játék (pl. vízi akadálypályák, drótkötélpályák, extrém hinta, airbike, megazipline) közül ki-ki maga választhatta ki, melyik által nyújtott élményt szeretné kipróbálni és magával vinni. Majd az utolsó este programja egy játékos táborújság volt.

A pénteki záróáhítaton újra elénk került a kérdés: Szeretnénk-e újat kezdeni Jézussal egész életünkre nézve?

A táborban lehetőség volt új kapcsolatok, barátságok kialakítására más gyülekezetekbe járó fiatalokkal, nagyszerű közösség formálódott már egy-két nap után. A résztvevők nagy része azt a visszajelzést fogalmazta meg, hogy jövőre legalább egy teljes hetet legyünk együtt.

Köszönöm, köszönjük a szervező lelkesek, ifivezetők segítségét; az erdőkeresi ifi zenekarának szolgálatát, akik minden igei alkalom előtt és után felemelően vezették az énekelsünket; az egyházmegye és az Emberi Erőforrás Támogatáskezelő anyagi támogatását. A tábor Magyarországi Kormány 630.000,- forinttal, az Északpesti Református Egyházmegye 400.000,- forinttal támogatta.

Stift János egyházmegyei ifjúsági előadó ■

MINISZTERELNÖKSÉG

BETHLEN GÁBOR
Alapkezelő Zrt.

ÉG A KUNYHÓD!

Az egyetlen túlélőjét a hajótörésnek, ki-mosta a víz egy lakatlan szigetre. Lázasan imádkozott Istenhez, hogy szabadítsa meg őt, és minden nap nézte a horizontot, várva a segítséget, de semmi nem tűnt közeledni. Kimerülve, végül legjobb megoldásként azt látta, ha épít egy kicsi kunyhót, ami védi valamennyire az időjárástól, és még a dolgait is raktározhatja benne.

De egy napon, miután visszatért az élelem utáni kutatásból, látta, hogy a kis kunyhója ki-gyulladt, és így mindene odalett, csak a füst maradt, ami szállt fel az égre. Teljesen kábult lett a szomorúságtól és a haragtól, ami benne tombolt. „Istenem, hogy tehetted ezt velem?” – és csak sírt.

A következő nap, korán reggel egy hajó hangjára ébredt, amely a sziget felé közeledett. A hajó megmenteni jött ezt az embert.

- Honnan tudták, hogy itt vagyok? – kérdezte a kimerült ember a megmentőitől.
- Mi csak láttuk a füstjeleket – felelték.

*

Könnyű elkedvetlenedni, amikor a dolgok rosszul mennek. De nem kellene elveszíteni a szívünket, mert Isten végzi a

munkát a mi életünkben, még a fájdalmak és a szenvedés között is. Emlékezz legközelebb, amikor a kis kunyhód földig ég, az talán csak az a füstjel lesz, ami Isten kegyelmét jelzi!

Minden negatív dologra, amit magunknak mondunk, Istennek van egy pozitív válasza:

te mondd: Ez lehetetlen.

Isten mondja: Minden lehetséges. (Luk. 18:27)

te: Túl fáradt vagyok.

Isten: Én adok neked nyugalmat. (Mt. 11:28-30)

te: Senki sem szeret engem.

Isten: Szeretlek téged. (Jn. 3:16, Jn. 13:34)

te: Én nem tudok menni.

Isten: Az én kegyelmem elegendő. (II.Kor. 12:9, Zsolt. 91:15)

te: Én nem vagyok képes átlátni a dolgokat.

Isten: Én irányítom a lépéseidet. (Péld. 3:5-6)

te: Én ezt nem tudom meg-csinálni.

Isten: Te meg tudsz tenni mindent. (Fil. 4:13)

te: Én nem vagyok képes rá.

Isten: Én képes vagyok rá. (II.Kor. 9:8)

te: Ez nem éri meg nekem.

Isten: Én a javadra fordítom. (Róm. 8:28)

te: Nem tudok megbo-csátani magamnak.

Isten: Én megbocsátok neked. (I.Jn. 1:9, Róm. 8:1)

te: Én ezt nem bírom betölteni.

Isten: Én töltöm be minden szükségedet. (Fil. 4:19)

te: Félek.

Isten: Nem a félelem lelkét adtam nektek. (II. Tim. 1:7)

te: Én mindig aggódok.

Isten: Vesd minden gondodat rám! (I.Pét. 5:7)

te: Nincs elég hitem.

Isten: Én adom mindenkinek a hit mértékét. (Róm. 12:3)

te: Én nem vagyok elég okos.

Isten: Én adok neked bölcsességet. (I.Kor. 1:30)

te: Én olyan egyedül vagyok.

Isten: Nem maradok el tőled, sem el nem hagylak téged. (Zsid. 13:5)

ÉRFALVY ZSOLT

CSÖND

Különböző illúziók fogjaiként
Homályos a meglátásunk mindenről,
Mire születünk és mit akarunk?
Zavaros gondolatokkal Istenről.

Pörgős, zajos életünk távol tart attól,
hogy csöndre várjunk és tisztán lássunk,
A hangzavar elválaszt a drága csendtől,
A mély és éltető kapcsolattól, mennytől.

Merjük végre Istennek átadni életünket,
Felfedezve magunkat, minden teljesülhet,
Keresd a csöndet, hogy akaratát értve,
Megismerve Őt és magad, rátalálj a fényre!

ÖRÖMZENE

Isten mikor örömeiben megteremtett,
Tökéletes, egyedi, hangszerek hangolt,
Hogy csak Ő játsszon rajtad érzékenyen,
Gyengéd szeretettel érted lángolt.

Ám a Sátán, Atyádtól elszakítva közbeszólt,
hogy hamis, értéktelen kacat vagy,
Nem méltó rá, hogy játszanak rajtad,
Mindenki jobban jár, ha csöndben hagy.

Máskor pedig magasztalt az egekig,
Ilyen csodás hangszer ritka,
Vigyázni kell rád, el kell rakni,
Színpadra ne is kerülj vissza.

De mit ér egy hangszer félredobva, elzárva,
A gonosz összezavar, mert hagyta.
Mestered, ki alkotott, jól ismer, szeret,
S kezébe mennyei hangok áradnak át rajtad.

Engedd, hogy Alkotód használjon
Az Ő dallamát megértve,
Vonjunk be hát minél több lelket,
E mennyei, közös örömenébe!

Így lehet és legyen is,
E harmónia mindenkié,
Istené a dicsőség és hála
Ezért mindörökké!
Ámen!

SIKLÓS JÓZSEF A LEGJOBB BARÁT

Jézus a gyermekek
leg hívebb barátja,
ölbe veszi őket,
szereti, megáldja.

Követem Őt én is
hallgatók szavára,
befogad majd végül
fényes mennyországba

MIT TUDUNK JÉZUSRÓL?

Amit Jézus tanít,
legszebb a világon,
ha szavát hallhatom,
szívemet kitárom.

Ahogy Jézus élt,
az a legszebb élet,
követem példáját,
ameddig csak élek.

S midőn Jézus meghalt
a kereszten értem,
mennyország kapuját
nyitotta ki nekem!

KÖSZÖNÖM

Köszönöm, jó Istenem,
mindennapi kenyerem,
puha, fehér ágyamat,
édes-csendes álmomat.
Köszönöm az iskolát,
ismeretet és tudást,
köszönöm a pihenést,
a sok vidám nevetést.
Jó anyámat köszönöm,
minden csókja nagy öröm!
Áldd meg édesapám két
erős, szorgalmas kezét!
Köszönöm kis testvérem,
hadd élhessünk békében!
Köszönöm a kis család
kedves, meleg otthonát.
Köszönöm, hogy tudhatom:
Jó Atyám szeret nagyon,
S utunk végén, Istenem,
otthonunk lesz mennybe' fenn!

Történt egyszer, hogy egy édesanya oda-
kint üldögélt a mezőn, mellette újszülött
csecsemője. A kislány mezítelen aludt,
mert az anyja olyan szegény volt, hogy
még egy kis ingecske sem tudott ráadni.
Szomorúan pillantott föl az égre, szürke
felhők gomolyogtak odafönt. Eső készü-
lődött.

- Ő – mondta –, esni fog, és semmivel
sem tudom betakarni a kicsi lányomat! Bár-
csak az esővel egy kis ingecske is pottyanna
az égből!

A felhők azon nyomban szétnyíltak, és a
kék ég egy kis foltja bukkant elő.

- Éppen ilyen kék való gyerek-ingecs-
kének – mondta az asszony, de alig nyitotta
ki a száját, a kék ég darabka az ölébe repült.
Oly finom volt és oly vékony, hogy az asz-
zony alig merte kézbe venni, de végül mégis
csak tűt, cernát fogott, ingecskét varrt gyer-
mekének a selyem finom égdarabkából.
Amikor ráadta, a pici széttárta a karját, és
hangosan nevetett. Az asszony boldog volt.

- Milyen különlegesen kedves és jó ez a
gyerek – mondták az emberek, akik megis-
merték és szívesen ajándékoztak neki min-
dent, amire csak szüksége lehetett. Min-
denki, aki csak a közelébe került, elfelejtette
gondját, baját, és boldogság töltötte el.

Amikor a gyermek kinőtte égké ingecs-
kéjét, a szél fölkapta a kék égdarabkát, és
visszavitte oda, ahonnan származott. Ettől
kezdvé a gyermek éppen olyan közönséges

ingeket viselt, mint a többiek, goromba vá-
szonból, melyeket az anyja a pataokban mo-
sott és a napon szárított.

Mivel azonban a gyermek egyszer egy
darabka kék égből készült inget viselt, egé-
szén különlegesen jó és szerencsés gyerekké
növekedett. Bármibe fogott is, minden si-
került neki. Vidám volt és pajkos, mint a
többi gyermek, de sohasem okozott fájdal-
mat másoknak. Így aztán mindenki szerette.
Ő maga persze mit sem tudott a csodáról,
amely körülvette, réges-rég elfeledte ég-
színek ingecskéjét.

Nőtt, növekedett, szép lány lett belőle,
majd boldog fiatalasszony. Hét gyermeke
született, és mindegyik számára hullott az
égből egy kék ingecske, amelyet hordtak is
mindaddig, míg ki nem nőttek. Ennek a hét
gyermeknek ismét lettek gyerekei, azoknak
is lettek gyerekei, és így tovább.

Az emberek gyakran pillantanak föl a
gomolygó felhőkkel borított égre, a felhők
néha szétnyílnak, és a kék ég egy kis foltja
bukkan elő mögülik.

- Éppen ilyen való gyerek-ingecskének
– mondják ilyenkor az emberek, és abban re-
ménykednek, hogy egy kis égdarabka vala-
hol egy anya ölébe hull, hogy inget varr-
hasson belőle kicsinyének. Egészen bizo-
nyos vagyok abban, hogy közületek is sokan,
nagyon sokan viseltek kicsi korukban ilyen
égszínek ingecskét.

(Német mese)

GYEREKSZÁJ

Gyermek-istentiszteleten „Jézus menny-
bemenetele” a téma.

- Milyen az a mennyország? – kér-
dezik a gyerekek a tisztelőtest.

- Próbáljátok megfogalmazni, ti ho-
gyan képzelitek el! – hangzik a válasz.

Mindegyik gyerek keményen gyötör-
ni kezdi a fantáziáját... Mire egy három
éves kislány a mennyezet felé fordulva,
boldog mosollyal az arcán így szól:

- ...majd, ha ott leszek Nála, virágot
szedek és odaadom Istennek.

(Anda Vinnay Judit; Berki Andrea)

A bibliai asztalközösség témájában adott ki bibliai szövegválogatást a Magyar Bibliatársulat *Vele vacsorálok, és ő énvelem* címmel. A szövegválogatás nagyobb egységekben gyűjti össze a vonatkozó igéket az ószövetségi előképektől kezdve, az asztalközösség újszövetségi képein, történetein át egészen a megváltás munkájának, Jézus testének és vérének kiábrázolásához, és az asztalközösségnek, mint az üdvösség jeléhez kapcsolódó szentírási szövegekig.

A válogatás, bár reprezentatív, mégis igen gazdagon bemutatja, milyen fontos volt Jézus életében és szolgálatában a közös étkezés, illetve hogy az első keresztyének miért folytatták az asztalközösség és az utolsó vacsora hagyományát, és hogy milyen fontos volt – és aktuális ma is – Jézusnak az utolsó vacsorán adott parancsa, hogy a tanítványok közösségben egymással, a halálára emlékezve, újra és újra törjék meg a kenyeret és ürítsék poharukat abban a rendkívüli liturgikus eseményben, amelyet úrvacsorának nevezünk. Az úrvacsorában ugyanis mi az Úr Jézus Krisztus vendégei vagyunk. Amikor az Úrasztala mellett az egy kenyérből és az egy italból részesülünk, ebben Isten megmutatja nekünk, hogy milyen gazdagító a kol-dusok asztala, ahol ott van Isten haragja bűneink miatt, de a bűnbocsánatban mégis milyen irgalommal teljes, ahová ha éhesen jön az ember, ott megtelek a szíve, és hogy aki szíve igaz vágyával jön vendégségbe az Úrhoz, az az Ő bensőséges áldásával betöltve és megelégtve mehet el.

De nemcsak Jézus terít asztalt nekünk, hanem mi is asztalt teríthetünk az Úrnak.

Id. Zimányi József egy prédikációjában utalt arra, hogy a samáriai asszony történetében az Úr Jézus egy különös mondatot mond a tanítványainak: „Nekem van mit ennem, amiről ti nem tudtok. ... Az én eledelem az, hogy teljesítem annak akarát, aki elküldött engem, és bevégezzem az ő munkáját.” (Jn 4,32. 34) Az Úr Jézus eledele tehát az, hogy annak akarát cselekedje, aki elküldte. Vagyis valahányszor megteheti az Úr Jézus Isten akarát bennünk, mindig megvendégeljük Őt. Ez a mi terítékünk az Úr Jézus számára. Ha mi igazán, teljes szívből terítünk, akkor gazdag a terítés. A samáriai asszony szíve úgy megnyílt az ige előtt, hogy az Úr Jézusnak már nem kellett a földi kenyér. Teljesen betelt avval az örömmel, hogy végrehajthatta az asszony életében az újjáteremtés munkáját. Krisztus teste ilyen asztalt terítő emberekből áll.

A bibliai szövegrészleteket az egyetemes egyház Szentírás-értelmezéseinek gyümölcsei egészítik ki, ezek közül Chrysostomos (Aranyszájú Szent János) egyházatya idézetét emeljük ki:

Krisztus teste nem sok test, hanem egy. Csakúgy, mint a kenyér, amely bár sok gabonamagból áll, úgy eggyé formálódik, hogy az egyes gabonamagok már nem ismerhetők fel benne, mi is így kapcsolódunk egymáshoz és Krisztushoz. De ha mindannyian ebből az egy forrásból táplálhatunk, és eggyé válunk Krisztussal, miért nem mutatjuk fel ugyanazt a szeretetet, amit Krisztus, hogy ezáltal is egyek legyünk? Ahogyan az Apostolok Cselekedeteiben olvasuk, így volt ez a régi időkben: „A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt.”

Vele vacsorálok, és ő énvelem – Bibliai szövegválogatás [szerkesztette és az idézeteket válogatta Pecsuk Ottó], Magyar Bibliatársulat, Budapest, 2020.

Hamar Jánosné Enikő

MENNYORSZÁG ÉS POKOL

Egy ember mennyről és poklról beszélgetett az Úrral.

- Jöjj, lásd a poklot! – mondta az Úr.

Beléptek egy terembe, ahol jó néhányan ültek körül egy pörkölttel telt, hatalmas üstöt. Csonttá-bőrré soványodtak, az arcuk kétségbeesett. Mind-egyikük kanalat tartott a kezében, mellyel az üstbe nyúlhatott, de a kanál nyele sokkal hosszabb volt, mint a saját karjuk, így nem tudták a szájukba tenni az ételt.

Leírhatatlanul szenvedtek.

- Most jöjj velem a mennyországba! – hívta a férfit egy idő múlva az Úr.

Egy másik terembe jutottak, pontosan olyanba, mint az első: ugyanaz a húsos üst, ugyanolyan sok ember, ugyanolyan hosszú nyelvű kanalak. Csakhogy itt mindenkin látszott, hogy boldog és jóltáplált.

- Nem értem – csodálkozott a férfi. – Miért boldogok ezek és miért nyomorultak amazok a másik teremben, ha egyszer minden ugyanaz.

- Ó, ez igazán egyszerű – mosolyodott el az Úr. – Az itteniek megtanulták etetni egymást.

Ann Landers

NAPLÓ

ALKALMAINK VOLTAK:

2021. június 28. - július 3. ■ Gyermektábor a Lengyel-Annafürdői Erdészeti Erdei Iskolában.

2021. július 19-23. ■ Egyházmegyei ifitábor, Balaton-felvidék.

2021. augusztus 14. ■ Presbitercsaládok szeretevendősége.

2021. augusztus 17-19. ■ Napközis tábor.

2021. augusztus 18-19. ■ Bűnbánati alkalmak Pomázon és Csobánkán.

2021. augusztus 22. ■ Újkenyerért való hálaadó istentisztelet úrvacsorai közösségben.

TERVEZETT ALKALMAINK:

2021. augusztus 23-25. ■ Ifjúsági csendesnapok Mátraházán.

2021. augusztus 27. ■ Presbiteri gyűlés.

2021. szeptember 1-3. ■ Szabadtéri evangelizáció a pomázi Szent István parkban.

2021. szeptembertől ■ Bibliaóráinkon – gyülekezeti tagjaink javaslata alapján – Jézus példázatait olvassuk.

2021. szeptember 9-től 18.00 óra ■ Hét részes „Élet-kérdések” evangelizációs sorozat csütörtök esténként. Jelentkezési határidő 2021. szeptember 5.

2021. szeptember 11. ■ Gyülekezeti nap az „Élő kövek, lelki ház” csobánkai gyülekezeti központban.

2021. szeptember 25. ■ Kéring László énekművész komolyzenei koncertje a pomázi református templomban.

KERESZTELŐ:

2021. augusztus 1. ■ Herczeg Réka és Herczeg Nóra.

2021. augusztus 8. ■ Barna Izabella és Barna Benedek.

2021. augusztus 15. ■ Vince-Bobák Csongor (Csobánka); Nagy Tamás Noel (Pomáz)

2021. augusztus 22. ■ Buli Kristóf.

HÁZASSÁKÖTÉS MEGÁLDÁSA:

2021. augusztus 20. ■ Billein Balázs és Juhász Dina kérte Isten áldását közös életére.

HALÁLOZÁS, TEMETÉSEK:

2021. május 6-án elhunyt **Lengyel Zoltán** (+85) testvérünk; hamvainak elszórására 2021. augusztus 10-én került sor az óbudai temetőben.

2021. május 31-én elhunyt **Kadlec István** (+65) testvérünk; temetése 2021. június 24-én volt a pomázi református temetőben.

2021. július 16-án elhunyt **Orgoványi Gyula András** (+93) testvérünk. A család kérésére 2021. augusztus 11-én megemlékezést tartottunk pomázi templomunkban.

2021. július 27-én elhunyt **Tarcsa András** (+90) testvérünk; temetése 2021. augusztus 12-én volt a pomázi református temetőben.

ELMÉLKEDÉS

Ha a hajnal szárnyán útra kelnék,
Hűvös reggelen utánad vágnék.
Borús hajnalon csak énekelnék,
Lényeddel betöltve elmélkednék.

Amilyen magas az ég a földtől,
Oly nagy kegyelmed a megtérőkhöz.
Minden nap áldom a Te szent neved:
Mebocsátottad a bűneimet.

Orbán Mária

GYÜLEKEZETÜNK RENDSZERES ALKALMAI

LELKÉSZI HIVATAL

Kedd:

18:00 kékkereszt alkalom

Pomázon

18:00 bibliaóra Csobánkán

Szerda:

18:00 bibliaóra Pomázon

Péntek:

19:00 ifjúsági bibliaóra

Pomázon

Vasárnap:

9:00 istentisztelet és gyermekistentisztelet Csobánkán az imaházban

10:30 istentisztelet és gyermekistentisztelet Pomázon a templomban, illetve a gyülekezeti házban

*Gyülekezeti újságunk
következő száma
várhatóan
2021. október 24-én
jelenik meg.*

ÁLDÁS, BÉKESSÉG!

A Pomáz-Csobánkai Református Társegyházközség lapja

Cím: 2013 Pomáz, Hősök tere 1.; – Telefon: 06-26-325-297

Csobánkai Gyülekezeti Ház: 2014 Csobánka, Béke u. 19.

E-mail cím: pomaz-csobanka@reformatus.hu

Honlapcím: <http://www.pomaz.reformatus.hu>

Facebook: <https://www.facebook.com/pomazcsobankareformatus/>

Gyülekezeti újságunk számlaszámai:

Pomáz: 11784009-22222253-00000000

Csobánka: 11784009-22222260-00000000

Felelős kiadó: Nyilas Zoltán lelkipásztor

(e-mail: nyilas.zoltan@reformatus.hu)

Szerkesztőbizottság: Nyilas Zoltán, Hardi Péter, Mazaray Sándor,
Görbe Ferenc, Dr. Puskás Attila.

Szerkesztő: Dr. Puskás Attila

(e-mail: puskas.attila.dr@gmail.com; Tel.: +36-20-9355-362)

Terjesztési felelős: Erdélyi Sándor

(e-mail: erkuchenbauer@gmail.com; Tel.: +36-20-9325-110)

Megjelenik kéthavonta 400 példányban, gyülekezeti használatra,
ingyenes terjesztésben. Adományokat köszönettel elfogadunk.

IFISEINK A CSILLAGPONT FESZTIVÁLON

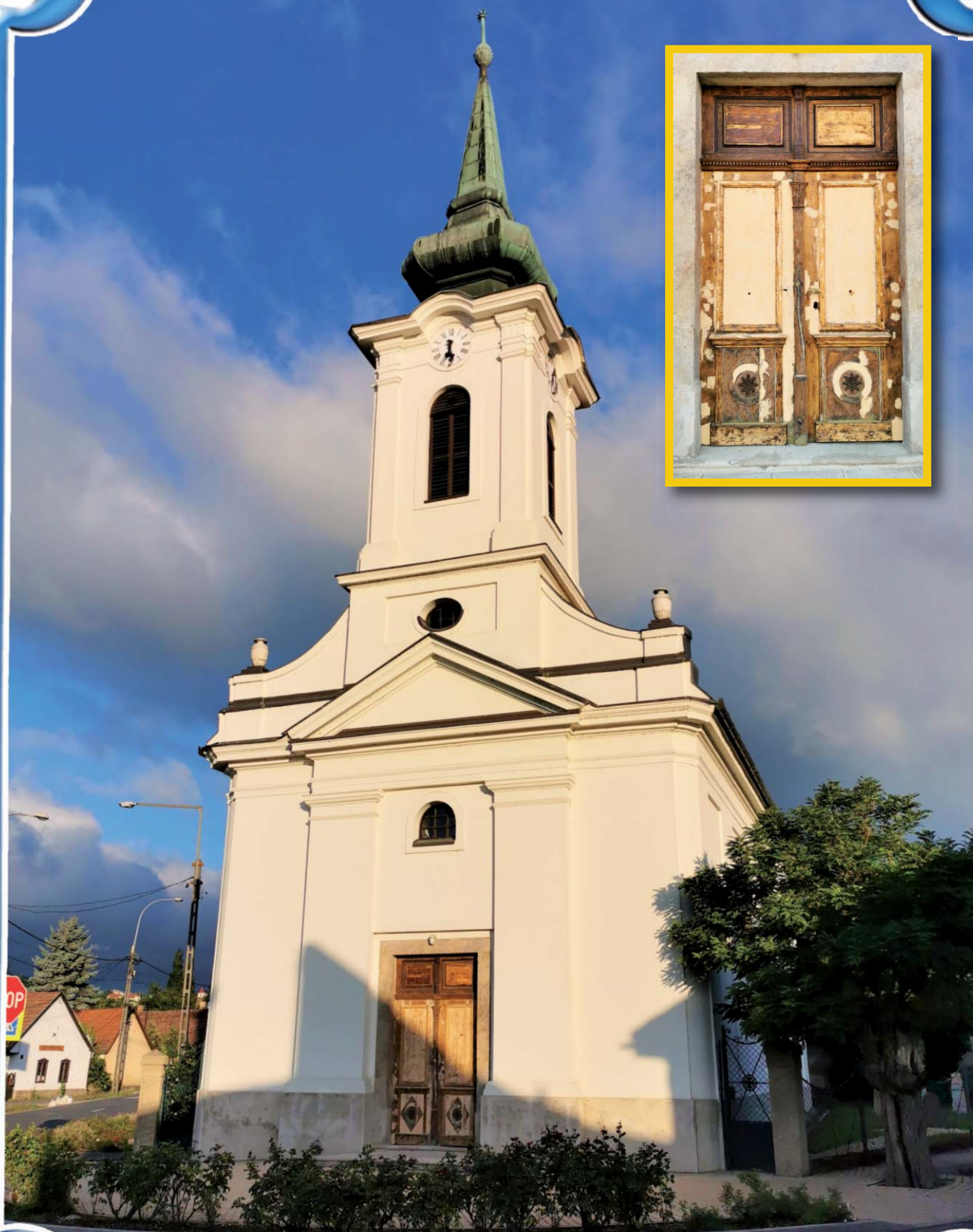

Herczeg Réka
Isten szövetségébe
lépett

Herczeg Nóra
Isten szövetségébe
lépett

**NÁLUNK
KERESZTELTEK**

Megkezdődött templomunk
kapujának a felújítása